

Město.

Krásný letní den, slunce, obloha téměř bez mráčku. V úvodních záběrech vidíme spleť ulic, v panoramatu bloky domů a osamělé stavby, parky a náměstí, zalesněné vršky, kdesi v povzdálí silueta panelákového sídliště. Rychlými střihy se s městem letmo seznámíme: ulice; jedna široká, rušná, plná aut, a jiná zase klidná, s několika zaparkovanými vozy u chodníku; další plná chvátajících lidí a ještě jiná liduprázdná, v níž jen stánek s pestře barevnými novinami a časopisy po stěnách přináší jakési oživení fádni šedi. Lidé v těchto ulicích jsou veselí i posmutnělí, hovorní i zamklí, spěchající i postávající bezradně kdesi u zábradlí, šviháci i umolousaní pobudové, plně zaměstnaní i flinkové; jeden chlapík si připaluje cigaretu a sirku odhodí širokým obloukem na zem; ze dveří vyběhne kočka, jako by ji někdo honil přinejmenším s koštětem; dvě ženy v autě právě zažívají prudkou výměnu názorů; muž si čistí botu, prohlíží si ji znechuceně a hledá vzadu za sebou, do čeho to šlápnul; mladý pár smutně postává před výlohou a oba dva hledí svorně na záplavu věcí, jež si bohužel nemohou dovolit.

Chodba činžovního domu.

Přízemí. Spoře osvětlený prostor, z něhož vede jednak schodiště do vyšších pater, dále několik schodů k venkovním dveřím a především tu jsou troje bytovém dveře. Prázdnost této čisté, byť lety poznamenané chodby narušuje pouze jedna skříň, uzamčená. Víc nic, ani žádný botník; ostatně by tu nebylo ani dostatek prostoru pro tři botníky.

Z jedné dveří vyjde starší muž, na sobě vytahaný domácí oděv, pestrá flanelová košile a špinavé hnědé manžestráky. Opatrně se rozhlédne a teprve potom vyleze z bytu celý – a je vidět, že nese pušku. (Ovšem že jde pouze o vzduchovku, to znát není.) Ještě jednou se opatrně rozhlédne a pospíchá schodištěm vzhůru a něco si přitom znechuceně mumlá, aby povzbudil své rozhořčení.

NOVÁK: Ale teď už toho mám dost, počkej, já ti zacpu zobák a bude klid...

Ulice před domem.

Dva muži křepce vstoupí do obyčejné hospody na rohu dvou ulic, z nichž jedna bude hlavním dějištěm tohoto příběhu – obyčejná ulice, nedlouhá, po obou stranách zastavěná staršími činžovnými domy, z nichž v jednom jsme před chvílí byli. Kamera přejde až k průchodu vedoucímu na vnitřní dvorek, z něhož se teprve do jednotlivých domů vstupuje (přímo do ulice žádné domovní dveře neústí), a nahlédne tam.

Chodba.

Pán v pestré košili je s puškou už na horním konci schodiště, někde u půdy nebo na ní, prostě tam, kde jsou okna nebo vikýře, jimiž je vidět do dvora, a bere se k jednomu z nich, kde se usídlí a zkontroluje, zda má dobrý výhled oknem ven, dolů. Pak se hotoví ke střelbě.

Vnitřní dvorek.

Prostor ze všech stran ohraničený domovními zdmi, kam ústí pouze jediný průchod do ulice, jímž sem kamera před chvílí nahlížela. Je zde nějaké bidlo na věšení prádla, na němž poulává pár drobných svršků, v rohu jsou popelnice pod přístřeškem, asi i pár osychajících olezlých květin tu kdesi vyrůstá, lavičky, několik vchodů, z nichž tím nejvíce otlučeným a zanedbaným se chodí do sklepa; ostatní jsou běžné domovní vstupy. Ale není tu vidět žádného člověka; není zřejmé, koho chce pan Novák svou zbraní umlčet; jedině snad někde v skrytu, nebo v okně? V horkém dni jsou okna většinou alespoň pootevřená a v jednom, dokořán otevřeném, visí klec s velkým papouškem. A ten pták není jen velký, ale je i hlučný, skřehotá a neustále cosi pokřikuje, jako by si jen tak pro sebe povídal .. když tu bouchne tlumená rána a o okenní sklo cinkne brok.

Půda.

Chlap u vikýře se zlobí, protože netrefil.

NOVÁK: Zastranej pták! Ani po obědě nemá člověk klid! Ale počkej, já tě dostanu! –říká a chystá se znovu nabít. Teď už je poznat, že jde o vzduchovku.

Dvorek.

V okně, kde visí klec, se ukáže paní středního věku (asi čtyřicet let), která vrhne zamračený pohled do několika stran a poté papouška vezme a odnese dovnitř. Proč, to není poznat; možná cinknutí broku

zaslechla a tuší, že v okně její miláček není bezpečný, byť nechce zkoumat, odkud je ohrožen, a nebo pouze náhodou se právě v tomto okamžiku rozhodla jej uklidit domů, snad v jakési neblahé předtuše.

Půda.

Chlap bouchne pěstí do zídky, o niž se opíral.

NOVÁK: Ty potvoro vypelichaná, však já tě jednou sundám! –sbírá se vztekle, odstupuje od okna a míří po schodech zpátky dolů.

Sklepní prostory tohoto domu.

Špinavé počmárané zdi, sem tam krabice nebo jiná nepotřebná věc, ale zase ne úplný bordel. Normální sklep starého domu. Některé dveře otlučené, jiné udržované, někde jen vrátka s visacím zámekem, slabé osvětlení zaprášenými lampami, na stěně nápisy, šmouhy, kresbičky, vzkazy...

Vstup do jedné větší místnosti je otevřen, protože jsou dveře zčásti vylomeny z pantů a zavřít nejdou.

Nepořádek je tam větší, zřejmě jde o společný prostor. Je tu hodně věcí, ale pořád ještě dostatek místa, aby se jich tam vešlo mnohem víc – a třeba i větších. Na hromadě hadry, starý kočárek, rozložené papírové krabice na zemi a přes ně děravá matrace, u stěny naskládané poličky a skříňky, které doma komusi překážely, a vzadu se zpoza nich zvedá obláček kouře .. to tam asi osmi až desetiletý chlapec šlukuje jednu ze svých prvních cigaret. Moc mu to nejde, je vystrašený a pořád se rozhlíží, pospíchá, nervózně přehazuje cigaretu z ruky do ruky a mne ji v prstech, když utom náhle ztuhne, protože slyší kroky. Bleskurychle cigaretu zadusí, ukrývá ji a tváří se přitom vstříc příchozímu tak nevinně, že každý musí okamžitě pochopit, že tu prováděl cosi nedovoleného.

Chodbou vedoucí od dveří oběma směry sem přichází vratkým krokem dívka neurčitého věku, možná osmnáct a možná osmadvacet let, rozčuchané mastné vlasy světlé barvy s několika nepřilíživými melíry, uválené šaty těsně obepínají její dobře tvarovanou postavu. U otevřených dveří se zastaví, v ruce cigaretu, rozostřený zrak, zamžourá a spatří uvnitř chlapce.

JITKA: Co tady chceš, ty ucho?

Kluk hledá, jak by se vytratil.

JITKA: Kampak? –staví se mu bojovně do cesty. Očividně má špatnou náladu a chce si ji na něm vybít. On před ní zastaví a čeká, že mu uhne.

JITKA: Cos tady dělal? Co?! –dloubne do něj prstem.

KLUK: Nic. –ustoupí.

JITKA: Ale nekecej. Nestyď se, klidně se přiznej. –zadívá se na něj pojednou trochu jinak, s jakýmsi zlomyslně poťouchlým výrazem, a po chvíli pokračuje:

JITKA: Ukaž mi to, jak sis to dělal? –zachechtá se– Co? Předved' se, třeba ti pomůžu.

KLUK: Nechte mě! –couvá bojácně, hledajíc, kudy by mohl prchnout.

JITKA: Nekecej! –štěkne zle– Všichni chlapi jsou stejný. –zapotácí se a s obtížemi na něj soustředí zrak– Tak pojď sem, ať si o tebe aspoň típnu cigo, ty ucho. –vykročí k němu nejistě, ale chlapec okamžitě využije příležitosti a skulinou prchá ven. Zabočí ale na druhou stranu, než odkud přišla dívka – a přitom, když se kamera podívá na chodbu, si pozorný divák všimne, že na jejím opačném konci (tedy na tom, z něhož dívka přišla) stojí mužská postava, která se prudce otočí a také odsud mizí, když spatří chlapce.

JITKA: Počkej, až to řeknu vašim, cos tady dělal! Se budou divit, jakýho maj doma parchanta. –křičí za ním s hlavou vystrčenou ze dveří– Parchanta! –křikne silněji– Rozumíš? Já jim to řeknu, počkej, abys doma dostal přes držku. Aby si nemysleli, jakýho maj vzornýho chlapečka. –ztratí se uvnitř místnosti, odkud ještě tlumeně doznívá– Hovno! Parchanta maj, blbecci, co si myslej, že maj svýho vzorňáčka. Hovno! Všechno jsou to parchanti, všechno, hajzlové. Nakopat a né dárky k narozeninám!

Vnitřní dvůr téhož domu.

Kluk vyběhne po schodech ven, do dříve již představeného dvora. Oči má navrch hlavy, ušklíbá se, ale je znát, že ho výstup té ženštiny rozrušil. Nakopne kamínek na zemi, pak jiný sebere a mrští jím proti dveřím, ze kterých vyšel. Avšak děti se prožitého stresu zbavují rychle, tak i on za chvíli neví, co ho rozčílilo. Hledá si novou zábavu. Nudí se, protože žádný z kamarádů není venku. S rukama v kapsách přešlapuje, kouká sem a tam, pak vykročí do průchodu na ulici a odchází kamsi pryč, jen tak jde ulicí a vzápětí (po několika desítkách metrů) se potká s Robertem – slušně oděným mladíkem, vyhlížejícím na věk nejuvš málo po dvacítce, spíš méně, který nese přes rameno plátěnou tašku na dlouhém uchu, čímsi

zatíženou (láhev vína a pár drobností), již rukou opatrně přidržuje. Vítají se jako dobří známí; kluk je rád, že na něj narazil, a mladík, přestože se zdá, že pospíchal, se s ním bez okolků pustí do řeči. Zpomalí a kluk se k němu přidá, takže se společně vracejí tam, odkud kluk odešel.

KLUK: Nazdar. Jdeš k nám?

ROBERT: Za ségrou, ne? –opáčí ironicky, odmítavě.

KLUK: Náhodu se po tobě ptala.

ROBERT: Jo? A co chtěla?

KLUK: Nic. Jenom se ptala, co děláš.

ROBERT: To už je pryč. –mávne rukou– Její chyba. –usměje se kysele– A co ty? Snad se nenudíš?

Kluk pokrčí rameny. Co na to říci? Nudí se, to je přece poznat, tak proč o tom ještě zbytečně mluvit?

ROBERT: Máš prázdniny, ne? –zdůrazní slovo „prázdniny“, povznášen svým dospěláckým pohledem– Co já bych za to dal, kdybych měl prázdniny a nemusel do práce.

KLUK: Vždyť nejses v práci. –ušklíbne se– Jak to?

ROBERT: Utekl jsem. –usmívá se vnitřně, ale navenek nehodlá přiznat, čím je tak opojen.

KLUK: Proč?

ROBERT: Hádej. Neuhádneš. –odmítne vysvětlovat, ale kluka to po pravdě ani moc nezajímá.

KLUK: Nikdo není doma. –ani se nepokusí hádat a vrátí se raději k vlastnímu problému– Všichni jsou někde pryč...

ROBERT: To máš blbý. –řekne a podle chování je zřejmé, že nehodlá řešit chlapcovy problémy, i když jej rozhodně nechce odbýt.

KLUK: A kam jdeš? –zeptá se a z hlasu je patrné, že by rád šel s ním, byť dopředu tuší, že to nepůjde.

ROBERT: Nestarej se. –zasměje se, ale není v tom výsměch– Na to máš ještě dost času. –dodá tajemně.

KLUK: No jasně. Na všechno mám dost času. –ucedí dotčeně– Pěkně pitomý prázdniny, když nemám co dělat.

ROBERT: Tak si zajdi třeba na koupaliště.

KLUK: Co tam?

ROBERT: Vykoupat se. Nebo můžeš stříkat vodu po holkách.

KLUK: To je nuda. –protočí panenky nad tou představou– A stejně by mě tam naši samotného nepustili.

ROBERT: Tak můžete jít všichni, ne?

KLUK: Oni na koupaliště nechoděj.

Došli k průchodu, jímž se vchází do dvora, odkud kluk předtím vyběhl.

KLUK: A tak .. kam jdeš? –diví se, že zastavili právě tady.

ROBERT: K vám ne. –vrtí hlavou, stojí na místě, protože dál už by raději šel sám. Ale nechce kluka jen tak opustit.

ROBERT: Tak někdy půjdeš na to koupaliště se mnou? –navrhne, aby se rozloučili příznivě.

KLUK: Tak jo. –ožije.

ROBERT: Nebo zejtra budeme hrát s chlapama tady na zahrádce kuželky, tak se stav, jestli zase nebudeš mít co dělat. –cvrnkne ho do ucha– Třeba mě konečně porazíš.

KLUK: Tomu věř! –nafoukne se.

ROBERT: Tak běž trénovat. –vybídne jej s nepřehlédnutelným požadavkem, aby ho už nechal o samotě.

Což kluk pochopí a neochotně se obrací, potom ale znovu vyhrkne:

KLUK: A tak kam jdeš? –zajímá se, protože mu stále nejde do hlavy, proč Robert vchází do jejich domu.

ROBERT: Nestarej se. –zopakuje– Já ti to pak budu možná vyprávět. –zasměje se, ale to už je vše, co k tomu míní říci– Tak zejtra, jo? –zakončí hovor povzbuzením a stojí a čeká, aby dal jasně najevo, že pokračovat už bude sám.

KLUK: Jestli se do zejtra neukoušu nudou. –prohodí zapškle a znovu odchází tímtéž směrem, jako před chvílí.

Dvorek – sklepní prostory.

Mladík projde dvorkem a vstoupí do stejných dveří, jimiž předtím vyběhl ze sklepa chlapec. Sejde po schodech a špinavou chodbou plnou výklenků s dveřmi do jednotlivých sklepních kójí jde až k těm otevřeným. Tváří se vážně, skoro až napjatě. Nahlédne dovnitř, kde sedí ona ženština, na klíně kočku, se kterou se mazlí. Ona jej uslyší, vzhledne k němu polekaně, ale leknutí ihned vyprchá. Čekala ho. Nicméně nepozdraví, nejvýš sotva zmatelným pokynutím hlavou, a dál se věnuje kočce.

JITKA: Nojó, no, ty seš taková moje kočička, vid? No ukaž, tohle se ti líbí, vid, nojó, to ti věřím, když tak hezky předeš... *–mazlí se s ní, než opět zvedne oči k mladíkovi–* Máš cígo?
On vytáhne z tašky krabičku, povystrčí pár kousků, přisedne si a nabídne. Když si ona vezme, přisune se k ní o něco blíž. Ona se však pořád věnuje kočce.

JITKA: Ty se umíš správně lísat, ke každému, vid, ty seš správná potvora. Nojó, to je nejlepší, vid?
Mladík si ji opatrně prohlíží a pak uhne pohledem na věci, kterých se tu povaluje plno, aby jeho zírání nebylo příliš dotěrné. Z nich pak přejde vzhůru, na umaštěné okénko o rozměru tak dvacet krát čtyřicet centimetrů, za nímž se matně pohybují stonky jakýchsi rostlin (sotva zřetelné skrze špinavé sklo, ale dá se z nich odvodit, že okénko je těsně při zemi).
Z brašny, kterou měl přes rameno, Robert vzápětí vytáhne láhev vína.

ROBERT: Nemáš chuť?

JITKA: No vida, jak rychle se učíš. *–rozjasní tvář, shodí kočku z klína a sáhne po lahvi. Čte vinětu a mumlá si pro sebe–* No, mohlo to bejt lepší, ale dáme si, ať je nám blbě. *–směje se–* A příště se polepíš, co? *–mrkne na něj koketně.*

ROBERT: Když tě sem tak dlouho lákám, tak se musím snažit. *–tahá z brašny kelímky, aby měli z čeho pít. Dívka se ušklíbne.*

JITKA: Dlouho?! Vždyť se známe sotva tejdén. *–kroutí hlavou, ale on se o tom nehodlá bavit, jemu se to zdá dlouho, než ji sem dostal.*

ROBERT: Skleničky by byly lepší, ale já bych je cestou určitě rozbil. *–pokračuje omluvou za to, že nese jen plastové kelímky.*

JITKA: Na to ser. *–popadne jeden kelímek, ale hrubost toho výrazu ji přece jen trochu zarazí–* Teda promiň, že jsem tak sprostá.
Mladík vrtí hlavou, že to nic, ale ona si z toho také moc nedělá.

JITKA: Otvírák máš? *–shání se a on hned ochotně tahá z kapsy nůž s vývrtkou.*

ROBERT: Mám. *–rozpovídá se–* Ale zapomněl jsem ho a musel jsem se vrátit.

JITKA: Nojo, ty seš takovej spolehlivej, žejo.
Mladík se usměje a ženština zatím láhev zkušeně otevře a nalije do obou kelímků.

ROBERT: Tak na co?

JITKA: Na co? *–diví se–* Na ex, ne?!

ROBERT: Na sex! *–opáčí odvážně, ale ona nic neřekne a pije. On znovu přeje oči po místnosti.*

ROBERT: Že je to tady docela dobrý? *–snaží se u ní vyvolat takovou náladu, jakou má sám a s níž ona jaksi nechce souznít.*

JITKA: Docela jo. *–řekne bez zájmu.*

ROBERT: Je tady klid. Nikdo sem nechodí. *–naznačuje, ale dívce to nic neříká. Musí tedy dál přemýšlet, čím by ji přiměl uvědomit si, proč tu jsou. Jenže ho nic nenapadá.*

ROBERT: Čekáš tady dlouho? *–zajímá se pak.*

JITKA: Dost. *–ucedí a potáhne mocně cigarety, již ani na okamžik neodložila–* Správnej gentleman by dámu takhle čekat nenechal. *–zahledí se na něj posměšně.*

ROBERT: Dámu možná. *–prohodí opatrně a její reakce je odpovídající:*

JITKA: Jestli se ti na mně něco nelíbí, tak já si klidně vystačím sama. *–odsekne a přitom doplňuje svůj kelímek vínem.*

ROBERT: Právě, že líbí. *–brzdí její rozhořčení–* Ale teď zrovna to není vidět.

JITKA: Ale! *–zašklebí se–* A copak bys chtěl vidět?

ROBERT: Všechno.

JITKA: To by se ti hodilo. *–zahledí se na něj prezíravě–* A co za to?

ROBERT: Co bys chtěla?

JITKA: To kdybys věděl. *–posmutní trochu–* Ale to mi určitě nedáš.

ROBERT: Tak zadarmo.

JITKA: Zadarmo ani kuře nehrabe. *–prohodí stejně smutně–* To nevíš?

ROBERT: Já myslel, že tebe to baví.

JITKA: Co?

ROBERT: Slíkat se. *–krčí rameny, jako by mluvil o česání.*

JITKA: Jo. *–přikývne po chvíli váhání–* Jak kdy.

ROBERT: Tak mi aspoň zatancuj.

JITKA: Ses utrh, ne?

ROBERT: Zkus to.

JITKA: Tady budu tancovat jak prdlá, ne?

ROBERT: Tak mě to nauč. *–ustává a zvedá ji. Ona se ještě rychle napije a poté se kupodivu bez odporu poddává, staví se na nohy a dokonce i myšlenkami se přizpůsobuje.*

JITKA: Chtělo by to muziku. *–zavlní se tak, že je znát, jak jí taneční pohyby dělají dobře.*

ROBERT: Tak radě.

JITKA: Tě přece nebudu učit tancovat. *–namítne otráveně.*

ROBERT: Aspoň kroky. *–staví se k ní, ale ona ho odstrkuje.*

JITKA: Dívej se. *–roztočí se a vystřihne několik obrátů, které i bez hudebního doprovodu působí půvabně. Mladík začne rytmicky vytleskávat a ona se směje, snaží se, zdvihá sukni, rozepne si knoflík pod krkem a tančí hezky, byť je v jejích nepřiliš jistých pohybech dobře znát opojení alkoholem. Brzy se zamotá a málem by upadla, kdyby ji mladík nezachytil – a přitom docela samozřejmě vložil dlaň na její ňadro.*

JITKA: Ale! *–shlíží na to vesele–* Ty seš teda vomako. Co tam hledáš?

ROBERT: Už jsem našel.

JITKA: Ale to se nedělá.

ROBERT: Ale dělá. *–sevře ji o něco pevněji a ona se prudce otočí, takže ruce unikne, nicméně setrvá v jeho objetí–* Chlapečkovi se nějak zapalujou lejtka, co? *–žertuje a on ji k sobě přitahuje.*

JITKA: Nenene! *–vysmekne se mu–* To stačí, ne? *–znovu se pokusí tančit, ale zavravorá a raději toho nechá, přitom se směje a on si ji nějak podivně, trochu dotčeně, trochu vášnivě a trochu až nepřičetně prohlíží.*

Vnitřní dvorek.

Na dvoře je opět prázdné. Slepá okna všude kolem, nikde není vidět človíčka, bez života. Vlastně ne .. v jednom pootevřeném okně – nebo lépe řečeno za ním – je hlava staré ženy, pozorující ono zatuchlé nic, jež se venku odehrává. Tvář bez výrazu, avšak pozorná, i když se nic neděje.

Pak se ukáže, že je tu i onen chlapec; zřejmě se vrátil k domu, protože co tam, venku? Vyjde odkudsi z přístřešku pro popelnice, kope před sebou plechovku, rachot se rozléhá, ale jemu to nevadí. Žena v okně jej vnímá, avšak ani teď se její výraz nemění. Sleduje ho jako cosi, co si nezaslouží pozornost. Kluk postaví plechovku na vyvýšené místo (schodek, trámeček, zídka...) a trefuje se do ní kamínky, které si nasbívá okolo.

–(...v průběhu následujícího děje se kamera tu a tam zaměří na jedno z řady sklepních oken, za nímž jsou Robert s Jitkou, a když budou slyšet jakési níže popsané výkřiky jejich sporu, možná by bylo zajímavé je prostříhat s detaily úderů kamene do plechovky, pro umocnění představy toho, co se dole odehrává...)– Hoch míří na plechovku, hází – a vedle. Sedne si na zem a vyhazuje kamínky do vzduchu a chytá je. Pak znovu zamíří, přímo ze sedě – a trefí, potom zase. Směje se, je na něm patrná radost a zápal. Žena na něj shlíží a vzápětí uhne pohledem kamsi stranou. Kluk staví plechovku zpátky a míří – zásah. Téměř povyskočí radostí. Plechovka odletěla ke zdi, kam ji jde sebrat – a zaslechne z onoho okénka jakýsi hluk. Na okamžik se zaposlouchá, nakloní se k němu, ale chuť do hry jej přemůže. Znovu staví plechovku. Žena za oknem je stále na téže místě, ani není poznat, kam se vlastně dívá. Chlapec hází – vedle. Opakuje se stejným výsledkem, a ještě jednou. Zlobí se. Vezme všechny zbývající kamínky a mrští jimi proti plechovce – a tak již uspěje. Přejede pohledem celý dům, ale ženy si nevšimne. Zastaví se až u okénka, do něhož předtím nahlížel, a vrátí se k němu. Odtud je slyšet hlasy, kterým není rozumět, ale je z nich zřejmé, že se tam odehrává nějaký zápas. Doléhají sem útržky slov a vět, jako: Nech toho! Co si myslíš?! Na to zapomeň! Jau, slyšíš, nech mě bejt! Co děláš?! Dej mi pokoj, ty pako! To .. nešahej, to zkoušej někde jinde! Slyšíš, já nechci, rozumíš! Nech toho, Roberte! Jau! Slez! Přestaň! Táhni! *–ženským hlasem (JITKA), a proti tomu hlasem mužským (ROBERT):* Nevykládej, nedělej komedie. Co děláš?! Ale chceš, proč bys sem chodila? Přestaň dělat slušnou. Drž! Mlč! Počkej, už to .. no .. počkej... *–jakož je slyšet i spoustu dalších citoslovců a především hluk souboje. Okno je neprůhledné, ale je pootevřené a tak se kluk snaží nahlédnout škvírou dovnitř, nedaří se mu však spatřit vůbec nic. A hlasy jsou stále prudší, náruživější na jedné straně a zběsilejší odporem na druhé, z obou je pak cítit vzrušení.*

Chlapec se ještě chvíli motá kolem okna a pokouší se ze všech stran nahlédnout dolů, ale nakonec se sebere a zamíří ke dveřím do sklepa.

Sklepní prostory, místnost.

Je po všem. Alespoň po tom hlavním. Mladík si natahuje a zapíná kalhoty, ženština leží na zemi a rovná si šaty, apaticky, bez velkého vzrušení, ale zlobně.

JITKA: Počkej, tohle si odsereš. –zasyčí.

ROBERT: Ale no. –dí mladík s převahou– O poctivost jsem tě snad nepřipravil, tak z toho nedělej takovou tragédii.

JITKA: To je znásilnění, ty debile! Za to vyfasuješ vosum roků, protože já tě prásknu. Počkej, v base z tebe udělaj buzeranta a budeš mít po ptákách.

ROBERT: Ale no tak.

JITKA: Uvidíš. –mluví hrozivě klidně.

ROBERT: Ty si myslíš, že by ti někdo věřil?

JITKA: To si piš!

ROBERT: Tobě?! –všměšně. Když mluví, občas přejde po místnosti, zastaví se, opře, možná si i dřepne či se posadí, ale vzápětí je opět v pohybu. Ona pololeže polosedě sleduje jeho narůstající nervozitu.

JITKA: Proč by ne?

ROBERT: Takovej šlapce?

Ona chvíli mlčí, než v sobě najde přiměřenou odpověď.

JITKA: Kdyby to aspoň stálo zato, ale takový nic! Byls vůbec ve mně, nebo ses udělal sám? –snaží se ho ponížít– Ale počkej, stejně budeš litovat. Pár uslintanejch vteřin a budeš za to sedět, až zčernáš. Ty ucho!

ROBERT: Nech toho.

JITKA: Však uvidíš! Hned teď jdu na policajty a večer je máš doma. To si piš, že jo. Ani se doma nestačíš rozloučit s maminkou a s tatínkem. –ironizuje– Chudáčci. Budou ti nosit buchty, abys tam neměl hlad.

Nebo se na tebe vyserou. Kdo by se staral o takovýho kriminálního. Však počkej!

ROBERT: Vždyť jsi to sama chtěla. –namítá už s menší sebejistotou.

JITKA: Možná. –odtuší– Ale říkala jsem ti, abys mě nechal bejt. A udám tě, to si piš!

ROBERT: Proč? –hlas mu zní naléhavě.

JITKA: Proto. –odsekne– Aby sis pamatoval, že nejsem žádná šlapka.

ROBERT: A co seš? –neudrží se, ale ona se neurazí.

JITKA: Tak možná jsem, ale né pro tebe. A z tebe bude mukl. Už máš vystaráno, a pak můžeš klidně vykládat, že to bylo jinak. Jednou budeš kriminálník a máš to. Nafurt.

Mladík k ní přistoupí a tváří se výhružně, ale ona si nebezpečí vůbec neuvědomuje, rozohněná a jistá si svým postavením.

JITKA: No copak? –dloubne mu nohou pod koleno– Chceš si to zopakovat? Jenom si klidně posluž, mě kvůli tomu neupadne, ale tobě to přičtou.

Mladík si dřepne přímo před ní a zamýšleně si ji prohlíží. Ta se náhle sbírá k odchodu.

JITKA: Tak nazdar. Povíme si to u soudu.

ROBERT: Počkej. –chytá ji za ruku.

JITKA: Pusť! –škusne sebou, ale on už ji uchopil a jí se nepodaří uvolnit.

ROBERT: Neblázni! –strčí do ní a ona zakopne a svalí se zpátky na zem, na matrace. Stále však jedná jako ten, kdo je ve výhodnějším postavení.

JITKA: No jo, jenom si posluž. –šklebí se– Klidně mě můžeš praštit, já to vydržím a policajti budou mít aspoň víc důkazů. Nebo mi to udělej ještě jednou, ty chudáku. Stejně než se rozkoukám, tak bude po všem. –vysmívá se a viditelně jí těší vyjadřovat se o něm takhle opovržlivě– Počkej, až to budu vykládat policajtům. Že ti těch pár škusnutí stálo za to!? Vždyť z tebe budou mít prdel.

ROBERT: Drž hubu! –už se neudrží.

JITKA: To by se ti hodilo. Ale to sis měl rozmyslet předtím, teď už je pozdě. Teď už si můžeš akorát tak sbalit kartáček a pyžamo, protože já tě do toho kriminálu dostanu, to si piš!

ROBERT: Drž hubu. –zopakuje. Přeshlazuje na místě a je stále nervóznější, rozhlíží se rozechvěle, ruce mu zmateně těkají a potom zaprosí změněným hlasem– O co ti jde?

Dívka pohybem naznačí, že by ráda vstala, ale zarazí se, vědoma si toho, že je schopen jí v odchodu snadno zabránit. O měření sil přece jen nestojí. On se postavil mezi ni a vstupní dveře a při pohledu kamery od sedící dívky na něj je vidět i do dveří, kde se na kratičký okamžik ukáže chlapec s očima navrch hlavy, jak nahlédne dovnitř a zase rychle zmizí.

JITKA: O nic. –*pokrčí ledabyle rameny*– Máš prostě smůlu.

Mladík si před ní klekne.

ROBERT: Nedělej si prdel. Jitko! To přece nemůžeš.

JITKA: Ale můžu. To si piš, že můžu! –*ustává a bere se k východu. Mladík vyskočí a snaží se ji zadržet.*

ROBERT: Počkej!

JITKA: Nech mě, pusť! –*vyškube se mu, takže se mu podaří ji zadržet až ve dveřích, odkud ji vši silou stáhne nazpět. Na to se kamera dívá z chodby a my vidíme také ustupujícího chlapce, jak zahýbá na schodiště. Ona se směje a pak znovu klidně zamíří k východu, kde stojí mladík.*

JITKA: Uхни, nebo budu křičet.

ROBERT: Nikam nepůjdeš.

JITKA: Ale půjdu. Už to máš spočítané, tak se s tím smiř, chlapečku. Ono ti to prospěje, když poznáš svět z tej horší stránky. –*strčí do něj, aby uhnul. On ji chytí za paže a ona začne ječet.*

ROBERT: Buď zticha! –*tlumí ji vyděšeně. Dá od ní ruce pryč a ona zmlkne, ale když si uvědomí jeho úlek, začne s rozkoší ječet znova. On se na ni vrhne a snaží se jí zacpat ústa, což se mu nedaří; tím důrazněji a surověji o to pak usiluje. Jenže ona se mu vysmekne a žene se ke dveřím, taktak, že ji zachytí a hodí zpátky na matrace. Ona stále sípavě piští a on už neví, co dál. Narovná se a ona, když jím není omezována, ještě zvýší hlas. Jeho to rozběsňuje, tedy sáhne vedle po železné tyči, která se tu povaluje, a přetáhne ji.*

Okamžitě je ticho. Ona leží na zemi a on civí, co to udělal. Pak se dívka s křečovitým škubnutím pohne, oči vyvrácené, na čele krev. Mladík vidí, že je zle, a jako jediné možné řešení v okamžitém hnutí myslí nachází potřebu dokonat, co započal. Natáhne se a praští ji ještě jednou, vši silou do hlavy, a se zavřenýma očima to ještě několikrát zopakuje. Ani sám neví, jak to dokázal. Pak o krůček couvne. Tyč mu vypadne z ruky.

Stojí a kouká, co se stalo.

Vnitřní dvůr.

Venku na dvorku je stále mrtvo, nehybný ženin obličej v okně nahoře je na svém místě a jen z ulice za průchodem jsou slyšet hlasy, pak se v pruhu objeví dvojice, která v družném hovoru projde kolem, živě gestikulujíc se na okamžik zpomalí, téměř až zastaví a hned zase pokračuje dál.

Na dvorku je opět ticho.

Sklepní prostory.

Chlapec neutekl docela, ale sedí na schodech, asi uprostřed schodiště. Nastalé ticho je mu podezřelé a vzbuzuje jeho zvědavost, tak se za chvíli pomalounku zvedne a opatrně našlapujíc míří zpátky, připraven kdykoliv se obrátit a prchnout.

Sklepní prostory, místnost.

Mladík přiklekne k dívce, zvedá jí víčka a zkouší tep. Nic. Jedná zbrkle, chaoticky, celý se roztřese. Nejistě ji poplácá po tváři, pouze slabě, protože ví, že je mrtvá a že to dělá zbytečně, ale nechce tomu uvěřit.

ROBERT: Vstávej! –*přikazuje horečně*– Slyšíš? –*zašeptá.*

Žádná odpověď.

Najednou začne bleskurychle jednat. Popadne ji a táhne stranou ke stěně, tam, kde je nejuvic věcí. Nahází na ni hadry a všechno, co je po ruce, a jak ona mizí pod nánosem veteše, při jednom záběru uvidíme hlavu chlapce, vytřeštěně zírajícího, co se uvnitř děje. Je tak šokován, že ani není schopen se pohnout. V tom okamžiku jej spatří i vrah. Oba na sebe hledí, zmatení a neschopní cokoliv udělat. Mladík by jej v prvním hnutí myslí zřejmě nejraději zabil také, jeho pohled sklouzne na železnou tyč, ale takové jednání mu není vlastní a kluk je navíc kamarád. Byť je velmi rozrušený, je naprosto nemožné, aby něco takového udělal znovu. Tváří se velmi podivně, ve výrazu se mu mísí vztek i kajícnost. Chlapec ztuhle stojí; rozhodně ví, že by měl utéct, ale cítí se na to slabý a tuší, že Robert by ho stejně dohnal; navíc je tak zdřevnělý, že pochybuje, zda by vůbec byl schopen udělat krok. Jenže Robert přece nevypadá tak hrozivě, tak proč utíkat..? Prostě stojí a zírá.

ROBERT: Co tady děláš? –*zeptá se nakonec rozdechvým hlasem. Kluk se snaží odpovědět, ale mluvení mu nějak nejde. Mlčí a jeho oči mimoděk sklouznou do míst, kde zmizela dívka. Vrah zvadne. Musí se*

opřít a div se nesveze k zemi. Klukovi dojde, že teď už by stihnul utéci, ovšem nyní k tomu už vůbec nevidí důvod. Dovnitř však nejde.

KLUK: Cos jí udělal? –zeptá se příškrcceným hlasem hloupě. Vrah pokrčí rameny. Co také odpovědět na takovou otázku. Kluk chvíli přešlapuje a pak se obrátí, jako by chtěl odejít.

ROBERT: Počkej! –probudí se– Pojď sem.

Kluk ztuhne. V očích má strach, ale zároveň i zvědavost a účast. Otočí se zpátky, udělá krok a zastaví se kousek za dveřmi.

ROBERT: Cos viděl?

KLUK: Skoro nic. –odpoví bez váhání snaživě. Mladíkovi se slůvko „skoro“ nelíbí, ale nechá to být, alespoň nahlas proti tomu neprotestuje.

ROBERT: Seš kámoš? –ptá se vemlouvavě.

Kluk přikývne.

ROBERT: Vůbec nic jsi neviděl, rozumíš!?

Kluk opět přikývne.

ROBERT: Tohle není žádná prdel. Rozumíš? –snaží se ho ovlivnit, aby pochopil, v jakém se nachází postavení. Ale stále vypadá přívětivě, jako by se tímto rozhovorem zbavoval úvah nad strašným skutkem, jehož se dopustil; jako by svým chováním chtěl světu dát najevo, že je přece úplně jiný a má rád děti a tohle, co se stalo, snad ani není – nemůže být! – pravda.

KLUK: Jo.

ROBERT: Hovno rozumíš. –uleví si a náhle působí hrozivě, protože na něj dolehne vědomí, že to všechno je pravda, již nelze nijak zastříť– Ale jestli cekneš, tak zapomenu, že seš kámoš! Pamatuj si to.

KLUK: Jo.

ROBERT: Tak běž.

Kluk se obrátí a vystřelí pryč.

ROBERT: I když to už mi bude houby platný. –prohodí tiše sám pro sebe, jako by si rezignovaně připomínal hloupost toho, že chlapce nechal odejít. Pak se ale vzmuží, přehlédne místnost a sáhne po tyči, potězkává ji a přemítá, co s ní, poté zdvihne ze země kus hadru a pečlivě ji otírá, téměř drhne, pak ji přes tentýž hadr drží a hledá, kam s ní. Vyjde na chodbu, kde tápe, těká a pořád neví, jak se toho předmětu zbavit; prochází horečně chodbou, až vpředu pod schodištěm vedoucím na dvorek uvidí na zdi viset jakousi uvolněnou bedýnku s hasicími potřebami. Zkusí ji tyčí podložit – a vida, tyč přesně padne. Shlédne ještě své dílo a vrací se zpátky a hledá, co by ještě upravit, láhev od vína podobně drsně otře a kelímky zmačká do kapsy. Potom odchází opačným směrem; tam, odkud přišla dívka. Dojde až téměř na ulici, jenže před východem stojí manželský pár a o čemsi se dohaduje, mladík se tedy obrátí a vrací se do sklepa a směřuje ke dvorku.

Byt chlapcových rodičů, ložnice.

Chlapec se krčí za oknem, záclonu opatrně přidrží, aby mu zakrývala obličej, a vyhlíží ven. Náhle se ještě víc přikrčí a zorničky se mu stáhnou bázni.

Dvorem kráčí vrah. (Pohled z okna, kterým vyhlížel chlapec.) Jde rádoby ledabyle, ale chová se přitom nanejvýš podezřele a nápadně. Ohlíží se, jde nejistým krokem, pospíchá a současně chce jít zvolna, až nakonec k velké úlevě své i chlapcově zmizí v průchodu.

Vnitřní dvorek.

Stěna domu, plná slepých oken, stejných, jako na začátku. Za jedním se kdosi mihne, ale hned je zase pryč, pouze ve dvou je vidět strnulé obličej, jeden z nich patří staré ženě a o něco dál je hoch, který stále tupě hledí do místa, kde se mu vrah ztratil z dohledu. Stará žena pak náhle z okna zmizí.

Byt Horákových, pokoj s oknem do dvora.

Stará žena, která předtím sledovala z okna dění venku, stojí na svém místě. Vidíme, že je má přizpůsobeno k dlouhému vysedávání – sedí na jakési zvýšené sesli, měkce polstrované, vedle ní stojí ještě nezvyklá, ale jejím potřebám dokonale vyhovující stolička, na níž má odložen kávový hrneček, brýle a talířek s několika málo sušenkami. Záclonu prosvětluje prudké slunce a ona se drobně vlní v sotva znatelném vánku. Po letném představení tohoto polocelku nahlédne kamera ženě přes rameno, právě ve

chvíli, kdy na dvorek vběhne ze sklepních dveří mladík a chvatným, špatně bržděným krokem přeběhne k průchodu a odtud dál. Ani za sebou dveře nezavře, jako by jej cosi pronásledovalo, cosi, před čím nemá smysl zavírat, protože tomu dveře nejsou překážkou.

Sotva se mladík ztratí v průchodu, žena sleze ze stoličky, odstoupí od okna a v její tváři je pojednou vidět proměnu. Již není apatická a bez zájmu vstřebávající venkovní nudu, nýbrž je náhle div ne rozechvělá vzrušením, protože tuší, že se tam dole přihodilo cosi pozoruhodného. A jak se vzdaluje od okna, může si divák prohlédnout i pokoj, z něhož ona sleduje malou výseč vnější skutečnosti, jež jí zastupuje celý svět. Je to spíš pokojík, kde vyjma sedacích potřeb téměř nic není; mají-li v bytě takovou místnost, musí jít rozhodně o byt vícepokojový (což je brzy poznat podle velikosti chodby). Je zde sedačka s dřevěnými opěradly a květovaným látkovým přehozem, stejné křeslo naproti a mezi tím čtvercový stůl, na kterém je pouze krajková dečka. Část stěny proti sedačce zakrývá nevelká skříň, stará rozhodně víc, než deset, a možná i víc než dvacet let. V ní je vidět pár kousků skla a porcelánu, všechno viditelně jen velmi málo používáno. Na spodní polici stojí košík s bavlnkami a klubky vlny a snad i čímsi rozpleteným, porcelánová soška, několik různě odložených krabiček s léky a dva tři stojánky s fotografiemi. Odsud tedy žena přejde do kuchyně, kde sedí u stolu manžel. Dřímá, ale sotva ona vstoupí, probere se a uchopí noviny, které mu předtím klesly na stůl. Tam stojí ještě hrnek a talíř s nedojedeným kouskem namazaného rohlíku. V kuchyni jsou tři židle, z nichž jedna obsazená mužem, linka je téměř už historická, s leptaným sklem uprostřed, za nímž je zastrčeno několik pohledů, na odkládací ploše leží pár kousků nádobí (hrnky, talíř, kastrol, podnos nebo ošátka s ovocem). Plechové umyvadlo je v rohu místnosti a vedle jednoduchá polička, na níž stojí nevelká plastová vanička na odkládání umytého nádobí, toho času prázdná.

HORÁKOVÁ: Tak se mi zdá, že tady budeme mít rušno.

Muž k ní mlčky zvedne rozespálé oči a žena pokračuje, skoro jakoby pro sebe a nikoliv pro něj.

HORÁKOVÁ: Mám takový tušení.

HORÁK: Kdo? –ptá se, ale žena nehodlá vést rozhovor a pokračuje podle svého:

HORÁKOVÁ: Určitě. –pokyvuje hlavou u kredence. Vytáhne jeden z pohledů a prohlíží si jej bez zájmu– Já nechci malovat čerta na zeď, ale tam se něco stalo a oni budou mít problémy.

HORÁK: Kdo?

HORÁKOVÁ: Velký problémy. –pokyvuje hlavou.

HORÁK: Proč?!

HORÁKOVÁ: No, uvidíme. –zakončí svěřování, vrátí pohled na své místo a odchází nazpět k oknu. Muž se zahledí do novin a je mu docela lhostejné, co žena povídala; spíše si ještě oddechl, že nemusí poslouchat, natož snad ještě odpovídat. Dokonce se zdá, že se chystá brzy opět usnout.

Chodba v přízemí.

Pan Novák schází po schodech k domovnímu vchodu, v ruce nese list papíru, nůžky a lepicí pásku. U dveří se zastaví a papír na ně připevňuje; s obtížemi, protože mu nejdřív nejde odstříhnout kousek pásky, pak se mu zase odštírek lepí na prsty, potom nechce držet na dveřích. Nakonec se mu to ale podaří a on se s vítězoslavným úsměvem vrací domů.

Na papíru stojí psáno: ZAVÍREJTE DVEŘE! – a pod tím drobnějším písmem: LEZOU SEM KOČKY.

Krátce nato do těch dveří vstoupí žena s nákupní taškou (chlapcova matka), vracející se z práce. A když za sebou zavře, papír se zhoupne a buďto spadne celý na zem, nebo se alespoň vychýlí nakřivo.

Byt chlapcových rodičů, ložnice.

Hoch sedí na posteli rodičů, nehybně, pohled upřený do jednoho bodu. Za nějaký čas vstoupí jeho matka. Zastaví se za dveřmi a zakašle, což on vůbec nevnímá, tedy poté opatrně vstoupí a dívá se, čím je tak zaujat, že neslyší.

MATKA: Co je? –přistoupí k němu blíž, odhrne záclonu a vyhlédne z okna ven. Chlapec ji postřehne a škubne to s ním tak, že málem vyjekne.

MATKA: Copak? –pobaveně.

KLUK: Ale nic.

MATKA: Co tady děláš?

KLUK: Nic. –spěšně vstává. Matka pořád nechápe, proč tam je, a syn se navíc chová natolik podivně, že to nemůže jen tak přejít mlčením.

MATKA: Co je s tebou?

KLUK: Nic. Normálka. Ty už seš doma?

MATKA: Cos kde zase vyvedl?

KLUK: Ale nic, mami. Fakt nic.

MATKA: Nelži! –*nabádá jej, avšak on odchází z pokoje, aby mezi dveřmi ještě dodal:*

KLUK: Nic mami. Já nic.

MATKA: Tak kdo? –*snaží se vyzvídat, ale tato otázka již zůstane nezodpovězena, protože kluk odešel. A matka jen zakroučí hlavou a rovněž odchází.*

Vnitřní dvorek.

Dveře do sklepa jsou pootevřené. Ticho, nic se neděje, když tu se v nich objeví paní Horáková, zastaví se a opře o rám, stěží popadajíc dech. Rychle se ale ovládne a pospíchá vedle do domovních dveří, kde se málem srazí se sousedem, panem Novákem.

NOVÁK: Dobrý den. –*zdraví nerudně, jako by chtěl zapříst hovor o tom, že mu někdo shazováním toho letáku schválně kazí práci.*

HORÁKOVÁ: Dobrý den. –*odpovídá spěšně a aniž by se zastavila, pokračuje dál, což u ní vůbec nebývá zvykem. Pan Novák si toho také všimne a udiveně za ní hledí, potom však jen zakroučí hlavou a sbírá ze země papír, který mu předtím, když žena vrazila do dveří, vypadl z ruky. A znovu, mnohem důkladněji jej upevňuje, aby na dveřích držel.*

Byt chlapcových rodičů, obývací pokoj – dětský pokoj.

Kluk je v pyžamu, vchází do pokoje, kde sedí otec s matkou před televizí. Za okny už je tma, noc.

KLUK: Dobrou noc.

MATKA: Dobrou.

OTEC: Dobrou noc. –*oba sledují program a synovi nevěnují pozornost. On však dál stojí ve dveřích, jako by na něco čekal.*

KLUK: Mami? –*řekne potom.*

MATKA: No? –*obrátil se k němu– Co je?*

KLUK: Já... –*tápe, protože neví, co vlastně chtěl říci.*

OTEC: No co je?

KLUK: Mně se ještě nechce spát.

MATKA: Už je pozdě, jenom běž. –*odbývá jej, on však stojí a mračí se, protože o spaní mu vůbec nešlo. Přešlapuje, chtěl by si popovídat, ale neodvažuje se a snad ani nemá představu, jak by o něčem takovém měl s rodiči mluvit. Ale je to v něm a on si s tím neví rady a nechce na to být sám. Jenže rodičové nemají tušení, v jakém je problému. Posléze se tedy obrátí a odchází do pokojíčku, kde už sestra leží v posteli a čte si. Sestra má asi sedmnáct let, milý obličejík, ale právě v tuto chvíli se netváří nijak přívětivě. Kluk se posadí do své postele, kouká na ni, ale mlčí. Sedí, pak se natáhne na bok a stále hledí na sestru.*

KLUK: Dobrou noc. –*řekne. Sestra neodpovídá, zřejmě jej úplně přeslechla.*

KLUK: Co to čteš?

SESTRA: Cože?

KLUK: Co to čteš?

SESTRA: Učím se. –*zatváří se nerudně, pak se obrátí na bok, zády k bratrovi, otočí stránku a zírá do knížky. Kluk si lehne na zády a zírá do stropu. Dlouho.*

Vnitřní dvůr – domovní vchod.

Odpoledne příštího dne. Na domovním schodišti je rušno, protože se tam cosi stěhuje. Do sklepa. První se objeví mladá žena se stolkem, a když je dole, volá na ni kdosi shora:

MUŽSKÝ HLAS: Marto, počkej tam s tím. Nejdřív se musí uložit ta velká kredenc.

Žena tedy čeká. S kredencí zápasí čtyři muži a mají co dělat. Zvolna se sunou po schodech, funění, vzdychání a různé pokyny (jako například: Nahoru! Dávej pozor! Zvedej! Doleva, doleva! Atp.), které stejně nezabrání, aby se tu a tam, každou chvíli, skříň neotřela o zeď, schody či zábradlí. Nakonec dospějí až dolů, žena jim musí uhnout a vylézt na dvorek, aby bylo dostatek místa. I oni vyjdou ven a hned se stáčí do sklepních dveří. Krátce nato schází po domovních schodech i chlapec. Vyjde na dvorek, nenápadně obchází kolem a pozoruje. Ze sklepa se ozývá hekání a občas i jadrné zaklení, a podle toho,

odkud zvuky přicházejí, se dá tušit, že jsou docela blízko místnosti, v níž se stala vražda. Žena stojí venku a dívá se nahoru, do oken bytu, z něhož nábytek pochází. Už se těší, až tam budou mít nový. Chlapec se k ní přitočí.

KLUK: Kam to nosíte?

SOUSEDKA: Do sklepa.

KLUK: Aha. *–přikývne a odstoupí stranou. Po chvíli přibude další žena s křesílkem, postaví se vedle a oddechuje.*

SOUSEDKA: Netahej se s tím, kluci to odnesou.

PŘÍTELKYNĚ: To je dobrý.

SOUSEDKA: Už aby to bylo za náma.

PŘÍTELKYNĚ: To teda. Radši vyhořet... *–vydechne s úsměvem.*

SOUSEDKA: Už se těším, až to bude hotový.

PŘÍTELKYNĚ: Nerozbili to moc?

SOUSEDKA: Zatím ne. *–smích.*

PŘÍTELKYNĚ: Abyste to ještě prodali.

SOUSEDKA: Jo. Leda zadarmo.

PŘÍTELKYNĚ: To ne, toho by byla škoda.

SOUSEDKA: Prosímte, takový starý krámy. *–ženy se na sebe spokojeně usmějí. Zbavit se starých krámů a navézt nové – co krásnějšího může být? A když kamarádka nemusí závidět, protože docela nedávno prodělala to samé, cítí se na světě obě jako v ráji.*

Ze sklepa vyjde manžel sousedky. Popadne křeslo a odnáší je.

SOUSEDKA: Je tam dost místa?

SOUSED: Snad jo. *–hekne–* Nějak to porovnáme. Však to tam nebude dlouho.

SOUSEDKA: Aby na nás někdo nepřišel.

SOUSED: Tak přijde. *–prohlásí sebevědomě a schází dolů. Vzápětí vyleze druhý, bez řeči vezme stolec a zmizí s ním. Ženy odcházejí do domu, na což chlapec čekal. Okamžitě se přesune k malému okénku při zemi, vedoucímu do sklepní místnosti, a nahlíží jím dovnitř. Cpe hlavu do mezery, ale tělo se mu nějak samovolně odtahuje. Slyší zřetelné hlasy, ale nic nevidí. Hlasům rovněž není rozumět. Vtom se opět dveře otevrou a na dvorek vyleze třetí muž. Chlapec odskočí od okna jako zasažený elektrickým proudem, ale muž si jej nevšimá. Rozhlédne se a volá dovnitř:*

TŘETÍ MUŽ: A je to!

Ze dveří vystrčí hlavu čtvrtý, chvíli po něm vyleze i soused.

ČTVRTÝ MUŽ: Tak co teď?

TŘETÍ MUŽ: Co?

ČTVRTÝ MUŽ: Dáme jedno?

SOUSED: Ještě to křeslo.

ČTVRTÝ MUŽ: Já ho přinesu. *–odbíhá.*

DRUHÝ MUŽ: Jenom jedno?! *–volá z nitra domu jako reakci na návrh, dát si jedno pivo.*

SOUSED: Co? *–nechápe–* Jo pivo. *–dovtíjí se.*

TŘETÍ MUŽ: To první.

DRUHÝ MUŽ: To poslední.

SOUSED: Tak jdem, než nás ještě zaměstná.

Všichni se přesunou se smíchem doprostřed dvora a čekají na čtvrtého.

DRUHÝ MUŽ: Co tam dělá?!

TŘETÍ MUŽ: Vid! Zdržuje. *–obráti se na souseda–* Je tam s nima sám, tak pozor na to!

SOUSED: Tak co? *–volá do domu–* Jdeš taky?

ČTVRTÝ MUŽ: Jo! *–křikne z nitra domu a vzápětí se objeví s křeslem–* Běžte napřed, já vás doběhnu.

SOUSED: Hoď to tam, já to pak nějak porovnam. *–řekne a se zbylými dvěma zamíří k průchodu, vedoucím na ulici a dál, do hospůdky.*

DRUHÝ MUŽ: Tak nás zveš, jo? *–směrem k sousedovi.*

SOUSED: To víš, že jo. Přece vás nenechám umřít žízni. Už jste si to odpracovali.

DRUHÝ MUŽ: No tak to jich bude víc, než jedno.

SOUSED: Klidně si dej dvě.

TŘETÍ MUŽ: A schovej ten pupek. *–plácne druhého přes břicho.*

DRUHÝ MUŽ: Nešahej mi na něj. *–ohradí se ten–* To je jedinej můj sval. *–pohládí si klenuté triko.*

TŘETÍ MUŽ: A kam jdem? Tady naproti, nebo na zahrádku?

SOUSED: Asi tady, ne? *–hledí po ostatních pro souhlas, ale protože nejsou všichni, stejně se zastaví a ohlédnou, kde se ten poslední pořád loudá. Kousek stranou nenápadně postává chlapec, jakoby nic, a tu se konečně ze sklepních dveří vynoří čtvrtý muž a běží za ostatními.*

ČTVRTÝ MUŽ: Tak co je, kde to vážne?! Já myslel, že už budu mít jedno na stole! *–vítá se s nimi, oni odpovídají smíchem a vyrážejí dál. Kamera však zůstává a soustředí se na chlapce, který teď zamíří ke sklepu. Když vejde do dveří, přejde kamera po stěně vzhůru a my vidíme v okně tvář stařeny, nehybnou a bez výrazu, ale současně pozornou a jednoznačně zaměřenou na místo, kde hoch zmizel.*

Sklepní prostory.

Chlapec opatrně schází dolů, nespěle a bojácně, tiskne se ke zdi a každý krok jej stojí moc přemáhání. Zarazí se, jako by něco slyšel, ohlíží se, oči vykulené, ruce ztuhlé a srdce bušící až v krku. Nakonec ale pokračuje a dospěje, kam mířil. Nahlédne do oné místnosti a vidí, že stěhované věci jsou tu, stolek s křeslem pak velice blízko místu, kde leží mrtvá. Osmělí se a vstoupí, jakoby si říkal, že když tu mohli být oni, nic strašného se mu přece nemůže stát. Stojí jako přimrzlý a uhranutě kouká do těch míst, jako loutka bez vůle potom udělá ještě posledních několik potřebných krůčků a zvedne kus látky .. pod níž se ukáže ruka zavražděné dívky, část ruky, asi jen prsty, nehybné, ztuhlé, mrtvé.

Hned ji zase schová, ale neuteče. Sáhne po jiném hadru a ještě po dalším, až odkryje hlavu, a dívá se na ni strnule, jakoby přitahován hrůzností toho pohledu, když tu se ozvou kroky a sotva se mu podaří obličej schovat a uskočit na druhou stranu, vejde sousedka se stočeným koberečkem.

SOUSEDKA: Co tady děláš? *–dí překvapeně.*

KLUK: Nic. *–zkusí kolem ní proklouznout a honem být co nejdál od ztuhlého těla, jenže ona stojí ve dveřích a s nákladem je celé zabírá. On se celý chvěje a ona si jej zkoumavě prohlíží.*

SOUSEDKA: Co se ti stalo? *–ptá se účastně a očima kolem sebe hledá, co by jí napovědělo příčinu jeho stavu a vlastně i toho, proč jej tu nachází. A protože je to taková osoba, která se mnohem víc stará o druhé než o sebe, už se zřejmě cítí být na stopě velkého odhalení; zablýskne se jí v očích a udeří:*

SOUSEDKA: Ukaž ruce!

Chlapec poslušně natáhne prázdné dlaně, ale žena na nich nenachází nic zvláštního.

SOUSEDKA: Tys tady kouřil, vid' *–zkusí po krátkém zaváhání–* Kde máš ty cigarety? Dej mi je.

KLUK: Nemám. *–řekne téměř smutně, protože by se moc rád přiznal a odevzdal cokoliv, jen aby mohl odsud pryč.*

SOUSEDKA: Tak cos tady dělal? *–táže se bezradně, protože už ji nic nenapadá. Konečně také opře koberec o zem.*

KLUK: Já jsem se sem schoval. *–vysvětluje horečně–* Mě honil jeden kluk, tak jsem se sem před ním schoval.

Sousedka je spokojená. Příhoda se jí zdá vzrušující, tedy jí věří.

SOUSEDKA: Jakej kluk?

KLUK: Nevím. Já ho neznám.

SOUSEDKA: Tak proč tě honil?

Chlapec se zarazí. Tak dalece svou lež nepromýšlel. Ale zdržení trvá jen krátce.

KLUK: Já jsem mu nadával.

SOUSEDKA: A proč?

KLUK: Já nevím.

SOUSEDKA: To bys měl vědět. *–poučuje ho, odkládajíc koberec na stolek. Pak se obrátí a společně odcházejí, přičemž ona káže:*

SOUSEDKA: A nadávat bys nikomu neměl, a už vůbec né jenom tak.

KLUK: Já vím.

SOUSEDKA: Tak proč to děláš? To se pak nediv, že tě ten kluk honí.

KLUK: Já se nedivím. *–řekne mnohem klidněji a vzápětí pospíchá napřed–* Na shledanou. *–dodá a žena za ním nechápavě zírá.*

SOUSEDKA: Ať tě ten kluk nechytí. *–volá na něj ještě starostlivě, ale kluk jen mávne rukou–* To nevádí, já mu uteču. *–zmizí a žena s úsměvem zakroučí hlavou.*

Letní zahrádka u restaurace.

Kolem keře, nějaké stromy, zahrádka je obehnaná plotem, stojí stranou a přitom není odříznutá od města. Kuželky jsou ruské (ty, co mají kouli na řetězu). Je tu téměř plno, u stolů je rušno, hlasitý hovor se slévá v nesrozumitelný hukot. Společnost u kuželek čítá asi deset lidí, ale není znát, kdo všechno se hry skutečně účastní. Někdo sleduje, někdo se baví a někdo pije.

Rána, koule narazí do kuželek a spadnou jen asi dvě tři. Ozvou se posměšné výkřiky, společnost je veselá, někdo tleská, ostatní hráči nešetří ironizujícími obdivem či výsměšně pochvalnými pohledy. Neúspěšný hodec staví kuželky a koule se jímá vrah.

ROBERT: Teď sleduj. –řítá svému předchůdci důležitě– Já ti to předvedu. Dělej si poznámky. –potěžkává kouli, přidřepne si a chystá se k hodu– Sleduj. –napřáhne se a pouští kouli, která obloukem mine kuželky a při návratu je poráží. Výsledek je lepší než u předchozího, nicméně nikterak vynikající. Neúspěšný hodec s úšklebkem mávne rukou:

NEŠIKA: Dobrý, dobrý. –tleská a odchází se napít. Poznámkami se připojí i další hráči:

HEZOUN: S tebou bych chtěl mít děti.

BRÝLÁČ: Vrať školný –směje se, ale vrah není nespokojen.

ROBERT: Počkej příště. –prohodí jen a dá se do stavění kuželek. Kouli drží v napnuté ruce stranou a tak ji od něj přebírá další hráč. Když kuželky dostaví, odejde stranou a s náhle vážnou tváří civí do prázdna, jako by mu mysl zakalila temnota. Pak se oklepe a vrátí k ostatním, opět rozesmátý a připravený žertovat. Působí trochu násilně a křečovitě, jeho bujarost je poněkud přepjatá, pohled neklidný a pohyby těkavé, ale v hospodě se to ztratí, v hospodě ani není nápadný.

–(...několik záběrů naznačí plynutí času...)

Číšník s věncem piv se prosmýkne kolem, sem tam nějaký půllitr odloží a připíše čárku; všude kolem rušno, vážné, veselé i opilé obličej, nepořádek na stolech (...a to vše prokládat nálety koule do postavených kuželek, jejich pády i stavěním, jakož i reakcemi zúčastněných na povedené i nepovedené hody.); středem děje však zůstává Robert a jeho stav, vzhled a chování. Když se jeho oči střetnou s cizími, rázem znejistí a uhýbá, jako by se bál, co tam v tom cizím pohledu najde a co sám na sebe očima prozradí; když se rozesměje, vzápětí utichá, aby nebyl nápadný; když zvažní, brzy se i vážnosti horečně zbavuje; když s někým mluví, kolísá od strhujícího zájmu ke lhostejnosti .. ale v hospodě tím nikoho neudivuje. Možná půjdou od kolemsedících zaslechnout i nějaké řeči, třeba: Jel na Prahu a já mu tam vlítnul, se nestačil divit..., nebo: Tam, no, vzadu za náměstím, jak tam bejvala obuv, víš, tam, no..., nebo: Tomu nevěř, kdo ti to říkal, co? Tomu nevěř, to je blbost..., atp.)

Pak, když je v obraze opět vrah, přes něj vidíme na chodníku za plotem prorostlým keři chlapce. Jde zvolna kolem a trochu bojácně nahlíží dovnitř. Vrah ho spatří, oči mu zprvu ztuhnou, nato mu však docela klidně a s úsměvem pokyne, ať jde za ním. Kluk se zdráhá; šel sem jistě proto, aby se s ním setkal, ale teď by byl raději, kdyby jej tu nenašel.

ROBERT: Pojď sem. –volá. Kluk si tedy dá říci a zamíří ke vchodu. Robert udělá několik kroků stranou, jemu naproti.

ROBERT: Chceš si zahrát? –ptá se jakoby nic, sotva je kluk na doslech. Ten pokrčí rameny a přikývne. To se však nelíbí jednomu ze spoluhráčů.

VLASÁČ: Neblázni, to si nech na jindy. Teď hrajem. –namítá, ale vrah se nedá vyvést z rovnováhy a uklidňuje chlapce:

ROBERT: Tak teď hraješ za mě, jo?

Kluk se usměje a přikývne. Přišel se sice dozvědět něco víc o tom, co se stalo a co mu neodbytně straší v hlavě, a také asi poradit o tom, co se bude dít, ale tohle bylo lepší – a hlavně jednodušší. Ovšem nepřestane si vraha zpytavě prohlížet, protože jeho bezstarostnosti nerozumí.

ROBERT: Nekoukej tak na mě. –cvrnkne ho do nosu. A kluk se snaží vyhovět a raději se dívá, jak ostatní hrají. Snaží se vypadat úplně normálně, jako Robert, což mu ovšem nejde a po pravdě ani nechápe, jak Robert dokáže dělat jakoby nic. Ale vlastně mu to imponuje.

ROBERT: Tak házej. –vzve chlapce, když na něj přijde řada. On se vlastně, vypadá to tak, snaží chlapci ulehčit jeho situaci, a připadá si spíš jako záchránce než jako zdroj nesnázi. Nebo si takovou roli chce unutit.

BRÝLÁČ: Nedělej nám z toho školku. –namítá nespokojeně.

VLASÁČ: To je vážná hra.

ROBERT: Nechte si kecý na koledu. –odbude je– A ty házej. A snaž se, ať mi pomůžeš.

Kluk shodí skoro všechno a ten z hráčů, jehož předtím vrah nabádal, ať si dělá poznámky, si neodpustí rýpnutí:

NEŠIKA: Vidíš, ty se uč, tady vod mladýho.

VOUSÁČ: Tak toho asi necháme, ať není ostuda.

HEZOUN: Mám to zopakovat? –*chystá se k hodu.*

ROBERT: Dobrý. –*chválí chlapce, když spolu stavějí kuželky, což mají brzy hotovo.*

ROBERT: Co si dáš? –*ptá se potom.*

Kluk opět krčí rameny. Hezoun zatím hází a přestože se mu nepodařilo moc kuželek shodit, zvedá ruce do výšky a děkuje se. Má prostě rád, když je středem pozornosti.

HEZOUN: Autogramy na letišti.

ROBERT: Dobrej hod, zasloužíš si odměnu. –*odvádí chlapce stranou– Kolu? –ptá se a kluk přikývne.*

ROBERT: Jednu kolu. –*objedná u kolemjdoucího číšníka– Bez rumu, tady pro kámoše. –dodá k obveselení. Usednou na obrubník, chvíli oba mlčí, vyhýbají se pohledy. Tíha svědomí byla přece jen větší.*

ROBERT: Tak co? –*řekne posléze jakoby nic, aby prolomil mlčení. Hoch jen pokrčí rameny a zase je ticho a oba v duchu hledají, jak a o čem hovořit.*

ROBERT: Kdy půjdem na ten koupák? –*zeptá se později vesele, chlapcův vážný výraz jej však opět zchladí, takže pokračuje jinak– Co je?*

KLUK: Co asi? –*podívá se na něj vyčítavě, jak se může takhle ptát, a vrah opět uhne očima, stejně jako kluk, jemuž se také těžko mluví. Ovšem on potřebuje něco slyšet, takže nakonec přece jen vyhrkne:*

KLUK: Pročs jí to udělal?

ROBERT: Nemluv o tom. –*rozhlédne se bojácně– Někdo tě uslyší.*

KLUK: Aha. –*ztichne, ale nevypadá přesvědčen.*

ROBERT: Chtěla mě prásknout, víš? –*pokračuje po delší odmlce– Víš, co bych za to dostal?!*

KLUK: Za co? –*táže se a vypadá opravdu nevinně. Vrah se na něj prudce zahledí, ale když vidí, že tahle otázka nebyla cíleným úderem pod pás, couvne. K odpovídání se však nemá. Jenže kluk ví, že o tom, co viděl, by měl slyšet mnohem víc; hodně, moc .. a stejně to nikdy nebude dost, aby to pochopil a omluvil. Tak se ptá, i když mu každá věta drhne o jazyk a klopýtá přes zuby.*

KLUK: Tys ji znásilnil?

ROBERT: Ale blbost. Vždyť je to šlapka. –*vrtí hlavou a poté se změněným hlasem opravuje– Teda byla. Jenomže policajti by jí asi věřili, víš?*

KLUK: Kdyžs to neudělal?

ROBERT: To je jedno. Ona by jim tvrdila, že jo, že jsem to udělal.

Oba se nakrátko odmlčí.

ROBERT: Ale nemluv o tom. To je .. to... –*neví, co říci, tedy pokračuje zase jinak– Zapomeň na to! – zahledí se chlapci do očí, aby zdůraznil naléhavost svého požadavku. Ten uhne a opět je chvíli ticho. Spoluhráči volají vraha, aby šel hrát.*

BRÝLÁČ: Tak co je? Hraješ!

VLASÁČ: S tebou je dneska zábava, to teda jo.

ROBERT: Házejte někdo za mě. Já hned přijdu. –*mávne rukou.*

Číšník přinese kolu, dá ji chlapci do ruky a chvátá dál s plným podnosem piv.

ROBERT: Tys to viděl? –*zeptá se, když kluk upije.*

HEZOUN: Stejně to máš marný, tu už nezajímáš. –*volá, protože se zřejmě domnívá, že se Robert snaží přes bratra dostat nazpět ke své bývalé lásce. Něco pravdy na tom ostatně dříve bylo, ovšem teď už je úplně mimo.*

KLUK: Co? –*nerozumí, co měl vidět.*

ROBERT: No to, jak jsem ji... –*naznačí a kluk okamžitě chápe. Udělá neurčitý pohyb, něco mezi přikývnutím a pokrčením ramen, a našpulí rty do kyselého úsměvu.*

ROBERT: Já nevím, jak se to mohlo... –*kroutí zdrceně hlavou a chlapec na něj kouká .. snad až trochu soucitně.*

ROBERT: Třeba se ti to zdálo. –*pokusí se o úsměv, ale výsledek je ještě mizernější, on se však té myšlenky úporně drží– Mysli si, že se ti to zdálo. Třeba tomu uvěříš.*

KLUK: A co až ji najdou?

ROBERT: Nech toho, nemysli na to. Nic nevíš, jasný?!

KLUK: Jo.

ROBERT: No tak.

KLUK: Ale co mám říkat? Já nevím.

ROBERT: Nic! –*odsekne již podrážděně*– Nic nevíš, nebyls tam a nics neviděl, tak co chceš komu vykládat?

Kluk se napije.

VLASÁČ: Tak hele, hraješ, nebo si to žehlíš u bejvalky?! –*volá opět od kuželek*– Přestaň kazit mládež a pojď hrát. –*pokračuje, přestože Robert není ještě na řadě. Ale za okamžik bude a oni nechtějí čekat.*

ROBERT: Tak jasný? –*plácne hoča znovu do ramene a zvedne se, zarazí a opět klesne, aby ještě něco dodal. Jenže spoluhráči čekají, nejméně dva jej netrpělivě vyhlízejí a krotí nespokojené hlavami, on přitom vlastně ani neví, co by měl ještě říkat, tak beze slova opět vstane a odejde hrát. A kluk popíjí kolu a rozhlíží se takovým nedětsky ustrašeným pohledem kolem sebe, jestli snad někdo netuší, čeho byl svědkem a co mu stále straší v mysli. Vrah se po něm ještě jednou ohlédne, povzbudivě se usměje a přestane si ho všímat, věnuje se hře a kamarádům.*

Chodba – vnitřní dvorek.

A ještě další den. Papír, který na dveře onoho činžovního domu pověsil pan Novák, je na svém místě, možná jen posunutý kousek vedle. Ale při bližším pohledu vidíme, že text je jiný: NECHTE OTEVŘENO, AŽ MŮZEME CHODIT VEN. – a pod tím jako podpis: MYŠKY. Dveře jsou pootevřené a kamera vyjde ven, na dvůr. Na lavičce tu sedí dvě důchodkyně, paní Horáková, známá z okna, a nějaká její přítelkyně. Lavička stojí nedaleko vchodu, který vede do sklepa. Ženy spolu o čemsi rozmlouvají, tiše, nakloněné důvěrně k sobě, aby slůvko zbytečně neuniklo k nepovolaným uším. Hovoří spolu takhle tajemně i přesto, že kolem nikdo není. Vypadá to napínavě, ale pak paní Horáková zdvihne z klína časopis, spěšně jej otevře a přítelkyni ukazuje cosi uvnitř, palcem bodá do jednoho místa, aby svůj názor podpořila. Důvtipnější divák z toho pozná, že jejich hovor se nejspíš týká nějakého receptu na bábovku.

Vtom se na dvůr přiznou dva kluci, jeden pronásleduje druhého a pronásledovatelem je svědek vraždy.

KLUK: Dej to sem! –*volá zlobně, ale pronásledovaný se jen směje.*

Ženské zmlknou a pozorují děti. Ta neznámá se naklání k paní Horákové a cosi jí zašeptá. Ona přikývne, ale z výrazu je patrné, že myslí úplně na něco jiného.

KLUK: Vrať mi to!

DRUHÁ BABKA: Slyšíš!? –*vmísí se svým zvučným hlasem do sporu a oba hoši strnou překvapením*– Tak mu to vrať, ne! Proč mu to bereš!?

Kluci stojí nedaleko od sebe, tak, jak se zastavili.

KAMARÁD: Nedám. –*odpírá*– To je moje.

KLUK: Není!

KAMARÁD: Je. Já jsem to vyhrál.

KLUK: Ale švindlovals!

KAMARÁD: Nešvindloval.

KLUK: Švindloval! –*opět se pustí do pronásledování a kamarád zamíří do dveří, jež vedou do sklepa, kde se samozřejmě pustí rovnou dolů po schodech a zahne směrem k poznamenané místnosti. Nad schody se však jeho pronásledovatel – kluk zastaví. Snad tuší, že by nakonec mohli skončit v otevřené místnosti a tam by možná... Raději ani nedomyšlí; raději se tam ani nechce přiblížit.*

KLUK: Tak si to nech. –*řekne.*

Pronásledovaný kamarád se vrátí pod schody a tam je vidět i železnou tyč, kterou vrah ukryl tak, že jí podepřel uvolněnou skříňku na zdi. Kamarád nechápavě kouká, pak otevře dlaň a shlédne věcičku, o níž se přeli. A nevypadá, že by jej takové vítězství těšilo.

KAMARÁD: Pojď si pro to. –*nabádá soka, ale ten se k ničemu nemá.*

KLUK: Nech si to. Já už to nechci.

Kamarád zvolna vystupuje nahoru, jako by se obával zrady.

KAMARÁD: Proč to nechceš? –*znovu se dívá do dlaně, snad aby našel vadu, pro kterou ta věc pozbývá hodnotu.*

KLUK: Tak. –*pokrčí rameny a jde ven. Kamarád si pospíší a venku jej doběhne.*

KAMARÁD: Tak si o to zahrajem ještě jednou. Souhlas?

KLUK: Tak jo. –*přikývne*– Ale nebudeš švindlovat!

KAMARÁD: Já jsem fakt nešvindloval.

KLUK: Já jsem tě viděl.

KAMARÁD: Fakt ne.

KLUK: Já si tě budu hlídat. –zakončí spor– Ale jestli zase budeš, tak už s tebou hrát nebudu. –řekne a druhý mlčí. Oba svorně odcházejí průchodem do ulice jako nejlepší kamarádi a babky je nevěřicně sledují, pak se proberou, znovu se skloní nad časopis a pustí se do debaty.

Sklepní prostory.

A v místnosti, kde leží zavražděná dívka, je pořád stejný nepořádek, hromada nepotřebných věcí, zpod níž v jednom místě vyčnívá malý kousek lidského těla, pár prstů, které jakoby volají: Tady jsem, pojdte si pro mě a postarejte se o to, co ze mě zbylo, aspoň jednou mě nenechávejte samotnou, zapomenutou, jako jste mě nechávali za života; věnujte mi svou pozornost, když už jste to nedokázali udělat nikdy dřív, dokud to mohlo mít nějaký smysl...

Město.

–(...dny plynou, což mají naznačit následující záběry...)

Začít celkem města, scénami podobnými těm v úvodu; takovými výjevy ze života možná oddělovat i jednotlivé následující scény, alespoň v náznacích, třeba detaily, útržky. Dále pokračovat záběrem na okno, z něhož civí paní Horáková; v dalším pak popeláři vyvázejí popelnice, s rachotem je valí do průchodu a vyprazdňují do popelářského vozu, aby posléze odjeli .. a teprve nyní náležitě vynikne skřehotání papouška, roz dováděného tím ruchem – dokonce se snad pokouší ten rachot napodobit, a za chvíli se v okně zjeví pan Novák, v očích blesky a v ruce jakési těžítka, a ten se má co ovládat, aby je po ptákově nemrští; dále pak jde kluk dvorkem, opatrně projde kolem okna až ke dveřím do sklepa, nahlédne dolů, kde je železná tyč na svém místě, a pak se přesune k oknu a nahlíží do oné místnosti, když tu volá z okna jeho matka:

MATKA: Tak kde seš, já na to čekám?!

On vyrazí rychle ven, k průchodu, což matka komentuje rozhořčenými slovy:

MATKA: Tys tam ještě nebyl?!

V dalším záběru kráčí vrah asi jednu ulici od té, kde vraždil a kde pořád žije svědek jeho činu; zahne a zpovzdálí opatrně nahlíží směrem k domu, na okamžik se úplně zastaví, ale pak spěchá dál, pryč odsud.

–(...každý z těchto obrazů se odehrává v jinou denní dobu, aby byl tok času zřejmější...)

Domovní chodba – dvorek – vstup do sklepa.

Po několika (málo) dnech jde po domovním schodišti sousedka, která předtím stěhovala do sklepa nábytek. Doprovází ji cizí vousatý muž. Vyjdou na dvůr a míří do sklepa.

SOUSEDKA: Však se podíváte. To víte, nový to není, ale .. však uvidíte. My budem jenom rádi, když se toho zbavíme.

MUŽ: Jestli vám to nevadí, tak já bych si to odvezl hned zejtra.

SOUSEDKA: Třeba teď hned. Ono už to tam pár dní leží a tam se nezavírá, to víte...

MUŽ: Zejtra dopoledne by se mi to právě docela hodilo.

Vejdou do dveří ke sklepům a kamera zůstává venku, jde pomalu podél domovní zdi, až dospěje k okénku, kterým dolů nahlížel a naslouchal chlapec. Za okamžik jsou odtud slyšet hlasy, ale není jim dobře rozumět. To však není podstatné. (Možná dolehne nějaké bouchání otevřených dveří, nějaké ženino vychvalování: Tohle je moc šikovný, to jsme používali skoro pořád. – nebo mužův zájem o cosi dalšího: Tohle je taky vaše? To by se mi docela hodilo.) Pak se náhle rozhostí syrové ticho, následuje ječivý výkřik a rána, nebo spíš žuchnutí, jak se žena skácí na zem.

Vnitřní dvorek – ulice před domem.

Pojednou je zde na dvorku nesrovnatelně rušněji. Přecházejí či postávají tu cizí pánové, dokonce i nějaká auta zajela průchodem až na tento prostor, policejní i civilní. Ze dveří, jimiž se chodí do sklepa, jsou vynášena nosítka s přikrytým tělem. Jeho nosiči přejdou svižným krokem do průchodu a dál, ven, kde stojí jejich černý vůz. Naproti, přes ulici, sedí na okraji chodníku chlapec. Kouká, nic nedělá, nevnímá okolí a jen kouká. Sotva se zabouchnou dveře od auta a to odjede, kluk poněkud ožije, najednou mu bude zatěžko jen tak sedět, tedy po chvíli vstane a zamíří ulicí kamsi pryč, rychle, odhodlaně.

Vnitřní dvorek.

Nachází se tu mnoho lidí, v uniformách i bez nich, v plné práci i zamýšleně postávajících. A nejen dole; také v mnoha oknech někdo je, většinou spíš dva i tři, včetně dětí, jež rodiče občas naoko odhánějí. Většinou se domorodci snaží působit nezaujatě, jakoby se dívali jen tak, jestli venku náhodou neprší či zda popeláři uklidili popelnice na správná místa. Ale vědí, že to vyhlížení trvá příliš dlouho, a jsou z toho nesví; přesto však civí dál, jelikož pro tohle podívání budou klidně vypadat jako blbci, to jim za to stojí. Někteří dokonce sešli až na dvorek a tam se potloukají, tu za něco vezmou, jinde něco srovnají, jen aby nebylo patrné, že se pokoušejí zachytit co nejvíc z hovoru kriminalistů. Ze všech neznámých lidí jeden působí nejnapadněji, dominantně, a sice vyšetřovatel. Stáří málo přes třicet let, na sobě volné kalhoty světlé barvy a dobrého střihu, i podle košile je znát, že rád vypadá hezky: je pestrá, ale přitom ne příliš napadná. V horkém létě má dva knoflíky rozepnuté a na krku je vidět zlatý řetízek, no, téměř řetěz. Vlasy tmavé, krátce strížené, ale i tak se mu přirozeně vlní. Pod nosem vousy, ale žádný drn – udržovaný knírek. Pohybuje se směle, sebevědomě, byť tu a tam prosvítne nejistota; ani ne tak pramenící z jeho sebekritičnosti či pochyb o vlastních schopnostech, jako spíš z faktického tápání, co by měl udělat dál, aby to mělo smysl a aby to na ostatní dobře zapůsobilo. Ale dokáže si s tím poradit, aniž by zdlouhavě rozmýšlel, jestli to, co udělá, je tím nejpotřebnějším. Nemusím vždy najít to nejlepší, ale neměl bych dělat úplné hlouposti. – myslí si zřejmě a očividně ho povznáší, že je tím, kdo určuje tón i tempo dění. Právě stojí ve společnosti dalších dvou mužů a něco od nich vyzvídá.

VYŠETŘOVATEL: Jak dlouho tam asi ležela?

LÉKAŘ: Pár dní určitě. V tomhle počasí..? Ale víc než týden, nanejvýš deset dní asi ne.

VYŠETŘOVATEL: A příčina smrti?

LÉKAŘ: Údery do hlavy. Proražená lebka, krvácení do mozku.

VYŠETŘOVATEL: Motiv se dá odhadnout? Byla znásilněná?

LÉKAŘ: Jestli to bylo znásilnění, to nevím, ale řekl bych, že krátce před smrtí měla pohlavní styk. Ale byla oblečená a žádný zranění nebo stopy boje nemá, aspoň ne evidentní. Ale víc vám řeknu po pitvě.

VYŠETŘOVATEL: Našlo se u ní něco? –*obrací se k druhému.*

POLICISTA: Nic. Na krku měla zlatej řetízek, takže podle mě zistný důvody to asi nebyly. Asi to byla spíš nějaká nezvládnutá hádka, protože ona musela bejt taková ta... –*nabírá se obširně popsát, k jaké společenské třídě asi patřila.*

VYŠETŘOVATEL: Vražedný nástroj našli? –*přerušit ho.*

POLICISTA: Zatím ne.

VYŠETŘOVATEL: A co by to mělo být? –*obrátil se na lékaře–* Přibližně.

LÉKAŘ: Těžko říct. Tvrdý, těžký, hladký... Někaká tyč nebo tak, klidně i pořádná flaška. Těžko říct.

POLICISTA: Flaška se tam našla, nedopitá, s vínem. Ale stopy na ní nejsou žádný, ani otisky.

VYŠETŘOVATEL: Takže to byl nějakej mejdan a takhle to dopadlo.

POLICISTA: To nevíme, kdo tam tu flašku nechal.

VYŠETŘOVATEL: Kdo jinej? Normálně člověk flašku neatírá, ne? Aby ji zbavil otisků.

POLICISTA: To ne, ale...

VYŠETŘOVATEL: Nějací svědkové? Nikdo nic neviděl? –*opět mu vstoupí do řeči.*

POLICISTA: Zatím nic, ale ptáme se.

VYŠETŘOVATEL: Já si je zejtra obejdu sám. –*odvěti prezíravě a pak chvíli rozvažuje, co důležitého má nyní vykonat.*

POLICISTA: Tu místnost už máme zapečetit, nebo tam ještě chcete jít? –*vstoupí mu do úvah.*

VYŠETŘOVATEL: Podívám se tam. –*odvěti–* Zprávu budu mít zejtra? –*zeptá se ještě a oni oba postupně přikývnou. Pokyne jim na pozdrav a sestoupí do sklepa, resp. zamíří ke vstupním dveřím.*

Vilová čtvrt – před domem, kde bydlí vrah.

Chlapec se potlouká v ulici, která je na první pohled jiná, než v jakých jsme se dosud většinou pohybovali. Vilová zástavba; kout, kde stojí hezké, starší i novější domky. Před jedním z těch starších jde on, dívá se do oken, dojde až na roh, obrátí se, okamžik váhá a vyrazí nazpět k brance, opět zaváhá a pak se odváží zavonit. Z okna vyhlédne žena středních let, matka vraha.

VORLÍČKOVÁ: Copak je?

KLUK: Robert je doma?

VORLÍČKOVÁ: Není.

KLUK: A kde je?

VORLÍČKOVÁ: Nevím, Co potřebuješ? Mám něco vyřídit?

KLUK: Ne. *–rozpačtitě se ohlíží–* Potřeboval bych s ním mluvit.

VORLÍČKOVÁ: Aha. *–usmívá se–* Tak na něj chceš počkat?

KLUK: Já se ještě stavím. *–odchází a žena za ním pobaveně kouká.*

Sotva kluk zabočí za první roh, vidí vraha postávat na chodníku asi o dvě ulice dál. Rozběhne se k němu, ale v mladíkově tváři, když se k němu přiblížíme, je znát spíš špatně ukývaný vztek a nelibost z toho, že jej tu vidí.

ROBERT: Co tady chceš?! *–utrhne se.*

KLUK: Už jsou tam, už ji našli! *–volá udýchaně, oči navrch hlavy, téměř se ani nepokouší mírnit sílu hlasu.*

ROBERT: Kdo? *–poněkud se zklidní.*

KLUK: Policajti.

S vrahem to šhubne, ale dokáže se ovládnout. Jen mrkne do stran, jakoby měl strach, že je spolu někdo uvidí. Otočí se, vezme kluka vedle sebe a spěšně odcházejí.

ROBERT: Co tam dělají?

KLUK: Už ji našli! Teď to budou vyšetřovat... *–vzhlédne k němu bezvládně, jako by prosil o radu. Jenže mladík by sám potřeboval pomoc. Je mu těžko a chlapcova přítomnost jej dráždí ještě víc, protože si uvědomuje, jak je pro něj nebezpečný. Obzvlášť když vidí, jak málo je opatrný a jak moc se poddává obavám – a když si uvědomuje, jak málo stačí, aby se někde podřekl či úplně prozradil. Rád by mu přinesl uklidnění, ale spíš naopak sám podléhá jeho rozrušení.*

ROBERT: No a co? *–vyhrkne po chvíli, aby zaplašil vlastní nejistotu–* To je v pohodě. Přece jsem ti říkal, že na mě nemůžou přijít. Když jim nic nevykecáš! *–zvýší hlas–* Tak se o to nestarej! Tohle není žádná prdel, žádná hra, tohle je pořádný průser, uvědom si to! *–dopoví a hned si uvědomí, že chvíličku předtím tvrdil, že je to v pohodě. Polkne nasucho a zkouší se opravit–* Hlavně klid, v klidu, tobě přece o nic nejde, ne?

Kluk nepřiliš přesvědčivě kývne hlavou.

ROBERT: Tohle... *–zajíkne se, aby náhodou znovu nespustil příliš drsně–* Radši už běž.

Chlapec neví, co má říkat. Má strach a potřeboval by se z něj vypovídat, současně se však také obává každého slova, jež na toto téma prohodí. Jestliže do té doby zuládal držet svůj neklid uvnitř sebe, tak nyní, když se vše provalilo, jej najednou tíseň a strach a nejistota dokonale přemohly a on neví, jak se jich zbavit. Snad si myslel, že mu vrah poradí nebo pomůže. Nebo si to nemyslel, ale za nikým druhým jít nemohl.

KLUK: Tak co mám dělat? *–špitne.*

ROBERT: Mlčet! Držet hubu, rozumíš?! Nic o tom nevíš, ne? Tak co?! *–utrhne se znovu a chlapec nešťastně vzhlédne ke svému příteli, ovšem ten má dosti starostí sám se sebou. Je neklidný, prožívá něco podobného jako chlapec, jenže on je na to opravdu úplně sám – a hrozí mu také mnohem větší nebezpečí. Téměř se chvěje rozrušením a vadí mu, že jej kluk takového vidí. A je čím dál vzteklejší, takže když uvidí jeho zdrcený výraz, naprosto nečekaně (a také pro jejich vzájemné vztahy nezvykle) vybuchne.*

ROBERT: Už táhni! *–vyjede z něj tak prudce, až se sám lekne. A honem zkouší být jako býval dřív, mírnější a kamarádký–* Ať nás zbytečně neviděj pohromadě. *–vysvětluje, jenže být mírný mu moc nejde, tak se snaží setkání co nejrychleji ukončit–* Běž! Radši běž a nemysli na to. Nepleť se do toho, rozumíš!? *–strčí do něj a hoch přidá do kroku; nerad, ale přidá, zatímco vrah zůstane stát na místě, ztracen sám v sobě.*

Dvorek.

Zdržuje se zde posledních pár osob, jež tu dosud mají co dělat. Dva muži vycházejí ze sklepa, otírají si ruce a vůbec je na nich poznat, že svou práci zrovna dokončili. Vyšetřovatel stojí u stěny blízko okna, v němž visí klec s papouškem. Ke dvojici se přidá další muž, jemuž přes jedno rameno visí brašna a přes druhé fotoaparát; předtím se tu ještě rozhlížel, ale teď odchází spolu s nimi. Když se blíží k vyšetřovateli, pták se zničeho nic příšerně rozvřeští, tak, že vyšetřovatel málem sahá po pistoli (přestože žádnou nemá). Ti tři se rozesmějí, ale jen krátce.

FOTOGRAF: Milý zvířátko, co? *–dobírá si vyšetřovatele, ale ten nemá na žertování náladu, alespoň navenek tak chce vypadat.*

VYŠETŘOVATEL: Tak co? –řekne a přidá výmluvně tázavý pohled, na nějž se mu od jednoho z mužů dostane místo odpovědi pouze rozpačité pokrčení ramen.

PRVNÍ MUŽ: Nic moc.

DRUHÝ MUŽ: Spíš nic, než moc. –zašklebí se.

Vyšetřovatel se tedy dozvídá nepříliš povzbudivé zprávy; stop je málo, pokud vůbec nějaké. Trojice jej mine a on sklesle vyráží za nimi, jen pár kroků za nimi, ale sám.

Byt chlapcových rodičů.

Chlapec, svědek vraždy, vchází domů. Zavře zvolna, potichounku dveře, přezouvá se, zamklý a viditelně zatížený starostmi. Z kuchyně se ozývají hlasy, kterým je přes zavřené dveře pouze částečně rozumět. Zastaví se za dveřmi, stranou, aby přes sklo nebyl vidět, a poslouchá.

OTEC: Pozavírat by je měli. –mluví zvýšeným hlasem, na což matka odpovídá tišeji a proto méně zřetelně.

MATKA: Vždyť o tom nic nevíš. Kdoví, jak to bylo.

OTEC: Ale vím dost. Víم moc dobře, jak to je! –vybuchne– Kdyby seděla doma a nelezla někde po cizích sklepech, nemuselo se jí nic stát! –řekne a na chvíli se odmlčí, než opět spustí– Kdyby ji někdo seřezal hned, jak se začala flákat, mohla bejt dneska na světě. Za to bych dal krk.

SESTRA: Třeba ji právě řezali moc. –namítá nesměle.

OTEC: Co? –necháपavě.

SESTRA: Ale nic. –odpovídá po chvíli váhání, protože si zřejmě uvědomí, jak nesmyslné by bylo přít se s otcem. A on ji o tom ještě rád sám přesvědčí.

OTEC: Moc?! –štěkne udiveně– Právě málo, protože kdyby ji řezali dost, neměla by takový roupy a vůbec by se nedostala do takový společnosti, kde se tohle stává.

Chlapec se za dveřmi pohne a odejde do svého pokoje. Když zmizí, přesuneme se do kuchyně, kde se odehrávala předchozí hádka.

Kuchyně téhož bytu.

Obyčejná, možná nejobyčejnější kuchyňská linka. Vysoká lednička s mrazákem, na ní rozložitá květina, na různých místech pak ještě několik menších rostlin. U zdi za stolem dlouhá lavice, z boku přiléhá ke stolu nízká skříňka částečně rozdělující místnost, na níž leží noviny, igelitová taška, talíř s ovocem a spousta dalších drobností. Otec sedí na židli u stolu, kouří, před sebou má pouze popelník. Matka chvíli sedí naproti němu, pak se zvedne a skládá do linky umyté nádoby, pak dává vařit čaj, poté utírá linku a nakonec si opět sedne. Sestra sedí u zdi, odkud se špatně vstává. Před sebou má rozložený časopis, ale nečte v něm, jen se do něj občas letmo podívá.

MATKA: Třeba prostě měla smůlu. Vždyť dneska se to pomalu může stát každému. –řekne po delším mlčení stísněně, uvědomujíc si, že právě mluví o tom, že cosi podobného by mohlo potkat i její dceru.

OTEC: Blbost! –čertí se a matka také pomalu ustupuje, protože už jej zná dosti dlouho, aby dokázala odhadnout nesmyslnost sporů s ním. Vstává a jde uklízet nádoby.

OTEC: Stalo se to snad tobě? –snaží se hovořit věcně, aby mu manželka s dcerou nemohly vytknout, že se s ním nedá normálně mluvit– Nebo holce, nebo někomu známému? Ne! Protože slušnej člověk se vyhne takovejmu vrahům. Ale taková... –odmlčí se– Tej je jedno, s kým se to... –opět se odmlčí, zřejmě aby před dcerou nemluvil hrubě– Slejzá! –dopoví– A pak to skončí takhle.

MATKA: Nech toho.

OTEC: Slejzat se s někým v cizím sklepě! Co od toho mohla čekat?!

SESTRA: Žejo. –téměř pobaveně se ušklíbne, spíš jen sama pro sebe.

MATKA: A neměl bys zajít k těm Mrázkům, už se ti minulej tejden Tonda připomínal. –odvrací řeč jinam.

OTEC: To počká. –mávne rukou, aby neztratil nit– Ale že si dovolej až takhle do cizího baráku, to už je... To přesahuje všechny .. meze. Ale to je právě ta volnost. Maj moc volnosti, to je to! –obrátil se vyčítavě na dceru, která se špatně skrývaným úšklebkem uhne očima.

OTEC: No moc nekoukej. Je to tak.

SESTRA: Já vím. –přítakává moudře, protože moudřejší ustoupí.

OTEC: Nebo co mi k tomu řekneš? –útočí– Nemám snad pravdu?

SESTRA: Máš.

OTEC: No, neříkáš to moc přesvědčivě.

MATKA: Neměla by ses radši učit? *–zeptá se a dcera okamžitě vstává, jako by na tuhle výzvu čekala.*

OTEC: Ty máš myslím velký štěstí, že tě držíme zkrátka. Jednou nám za to poděkuješ. *–usmívá se, ale veselosti je v tom pramálo–* Jinak kdoví, co by z tebe bylo? Vidí? *–pokouší se vypadat hezky tatínkovsky, ovšem dcera nemá zájem takhle laškovat.*

SESTRA: Jednou možná. *–prohodí tiše a zavře za sebou dveře.*

Dětský pokoj téhož bytu.

Vstupuje do pokoje, který má s bratrem společný. Tam jej najde ležet na zemi na boku, jak si pohrává s autíčkem; posouvá ho dopředu a dozadu a myslí přitom na kdovíco.

SESTRA: Ty seš doma? *–diví se formálně, přistoupí ke skříňce a začne něco rovnat. Bratr nechá auto být, ale na zemi zůstává, jen hlavu pootočí k sestře.*

KLUK: Co mu zas je? *–zeptá se a sestra hodí rameny:*

SESTRA: Zase by chtěl všechny vychovávat.

KLUK: To mluvil o tej holce?

SESTRA: Jo.

KLUK: On ji znal?

SESTRA: Asi ne, já nevím. *–koulí očima a poté výsměšně doplňuje–* Ale to mu přece vůbec nevadí. On nejradši mluví do toho, čemu vůbec nerozumí.

KLUK: Bych ho chtěl vidět, jak by si s ní poradil.

SESTRA: Žejo.

KLUK: Ta by ho asi poslouchala. By ji měl mít chvílku doma, tak by viděl.

SESTRA: Ty víš, co to bylo za holku? *–pohlédne na něj zaujatě.*

KLUK: Ne. *–vrtí náruživě hlavou a znovu začne pojíždět s autíčkem–* Ale takový holky by z něj měly akorát tak srandu.

Chvilke ticha. Sestra sáhne do skříňe pro jakousi knížku, otevře ji a se zřetelným odporem v ní listuje (jde o učebnici dějepisu, z něhož má skládat opravnou zkoušku), vzápětí ji odloží nazpět, vezme si raději pletení a prohlíží si kritickým okem své dílko, jakýsi svetrík.

SESTRA: To je divný, proč zrovna u nás v baráku, vidí? *–prohodí potom, když se posadí. Do pletení se však nepouští.*

KLUK: To je.

SESTRA: Teď tady budou samí policajti. *–zavrtí hlavou a přemýšlí dál–* Kdoví, co se tady ještě stane? Já do toho sklepa už nevlezu.

KLUK: To nás budou vyslyšet?

SESTRA: Asi.

KLUK: A na co budou ptát?

SESTRA: Nevím. Asi jestlis neviděl někoho podezřelého a tak.

KLUK: Hm.

SESTRA: Ale neboj, tebe se asi na nic ptát nebudou.

KLUK: Proč myslíš?

SESTRA: To spíš jenom dospělých. *–hledí na bratra a v očích má jakousi skrytou bázeň. Když pak mluví, jakoby sama sebe o něčem přesvědčovala.*

SESTRA: Ty máš strach?

KLUK: Z čeho? *–lekne se.*

SESTRA: Z toho vraha. Že tady byl, u nás v baráku. Kdo to je a tak. Tebe to nezajímá?

KLUK: Ne. *–zavrtí hlavou vcelku přesvědčivě, ale sestra se potřebuje zbavit vlastních obav, takže pokračuje.*

SESTRA: Já docela mám strach. *–hlesne a vzápětí dodá s nucenou veselostí, co sama potřebuje slyšet–* Ale neboj. Oni ho chytanou. Brzy.

Jenže právě toho se bratr bojí.

KLUK: Myslíš?

SESTRA: Určitě.

KLUK: Třeba ho vůbec neznaj.

SESTRA: Nikdo ho nezná. Musej ho najít.

KLUK: Někdo ho zná. Spousta lidí.

SESTRA: Nojo, ale neví, že je to vrah. *–odmlčí se, překvapená tou odpovědí, a pak dodá–* To je právě nejhorší.

KLUK: Třeba ho znáš taky. Všichni ho třeba známe.

SESTRA: To mi ani neříkej! *–po zádech jí z té představy přeběhne mráz a cosi z něj se odrazí i v obličejí.*

KLUK: Já nevím. *–hledí stranou, jakoby nic.*

SESTRA: Oni ho najdou. *–zopakuje pro vlastní uklidnění a bratr raději odvede řeč jinam.*

KLUK: Co to bude? *–ukáže na rozdělanou práci v sestřiných rukách.*

SESTRA: Svetr. *–zvedne a přejede své dílo pohledem.*

KLUK: Pro koho?

SESTRA: Toho neznáš.

KLUK: Robertovi jsi taky takovej pletla, že? *–zeptá se, ale ona neodpoví, pouze její pohled se trochu změní; je víc hloubavý, ale také klidnější.*

KLUK: Vídáš se s ním někdy?

SESTRA: Už ani ne.

KLUK: Proč ne?

SESTRA: Tak. *–rozhodí rukama–* Nemáme si co říct.

KLUK: Už ho nemáš ráda?

SESTRA: Proč tě to zajímá?

KLUK: Jenom tak.

SESTRA: Už asi ne. *–zavrtí hlavou a bratr na ni kouká a je viditelně rád, že to slyší.*

SESTRA: Zato ty ses s ním dal nějak dohromady. *–dodává se smíchem.*

KLUK: Nene. *–brání se–* Jenom se s ním bavím.

SESTRA: O čem?

KLUK: Různě. *–podívá se na ni–* Neměl bych?

SESTRA: Proč ne? Mně to nevadí. Klidně se s ním bav. *Bratr kroučí hlavou, jako že pokud se schází se sestřiným bývalým přítelem, tak pouze náhodou a výjimečně. A přitom kouká na sestru, jako by ji chtěl politovat, že s takovým člověkem chodila, a jako by se jí chtěl zeptat, zda se jí už tenkrát nezdál divný. Ničeho takového se však neodváží.*

KLUK: Co myslíš..? *–spustí sice snaživě, ale tím také skončí.*

SESTRA: Co? *–vybízí k pokračování, toho se však nedočká.*

KLUK: A proč jste se rozešli? *–zeptá se po chvíli.*

SESTRA: Na to se zeptej spíš táty. *–pokývá hlavou, ale ve výrazu je znát ironie.*

KLUK: Kvůli tátovi?! *–zarazí se a sestra poněkud zvažní.*

SESTRA: Ne. *–odmítá rozhodně–* Jenom kvůli němu ne. *–odmlčí se a pak zvedne hlavu–* Proč tě to tak najednou zajímá?

KLUK: Jenom tak. *–vstane a uklidí auto do vitrinky.*

SESTRA: Proč se lidi rozcházej? *–medituje bez dalšího pobízení–* To poznáš sám, to se nedá takhle říct. Nerozuměli jsme si.

KLUK: A jakej byl?

SESTRA: Normální.

KLUK: Byl na tebe hodnej?

SESTRA: Docela jo.

KLUK: Ale už bys ho nechtěla?! *–řekne vemlouvavě.*

SESTRA: Ne. *–opět se na něj zahledí–* On ti něco udělal?

KLUK: Ne. Proč? *–ošívá se, přejde k oknu, ale než z něj stačí vyhlédnout, už míří ke dveřím–* To máš jedno, ne? Jenom tak. *–odpoví na nevyslovenou otázku a odejde. A sestra za ním ještě chvíli nechápavě hledí, protože na takový zájem o svou osobu není z jeho strany zvyklá. A tváří se tak, jako by se jí zamlouvalo, kdyby spolu podobně hovořili častěji.*

Kuchyně téhož bytu.

Chlapec vstoupí do kuchyně, kde stále debatuje otec s matkou, nebo spíše debatuje otec a matka trpně naslouchá a pokouší se jej mírnit. Vezme si rohlík a z ledničky něco k němu (salám, sýr,...) a posadí se ke stolu. Rodičů si nevšímá a oni jeho zprvu také ne. Kouká nějak schlíple, jako by si přál s nimi hovořit o svém problému, ale pak se vzpomene a pochopí, že by to nemělo smysl. Až poté začne mluvit.

OTEC: Co tady vůbec dělala? To se nám sem bude stahovat taková pakáž?!

MATKA: Horáková říkala, že ji tady nikdy neviděla.

OTEC: No když to říkala Horáková, tak to asi bude pravda. Ale co tady dělala? Aby se nám v baru ještě slejzali feťáci! –*krouť hlavou*– Ale já to těm policajtům řeknu, že si jich mají všimnout dřív, dokud je čas. Ať s nima pořádně zatočej! Hned, jak se někde začnou flákat, a ne když už je pozdě. To jsou pořád jenom samý papíry a lidský práva a takhle to dopadá!

KLUK: Proč s feťákama? –*prohodí s plnou pusou*.

OTEC: Proč!? –*čílí se*– Protože se zfetujou a někoho zabijou, protože pak nevědej, co dělají.

KLUK: Třeba to vůbec neudělal žádný feťák. –*zdá se, jako by měl zájem otce spíš provokovat*.

OTEC: Prosímte, a kdo jinej?

KLUK: Nevím.

OTEC: Tak se o to nestarej. –*změní otec náhle pohled*– Ty nemáš co dělat? Já myslím, že máš v pokoji dost co uklízet. Tohle se tě vůbec netýká, tak běž něco dělat. Něco pořádného, ať nemáš roupy.

Hoch si otce prohlíží zvláštním pohledem, našťvaným, trochu zlým a opovrhlivým, ale současně i nešťastným, protože by rád našel doma pochopení pro svou situaci, ale nic takového nenachází – a už vůbec nemůže očekávat, že by se mohl komusi svěřit. A je mu z toho smutno. Vypadá, jako by chtěl cosi dodat, ale ovládne se a mlčí. Otec přejde k oknu a dívá se ven. Pak se obrátí zpátky do místnosti.

OTEC: Tak slyšels?! –*houkne na syna a ten se neochotně postaví a kolébá se ke dveřím*.

OTEC: A co ještě říkala Horáková? –*vrátí se k manželce*.

MATKA: Nic.

OTEC: Neříkej, že z těch policajtů nic nedostala?

MATKA: Nevím. Prej akorát říkali, že to bude otázka pár tejdnu a dostanou ho. Že v takovech případech většinou stačí prověřit nějaký okruh známejch té holky.

Kluk zastaví, téměř strne, a dá mu velkou práci opět vykročit.

OTEC: Jenom aby. –*řekne zasmušile, právě když se za chlapcem zavřou dveře*.

V autě, před nájemní kancelářskou budovou.

Vyšetřovatel společně s dalším policistou v civilu sedí v autě a sledují vchod do budovy. Za volantem sedí vyšetřovatel. Opodál, v opačném směru silnice na druhé straně od vchodu stojí nenápadně zaparkované další (civilní) policejní auto se dvěma muži uvnitř, nedaleko vchodu stojí chlapík a přehrabuje se v kufříku, jako by právě teď potřeboval najít – další policista. A možná jich je tu i víc, někteří jsou třeba opravdu nenápadní.

VYŠETŘOVATEL: Tak kde to vážně, já musím ještě do Tábořský... –*stěžuje si netrpělivě, jako by kohosi skrytého poháněl ke spěchu*.

DRUHÝ POLICISTA: Klídek. –*pronese smířeně, jako by tím říkal: Vždyť to znáš, tak seď na zadku a čekej, nic jiného ti stejně nezbyvá. On sám je názorným příkladem, že to jde; pohodlně usazený, v ruce cigaretu, z níž labužnický potahuje, oči upřené ke vchodu do budovy a myslí přitom rozhodně na něco naprosto jiného*.

Vyšetřovatel se nervózně podívá na hodinky a poté sjede v několika prudkých přesunech celou ulici.

DRUHÝ POLICISTA: A co tam máš? –*ptá se, aby tedy projevil zájem*.

VYŠETŘOVATEL: Ta holka ve sklepe.

DRUHÝ POLICISTA: To bylo v Tábořský?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Jsem si tam chtěl promluvit s lidma. A to ještě musím do kanclu! –*vyhrkne a druhý policista účastně pokyvuje hlavou, ale nic neříká*.

Kancelářská budova, hala za vstupem.

Lesklá mramorová podlaha, velké květiny, celé toto prostředí má vyvolávat dojem přepychu. Napravo cosi jako recepce, celá ve dřevě, lesklý mramorový pult a dokonalý pořádek na něm; nalevo jsou kolem nízkého stolku koženková křesla a dál u stěny porcelánové popelníky na vysoké noze. V křesle sedí další nenápadný muž; pročítá časopis, jakých je na stolku víc, a pak náhle zbystří, oči mu sklouznou z papíru směrem do budovy, odkud přichází pán středního věku s kufříkem, nijak nápadný ani vzhledem, ani oděvem. Jde klidně, s recepci vymění několik přátelských slov a úsměvů a pokračuje ven. Nenápadný muž okamžitě vstává z křesla a jde za ním.

V autě.

Vyšetřovatel s druhým policistou ztuhnou a mimoděk nachýlí hlavy k přednímu sklu; kvůli tomu zde jsou, aby v případě potřeby zasáhli. Pána hned za dveřmi osloví muž, který předtím probíral svůj kufr (ten nyní zůstal otevřený stranou), a bere si jej stranou; další je o pár metrů vedle; třetí, který seděl v křesle, už vchází do dveří. Pán kvapem mrkne kolem sebe, zhodnotí situaci, přičemž okolo právě projíždí automobil a on jakoby se k němu už chystal vyrazit .. tu se vyšetřovatel pokouší nastartovat, ale nedaří se, motor jen zbaběle kucká a stejně tak i při dalších pokusech .. ale pán nakonec zůstane na místě, auto projede a on odchází v doprovodu těch tří k jinému vozu – policejnímu – do něhož nasedá. Vyšetřovatel se dál pokouší nastartovat.

VYŠETŘOVATEL: Kruci! –nadává– Kruci! Kruci! Krám jeden.

DRUHÝ POLICISTA: Co s tím máš? –kroutí hlavou, dosud ještě vážný, když si uvědomuje, že kdyby bylo třeba pána pronásledovat autem, oni by naprosto zkrachovali. Ale nebylo to třeba, tak se tím nechce moc znepokojoovat; navíc mu to přijde čím dál směšnější.

VYŠETŘOVATEL: Co já vím? Vždyť už to šlo, do prdele! –vystupuje a vztekle praští do kapoty. Auto se zadrženým pánem kolem nich odjíždí pryč a druhý policista rovněž vylézá ven.

DRUHÝ POLICISTA: Tak to abych šel pěšky, co? –už se vzniklé situaci málem směje. Vyšetřovatel neodpoví, jen z očí mu srší blesky. Druhý policista chvíli čeká a poté zamíří k autu v opačném pruhu, jež se také zvolna dává do pohybu.

DRUHÝ POLICISTA: Já ti sem někoho pošlu.

VYŠETŘOVATEL: Počkej! –rozhodne se prudce, auto zamyká a spěchá za ním.

Sídlíštní hřiště.

Chlapec jde kolem maličkého plácku, který mládež spíš ze zoufalosti využívá ke hraní (vetché, rozkládající se branky na házenou, nějaký basketbalový koš na sloupu veřejného osvětlení, asfaltový povrch). U jedné branky je chumel dětí asi jeho věku, on tedy zahne a jde k nim (nějak podleze či přelege plot, nebo proleze dírou) a couravě se blíží. Oni si ho vesměs nevímají, protože mají o čem hovořit. Pouze jeden mu hledí vstříc a pak jej osloví:

PRVNÍ KAMARÁD: Víš, co se stalo? –dí horečně. Nyní i ostatní věnují pozornost nově příchozímu, aby jim neutekla příležitost pochlubit se, co už vědí.

KLUK: Co? –krčí ramena a tváří se, jakoby jej to vůbec nezajímalo.

DRUHÝ KAMARÁD: Našli mrtvolu! –vyhrkne dřív, než první stačil otevřít pusou.

KLUK: Jakou? –hraje údiv, ale vůbec nevypadá překvapeně.

PRVNÍ KAMARÁD: U vás, ve sklepě. –dohání, co zmeškal. Neodpověděl sice na otázku, ale to mu vůbec nevadí. Vlastně si to ani neuvědomuje, přesvědčen, že říká to nejdůležitější.

TŘETÍ KAMARÁD: Nějakou holku. –doplňuje.

DRUHÝ KAMARÁD: Ty o tom nevíš? –diví se– Tam bylo policajtů.

PRVNÍ KAMARÁD: Prej tam ležela strašně dlouho. A nikdo si jí nevšimnul!

ČTVRTÝ KAMARÁD: To je, co? –přidává– Táta říkal, že to byla nějaká feťačka. Prej se asi ufetovala.

KLUK: Nebyla. –opáčí zbrkle a hned se opravuje– Co by u nás v baráku dělala nějaká feťačka?

DRUHÝ KAMARÁD: Co by? Fetovala, ne? –oponuje– Barák je otevřený a do sklepa se přece dá dostat i z druhé strany, tak proč by tam nemohla vlízt? Každý tam může vlízt, když chce.

PÁTÝ KAMARÁD: V noci se zamyká, žejo? –obrací se na kluka pro podpoření a ten se užuž nadechuje, aby pověděl, že tohle vůbec nebylo v noci, ale včas se ovládne a načerpaný vzduch pomalu bezhlesně vypustí.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Tak tam asi vlezla ve dne.

PÁTÝ KAMARÁD: To by ji někdo vyhodil. Co by tam dělala? –nezdá se mu to.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Schovala se. –trvá na svém.

PRVNÍ KAMARÁD: A čekala, až ji tam někdo přijde zabít. –ironizuje.

TŘETÍ KAMARÁD: Třeba se tam fakt ufetovala. –sprádá odvážné teorie a společnost se po sobě navzájem podívá, protože v takovém případě by vůbec nešlo o vraždu, což by významně oslabilo zajímavost věci.

DRUHÝ KAMARÁD: Třeba tam kradla.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Co? Ve sklepě. –odmítá.

TŘETÍ KAMARÁD: Ty vole, oni měli ve sklepě mrtvolu! *–vyhrkne sám pro sebe, jak tomu pořád nemůže uvěřit.*

ČTVRTÝ KAMARÁD: Táta říkal, že se tam asi scházeli. Celá banda.

TŘETÍ KAMARÁD: To čumím. *–dívá se na chlapce–* Tys je tam někdy viděl?

Kluk zavrtí hlavou.

DRUHÝ KAMARÁD: Ale kdo ji zabil? Někdo z baráku?

ČTVRTÝ KAMARÁD: Nebo někdo cizí. Kdoví, jak to bylo?

DRUHÝ KAMARÁD: Třeba spáchala sebevraždu. Sama. *–nadhodí a to už se kluk neudrží a musí vstoupit do jejich nesnesitelně scestných řečí; neudrží se a musí předvést, že ví víc než oni, protože .. prostě proto, že ví. Protože v tom se i dospělý stěží ovládne.*

KLUK: Jo. *–ucedí povýšeně–* A znásilnila se taky sama, a hlavu si rozbila taky sama, žejo?

PRVNÍ KAMARÁD: Jakou hlavu? *–diví se.*

TŘETÍ KAMARÁD: Já jsem taky slyšel, že měla rozmlácenou hlavu. *–souhlasí zamyšleně–* Ale že by ji teda měl někdo to .. jako znásilnit, to teda nevím. *–rozpomíná se; i na něm je znát údiv a proto se obrací na chlapce–* Kdes to slyšel?

DRUHÝ KAMARÁD: Vždyťs říkal, že o tom nevíš. *–přidává a zkoumavé pohledy vyvádějí chlapce z míry.*

KLUK: Chlapi u nás o tom mluvili. *–uhýbá nejistě–* Ale vůbec nevím, co to bylo za holku.

ČTVRTÝ KAMARÁD: A co říkali?

KLUK: Že jí někdo rozbil hlavu. Asi.

DRUHÝ KAMARÁD: A to o tom znásilnění sis vymyslel?

KLUK: Ne.

DRUHÝ KAMARÁD: To říkali taky?

KLUK: Jo.

TŘETÍ KAMARÁD: No vidíš, já jsem to říkal, že to byla vražda. *–téměř se raduje.*

PÁTÝ KAMARÁD: Pojdte si ještě něco zahrát. *–navrhne a by svá slova podpořil, kopne lehce do splasklého gumového míče. On vůbec dosud většinou spíš postával stranou a nepřiliš zaujatě poslouchal. Nyní tedy přišel s vlastním nápadem, který však úplně vyšumí do prázdna, jako by ani nebyl vysloven.*

PRVNÍ KAMARÁD: Ale žádná feťačka to nebyla. *–vrtí hlavou, jako by se s ním o tom chtěl někdo přit.*

ČTVRTÝ KAMARÁD: Jak to víš?

DRUHÝ KAMARÁD: A kdo to říkal, že ji znásilnili?

KLUK: Já už nevím.

DRUHÝ KAMARÁD: Teda. U vás ve sklepě! *–oči mu svítí–* Pojdte se tam podívat.

KLUK: Já nikam nejdu.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Proč ne? *–říká nerozhodně.*

PÁTÝ KAMARÁD: Já už stejně budu muset domů. *–obrací se smutně kamsi stranou, kde zřejmě bydlí.*

TŘETÍ KAMARÁD: Já bych šel. *–chytá se okamžitě.*

DRUHÝ KAMARÁD: Kdo teda jde? *–sbírá se, rozhodnut prohlédnout si na vlastní oči místo takového zajímavého činu. Pouze pátý kamarád zůstává na místě; kluk se za ním otáčí a zvažuje, jestli by neměl zůstat také, ale neudělá to.*

Ulice před domem, kde se stala vražda – sousední ulice, z níž je možno projít ke sklepům.

Skupinka chlapců jde ulicí k domovnímu průchodu, vedoucímu na dvorek. Vpředu jsou dva (druhý a třetí), za nimi čtvrtý a ještě o kus dál svědek. Zastaví se před průchodem.

TŘETÍ KAMARÁD: Tady. *–hlesne.*

DRUHÝ KAMARÁD: Tak jdem. *–vykročí do průchodu a ostatní se pouští za ním, svědek a čtvrtý jen velmi neochotně, svědek dokonce nechce jít vůbec a když se mu vzdalují, snaží se je zadržet.*

KLUK: Pojdte z druhé strany. *–navrhuje. Ostatní se zastaví; ani je nemusel moc přemlouvat.*

TŘETÍ KAMARÁD: Proč?

KLUK: Ať nás někdo nevidí.

Chlapci se dlouho nerozmýšlejí a poslechnou; zřejmě i proto, že rádi oddálí chvíli, kdy by měli vstoupit na ono místo. Přejdou ke druhému vchodu, přes roh ulic a ještě kousek dál, vstoupí do domu a scházejí po schodech, jako kdyby jim hrozilo co chvíli šlápnout na vejce nebo na hada, nebo na hadí vejce; oči mají vyvalené, dýchají zhluboka a nepravdělně.

DRUHÝ KAMARÁD: Kam? –zarazí se na rozcestí chodeb a svědek se nadechne k odpovědi a zdá se, že je chce poslat jinam, ale zase bez hlásku vydechne.

TŘETÍ KAMARÁD: Tudy? –ukáže do správné chodby.

KLUK: Jo. –odsouhlasí a všichni hned kurážně vyrazí.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Tak pojď. –pobízí jej, když postřehne, že se opozdil. Ale podle hlasu i podle chování to vypadá spíš tak, že by se raději oddělil za ním a svědek si stále drží určitý odstup. Třetí chlapec, jdoucí v čele, se zastaví u zapečetěných dveří a zkoumá je.

TŘETÍ KAMARÁD: Tady je to. –téměř šeptá vzrušením, když ohledává zajištěný vstup.

DRUHÝ KAMARÁD: Zavřeli je.

TŘETÍ KAMARÁD: Tady je pečeť.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Tam se nedostanem.

KLUK: Tak pojďte pryč.

TŘETÍ KAMARÁD: Proč? –odmítá se tak snadno vzdát– Zkusíme to otevřít.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Neblbni. –napomíná ho.

TŘETÍ KAMARÁD: Co je? Kdo na to přijde, že jsme to udělali my?

DRUHÝ KAMARÁD: Nech toho radši. –mírní jej také– To je blbost.

TŘETÍ KAMARÁD: Proč? –nechápe, ale poddává se– Tak se tam podíváme aspoň oknem.

KLUK: Tam není nic vidět.

DRUHÝ KAMARÁD: Okno tam určitě bude.

KLUK: Ale nic s ním stejně nevidíte. –namítá, avšak vzápětí se opět brzdí, aby nebyl svým přehledem nápadný– Tady jsou všechny okna špinavý.

TŘETÍ KAMARÁD: Zkusíme to. –zamíří k východu do dvora. Svědek, dříve poslední, jde najednou jako první a vůbec mu nevádí, že by je mohl někdo vidět. Venku bez rozmyšlení zamíří k okénku (jednomu v řadě). Ostatní jej následují, obcházejí okno, nakukují, ale nic nevidí. Svědek se postaví opodál a poté se náhle vzdálí a bez rozloučení jde domů.

Chodba policejní budovy – ulice před budovou.

Vyšetřovatel chvátá policejní chodbou směrem k východu. Na schodišti má policiстку, zřejmě nějakou kancelářskou, velice hezkou.

POLICISTKA: Tebe už jsem dlouho neviděla. –osloví jej a oba se zastaví.

VYŠETŘOVATEL: Nápodobně. –náhle nespěchá a prohlíží si ji se zřejmým zalíbením, ale současně je na něm znát určitý ostych. Oproti jeho vystupování na dvorku při vyšetřování je znát výrazný posun. Rád by i teď působil stejně sebevědomě, jenže jakkoliv už mu není osmnáct let, v ženské společnosti mu to jednoduše není a nikdy nebude vlastní. Vypadá sice přitažlivě, ale co je to platné, když se v blízkosti žen chová jako zakomplexovaný puberták. Kouká na ni až příliš výmluvně, úsměv má spíš přihlouplý a ztrácí schopnost mluvit a myslet rozumně. A přestože se jeho stav neprojevuje natolik okatě, jako tomu bývá v ranném mládí, slečna o jeho nelehkém rozpoložení ví, vnímá je a sleduje ho pobaveně a snad si s ním i pohrává, tak nějak s ním koketuje, ovšem pouze pro rozptýlení, bez jakýchkoliv úmyslů.

VYŠETŘOVATEL: Asi si moc všímáš zbytečných věcí a na pořádný ti čas nezbejvá. –blábolí.

POLICISTKA: Nojo. –směje se– A co děláš?

VYŠETŘOVATEL: Mám tady kousek... –na okamžik se zarazí, zda je nutné jí objasňovat podrobnosti, a dojde k tomu, že není– ...to víš, jdu do akce. Bude se střílet. –obráti odpověď v žert. Policistka se přezíravě usmívá; takové žertování jí přijde dětinské, ostatně jako téměř všechno na něm.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo. –sklesne a bere se k odchodu, protože cítí, že ona není z jeho blízkosti tolik unešená, jako on.

POLICISTKA: Tak se stav na kafe. –rovněž se dává do pohybu opačným směrem.

VYŠETŘOVATEL: Beru tě za slovo. –obrací se za ní– Zavolej, až budeš sama, a já přijdu. –řtká. Už jí nemá tak blízko a tedy je mnohem odvážnější.

POLICISTKA: To znám. Samý sliby .. a skutek utek. –opět se směje a oba pokračují svou cestou. Vyšetřovatel vyjde ven, kde spatří v bílozeleném policejním autě známého. (Svoje auto má v dílnách a chtěl ten kousek jít pěšky, ale teď ho uviděl a řekl si, že bude lepší se svézt.)

VYŠETŘOVATEL: Nazdar dědku. –plácne do kapoty.

ZNÁMÝ: Nazdar dědku. –zazubí se z okénka.

VYŠETŘOVATEL: Potřebuju kočár. –prohodí samozřejmě– Svezeš mě?

ZNÁMÝ: Tak si naskoč. –*vyzve jej poněkud zbytečně, protože on již předtím obešel auto a nyní v krátkém okamžiku sedí na sedadle spolujezdce.*

ZNÁMÝ: Kam to bude?

VYŠETŘOVATEL: Do Táborský.

ZNÁMÝ: Ty máš tu mladou holku v tom sklepe?

VYŠETŘOVATEL: Jo. –*přítaká, ale vzápětí nastaví strojeně vážnou tvář*– Ale je to tajný, tak nic nevíš.

ZNÁMÝ: Nojó, u vás je všechno tajný. Jenomže já jsem jenom obyčejnej polda, já to tak neberu. –*podívá se na kolegu*– Ale copak, že nemáš svoje auto. To už je na tom kriminálka tak špatně? Nebo máš auto taky tajný? Tak tajný, že ho ani nesmíš používat? –*vysmívá se.*

VYŠETŘOVATEL: Stojí na dílně.

ZNÁMÝ: A tos chtěl jít pěšky? –*zhrozí se.*

VYŠETŘOVATEL: To je kousek.

ZNÁMÝ: To čumím, když už i kriminálka chodí pěšky.

VYŠETŘOVATEL: Já toho nachodil pěšky víc než ty s celou rodinou. Dohromady.

ZNÁMÝ: Ale to už je dávno, co?

VYŠETŘOVATEL: Jednou jsem šel padesát kiláků pochod.

ZNÁMÝ: Pěšky?

VYŠETŘOVATEL: Asi na kole! –*šklebí se*– Jak jinak?

ZNÁMÝ: Padesát kiláků?

VYŠETŘOVATEL: Jo.

ZNÁMÝ: A tos přežil?

VYŠETŘOVATEL: Vidíš, ne? –*nadme se trochu pyšně, hrdý na svůj vzhled. A možná si přitom říká, jak by bylo příjemné, kdyby se takhle nenuceně dokázal bavit před chvílí s tou policistkou.*

ZNÁMÝ: Nojó, vy na tej kriminálce musíte mít vždycky něco extra. –*odmlčí se a za pár okamžiků zastavuje v Táborské ulici, před domem, kde se stala vražda.*

ZNÁMÝ: Tak hodně štěstí.

VYŠETŘOVATEL: Dík. –*vystupuje*– Ale štěstí je pro blbce.

ZNÁMÝ: A pozdravuj ji.

VYŠETŘOVATEL: Koho? –*sklání se do otevřených dveří.*

ZNÁMÝ: Tu mrtvou. –*chechtá se*– Prej to byla docela kočka.

VYŠETŘOVATEL: Běž se na ni podívat. Však víš, kde ji najdeš. –*zabouchne dveře, pneumatiky zahvízdají a auto je pryč.*

Ulice před domem, kde se stala vražda – hospoda.

V širším záběru při odjezdu policejního auta bylo vidět hospodu na nedalekém rohu, a v té hospodě je vrah. Stojí u pultu, neoholený, rozčuchaný a celkově neupravený, a kouká dveřmi ven. Právě teď uhýbá pohledem a nenápadně hledí kamsi nahoru a dolů a do strany, aby nebylo znát, jak mocně na něj příjezd policejního auta zapůsobil. Číšník za pultem je pouze o pár let starší než on, ucelku prostorný hospodský sál je tak ze tří čtvrtin plný, volná místa jsou pouze ojediněle, žádné však u stolů při oknech. Většinu osazenstva tvoří běžní návštěvníci takových zařízení, ale pozornost bude směřována na trojici mladíků (asi šestnáct let), sedících společně u stolu a živě o čemsi debatujících, jakoby se navzájem ponoukajících k jakémusi konání. K čemu, to se vyjasní vzápětí, když je vidět dvě hezké dívky podobného věku u stolu opodál, u okna. Hoši se očividně chtějí seznámit, ale nevědí, jak na to. Dívky sedí u kávy, zřejmě se dlouho neviděly (možná celý den) a přišly si popovídat. Kluci se postupně osmělují čím dál víc. Zanedlouho na dívky pokřikují různá ženská jména, jako: Mirko! – Jitko! – Martino! – Martina ne, to je moje teta, to ani náhodou! – odmítá jeden z nich a ostatní se smějí. – Tak Šárko, kuk na strejdu! – může doplnit jiný. Dívky však ani maličko nereagují; určitě je slyší, ale dělají jakoby nic, jen se k sobě naklánějí a něco si pokoutně špitají.

–(...vše, co se bude týkat této společnosti, se odehrává na pozadí hlavního děje, pouze v druhém plánu, včetně jejich promluv, které do vrahovy blízkosti pouze doléhají...)–

Číšník se prosmýkne kolem vraha, stojícího těsně u úzkého průchodu, jímž se zpoza výčepu chodí do lokálu, a přitom přátelsky, ale vyčítavě poznamená:

ČÍŠNÍK: Tak si někde sedni, překážíš!

Vrah se odsune kousek stranou, aby nestál v cestě, ale sednout si nejde. Žádné z volných míst totiž není umístěno tak, aby z něj viděl ven – a to on nutně potřebuje.

ČÍŠNÍK: Co je s tebou? –*zajímá se při návratu. Vrah se zaculí a najednou je jako vyměněný, zádumčivost zmizela a on vypadá vesele a družně, že by snad byl v překotné snaze ochoten bavit celou hospodu.*

ROBERT: Nic, coby? Koukám, jak ti to nejde. Snad ti to nevadí?

ČÍŠNÍK: Vůbec ne. –*ironicky*– Ale zacláníš.

ROBERT: Buď rád, že ti dělám kšeft. Co by za to jinde dali!

ČÍŠNÍK: To určitě! Akorát tady překážíš. –*říká, pracujíc ve výčepním umyvadle*– A hovno chlastáš. –*dodá vyčítavě. Vrah se tedy zhluboka napije, aby vyhověl.*

ROBERT: Spokojenost?

ČÍŠNÍK: Ne.

Vrah se opět předkloní a kouká ze dveří ven do ulice, na protější dům.

ČÍŠNÍK: Co tam pořád hledáš? –*zajímá se, proč Robert pořád tak okatě kouká ven.*

ROBERT: Kde? –*předstírá nepochopení.*

ČÍŠNÍK: Kde?! –*ironizuje*– Tam, kam pořád čumíš.

Vrah se rychle napije piva a nechá otázku bez odpovědi.

ROBERT: Starej se o hosty. –*odpálí útok*– Máš to tady jak u suchánků. –*pokyne rukou do lokálu, kde opravdu místy trčí prázdné či téměř prázdné püllitry.*

ČÍŠNÍK: Nonono, ty si stěžuj. –*opácí a bouchne mu obratem vedle zpola ještě plného püllitru nový*– Tak, a teď mluv. –*dodá a vzápětí vyrazí s věncem piv na obchůzku. Vrah zatím zírá na dům, v němž policista zmizel, výrazy se mu mění málem každou vteřinu. Cloumá jím nervozita a zvědavost, ale nechce – nesmí! – být nápadný, protože když už si i číšník všimnul, jak civí ven, tak něco není v pořádku.*

Chodba domu, kde se stala vražda, přízemí.

Jsme v prvním bytě, tedy zatím ještě před ním. Dveře jsou otevřené a v nich z dřívějšíka známý pan Novák – tedy člověk vyššího středního věku (něco přes padesát), nijak pěstěný ani udržovaný, spíš naopak zanedbaný, v tričku a teplákách, a kouká velmi přízemně.

VYŠETŘOVATEL: Dobrý den. Kriminální policie, poručík Zavřel. –*napřáhne průkaz k nahlédnutí.*

NOVÁK: Prosim?

VYŠETŘOVATEL: Kriminální policie. –*zopakuje*– Vedu vyšetřování té události tady u vás ve sklepe a chtěl bych si předběžně ověřit nějaké skutečnosti.

NOVÁK: A .. co chcete? –*neví si rady*– My nemáme sklep.

VYŠETŘOVATEL: Rád bych vám jenom položil pár otázek. Můžu dál?

NOVÁK: Jistě. –*ustupuje, potěšen, že se věc tak snadno vyřešila a on už ví, co se po něm žádá*– Ale manželka není doma. –*prohodí na chodbiče, když vede hosta dál.*

VYŠETŘOVATEL: To nevadí, já se chci jen zeptat na pár věcí.

NOVÁK: No nevím. Já vám moc neřeknu.

Kuchyně bytu Novákových.

Vyšetřovatel sedí v kuchyni u stolu, na lehké dřevěné lavici s opěradlem. Vybavení je víc než skromné, ale je tu čisto a vcelku i pořádek. Stůl je prázdný, vedle na skříňce stojí váza s umělou květinou, vedle dřezu je pár kousků umytého nádobí. Pan domácí sahá do ledničky pro pivo.

VYŠETŘOVATEL: Nějakých podezřelých osob jste si tady v poslední době nevšiml?

NOVÁK: Nedáte si taky jedno? –*pozvedne láhev v naději, že najdou styčný bod svých světů.*

VYŠETŘOVATEL: Děkuju. –*zavrtí hlavou. Chlapík pivo otevře, s hlasitým lokáním se napije a pak stojí a němě vychutnává nápoj. Vyšetřovatele opouští chuť do života, když si ho tak prohlíží.*

VYŠETŘOVATEL: Takže je neznáte. –*schovává fotografii zavražděné a zkouší to znovu*– Ani ve sklepe jste si ničeho nevšimnul, nějakých cizích lidí nebo tak?

NOVÁK: Já moc ven nechodím, víte, já jsem v invalidním důchodu. To spíš manželka, ale ta teď není doma, víte?

Vyšetřovatel upře pohled kamsi stranou, jako by chtěl rezignovat, ale rozhodne se zkusit to ještě jednou. Zamyslí se, avšak než přijde s novou otázkou, promluví chlapík sám:

NOVÁK: Jo ve sklepe. –*jako by se mu náhle rozsvítilo*– Tady u nás prej našli někoho mrtvého! –*vykulí oči*– Je to pravda, že ji někdo zabil?

Vyšetřovateli přeběhne po zádech mráz.

VYŠETŘOVATEL: Je. *–vstane prudce–* Tak se nezlobte, že jsem vás rušil. *–odchází.*

NOVÁK: To nic, klidně přijďte zas. *–loučí se bodře–* K nám moc lidí nechoděj, tak já jsem rád, když si mám aspoň s kým pokecat.

Hospoda.

Vrah nesmí být nápadný, ale ví, že nápadný je. Tuší to a je rozhodnut proti tomu něco podniknout. Proto když číšník jde později kolem, usmívá se mu vstříc, ať vidí, že ho venku vůbec nic nepřitahuje. V průběhu této scény také uvidíme, že mládenci opět pokročili. Jeden volá:

PRVNÍ KLUK: Holky! Nemáme do čeho píchnout, co s tím uděláte?

Děvčata se smějí, k jakémusi sblížení tedy již zřejmě došlo. Číšník mezitím dorazil k vrahovi, který se na něj z výše uvedených důvodů mile usmívá.

ČÍŠNÍK: Co se tlešíš? *–uzemní ho–* Já nejsem na chlapečky. *–směje se, jaký se mu podařil vtip. A práce mu jde hned lépe a radostněji od ruky; dokonce si zapálí cigaretu a v okamžitém rozpoložení má chuť si povídat.*

ROBERT: Já vím. *–odvěti a dodá–* Slyšel jsem, že už seš tak akorát na ten chlast. A na prachy.

ČÍŠNÍK: Nonono. *–ucedí a poté kývne hlavou ze dveří tam, kde před chvílí stálo policejní auto–* Slyšels, co se tam stalo?

ROBERT: Kde? *–předstírá hloupě nevědomost, avšak hloupost toho předstírání si uvědomí hned vzápětí a spěchá odpovědět rozumněji.*

ROBERT: Něco jsem slyšel.

ČÍŠNÍK: Našli tam mrtvou holku. Někdo jí prej rozmlátil hlavu, že ji ani nemohli poznat. Byla zahrabaná někde ve sklepe! Představ si, že bys ji tam našel, ty vole! Jdeš do sklepa pro brambory a najdeš tam mrtvolu! *–oklepe se odporem–* Radši si to nepředstavuj. To musel udělat nějaký šílenec, žejo? To se normálně člověk někdy nestačí divit, jaký paka choděj po světě. A dokud někoho nezabijou, tak je nikdo nezavře. A pak ještě dostanou milost.

Vrahovi tuhne obličej. Mlčí.

Chodba domu, kde stala vražda.

Vyšetřovatel stojí před jinými dveřmi a zvoní. Otevře mu malá holka (tak první druhá školní třída).

VYŠETŘOVATEL: Zavoláš mi maminku?

HOLKA: Není doma.

VYŠETŘOVATEL: Tak taťku.

HOLKA: Jenom děda.

VYŠETŘOVATEL: Nene, toho ne. *–zavrtí rychle hlavou–* A kdy budou doma?

HOLKA: Nevím. *–pokrčí rameny–* Táta asi pozdě, ale máma už tady měla bejt.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo. *–rozpačitě–* Tak já to zkusíme někdy jindy.

HOLKA: A proč? Co jim chcete?

VYŠETŘOVATEL: To je... *–hledá vyhybavou odpověď–* Tomu bys ještě nerozuměla.

HOLKA: Já nejsem blbá.

VYŠETŘOVATEL: To já si taky nemyslím, ale tohle není pro tebe.

HOLKA: Jak chcete. *–pokrčí rameny, jako by mu dávala najevo, že dělá hloupost, ale jí že je to úplně jedno.*

VYŠETŘOVATEL: Tak ahoj. *–loučí se spěšně a ona si jej mlčky prohlíží, zkoumavě a jaksi nedětsky. On zasune služební průkaz do náprsní kapsy a vyrazí po schodech nahoru, přestože ještě nezvonil u třetích dveří. Ohlíží se a prchá, aby byl z dosahu jejího pronikavého pohledu, protože ten je pro něj z jakéhosi neznámého důvodu nesnesitelný. Holka zavře dveře až tehdy, když ho nevidí.*

Hospoda.

Vrah stojí jinak než předtím. Stále sice u pultu, ale téměř zády k číšníkovi a také nijak vhodně pro vyhlížení ze dveří. Asi předvádí, jak mu na výhledu ven nezáleží.

U stolu namlouvajících se mláďenců je živo, jeden skládá z účtenky vlašťovku a hází ji k dívkám. Ta doletí kousek mimo, tak jde pro ni a přitom s nimi prohodí asi dvě věty a vrací se ke svému stolu. Druzí dva se hned zajímají, co bylo, a on samozřejmě dělá drahoty s vyzrazením, co si říkali.

Vrah stojí zamyšlen, prohlíží si jakýsi obrázek na stěně. Oči mu přitom těkají, tu střelí pohledem tam, tu zase jinam, jako by ze všech stran očekával nebezpečí. Zřejmě již nestojí o to rozmlouvat s číšníkem, ale ten naopak našel zajímavé téma a nehodlá se ho vzdát, takže když se opět vrací z lokálu, pokračuje:

ČÍŠNÍK: No řekni sám, co tomu říkáš?

Robert pokrčí rameny a neodpoví. Číšníkovi to však nevadí; v soudech a odsudcích si vystačí sám.

ČÍŠNÍK: To pes nežral. –*utrousí*– Kam to spějeme, vid' –*dodá téměř pobaveně. A vrah se pokusí o úsměv a řekne pouze:*

ROBERT: No jo.

Tu se uvolní stůl u okna, ob jeden od stolu dívek, a on k němu okamžitě vyrazí, s viditelnou úlevou. Ještě se však obrátí k číšníkovi:

ROBERT: Jdu si sednout. Spokojenost? –*prohodí a číšník sotva zřetelně pokrčí rameny. A Robert, aby náhodou snad nevypadal divně, že sedí sám, vezme ze stěny noviny a dá se do čtení; nejprve však zkontroluje výhled z okna – a vidí dobře. Je spokojen.*

Další byt z domu, kde se stala vražda, obývací pokoj.

Vyšetřovatel je v bytě sousedky (a souseda), kteří stěhovali do sklepa nábytek .. a ona posléze našla mrtvolu. Sedí v křesle, na stolku je káva, byt je vybaven hezky a snad i vkusně, i když nijak bohatě. Jen místo obrazů jsou tu na stěnách poličky a na nich modely lodí a možná i letadel – zřejmě díla domácího pána, na něž je náležitě hrdý. Vyšetřovatel obsadil jediné křeslo, naproti němu na pohovce jsou oba manželé. Při hovoru si čas od času ženu zvědavě prohlédne, vůbec ne jako chladný úředník. Ale dává pozor, aby si toho ani ona ani manžel ne všimli, protože kdyby někdo z nich postřehl, že ho nezajímá pouze jako svědkyně, asi by vůbec nevěděl, jak se má zachovat.

SOUSEDKA: To je příšerný. –*chrlí vyděšeně*– To je příšerný. Já když jsem ji tam uviděla, tak... To je fakt příšerný. –*kroutí zdrceně hlavou.*

VYŠETŘOVATEL: Ten nábytek jste tam dávali před týdnem. –*konstatuje dříve získaný poznatek.*

SOUSEDKA: Ale vždyť už jsem všechno řekla! –*zlobí se*– To musím pořád opakovat?

VYŠETŘOVATEL: Jenom pár věcí. –*uklidňuje ji*– Já chápu, že je vám to nepříjemné, ale pochopte vy nás. Já potřebuju co nejvíc informací a člověk si většinou nevzpomene na všechno hned. Ono se vždycky, nebo aspoň občas, takhle padne na něco nového, i když si lidi mysleli, že už všechno řekli. O nic nejde, klidně mi to jenom zopakujte.

SOUSEDKA: Klidně! –*hodí nešťastně hlavou.*

SOUSED: Tak se ptejte, ať to máme za sebou. –*pobízí jej a přitom soucitně pohlédne na svou ženu.*

VYŠETŘOVATEL: Takže je to asi týden, co jste byli v tom sklepě?

SOUSEDKA: Sedmýho. –*přikývne*– To vím přesně. V sobotu sedmýho navečer.

VYŠETŘOVATEL: A to tam ještě .. nic nebylo?

SOUSEDKA: Ne! –*vyhrkne rozhodně*– To bysme vás snad zavolali už tenkrát, ne?!

SOUSED: Určitě ne. –*dodá mírněji*– To bysme si museli všimnout.

VYŠETŘOVATEL: A vy? –*obrací se k ženě*– Poznala jste ji? Viděla jste ji někdy předtím?

SOUSEDKA: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Nikdy jste ji neviděla? –*opakuje dotěrně, ale žena je natolik rozhozená, že na to prozvěnu ani nereaguje popuzeně.*

SOUSEDKA: Asi ne, nevím. Já jsem si ji moc neprohlížela, mně se zatočila hlava a .. však víte.

Vyšetřovatel vytáhne z kapsy fotografii a podá ji ženě. Ona se na ni se zjevným odporem podívá a honem uhne očima.

SOUSEDKA: Ne. Opravdu ji neznám.

VYŠETŘOVATEL: Ten sklep jste nezamykali?

SOUSED: Moc ne. –*přiznává on.*

VYŠETŘOVATEL: Někdy ano?

SOUSED: Vlastně vůbec ne. Ty dveře jsou tam myslím nějak vylomený.

VYŠETŘOVATEL: Takže... –*neví, co dodat. A když přestávka tvá dlouho, začne odjinud*– Nějakých podezřelých osob jste si tady v poslední době ne všimli?

SOUSEDKA: Ne.

SOUSED: Ne. –*odvěti oba svorně, poté co se na sebe podívají.*

VYŠETŘOVATEL: Nevšimli jste si třeba, že by se tam scházelo víc lidí.

Oni vrtí hlavou.

SOUSED: Víte, co já si myslím. *–vyhrkne najednou–* Že ji sem někdo dones! *–tváří se, jako by právě dopočetl kvadraturu kruhu–* Že ji zamordovali někde v lese a sem ji uklidili, protože si mysleli, že na ni tady nikdo nepřijde.

VYŠETŘOVATEL: Tady? *–podivuje se–* Ve volně přístupným sklepě?

SOUSED: No určitě! To přece nemohl udělat normální člověk! To musel udělat blázen a takovým to normálně nemyslí. Možná jich bylo víc a když pak někoho něco napadne, to jsou magoři...

–(...obraz obývacího pokoje je vystřídán scénou, v níž se odehrává to, co soused popisuje – tedy jeho představa, jak zvrhlá mládež tráví volný čas. Nejprve je tento obraz doplněn jeho řečí, tedy jeho posledními větami, poté zůstane jen samotný obraz a nakonec se opět přidá jeho prosluv...)

U ohniště v lese, noc.

Banda pochybných existencí, barevné vlasy, číra, holé lebky, rozervané hadry i výstřední oděvy, všichni společně křepčtí kolem ohně, rozdělaného na malém prostranství mezi stromy; je noc a rudými plameny osvětlené postavy a především jejich tváře působí ještě přízračněji, než by vypadaly za dne. Celá tato scéna je nadsazená jak co do vzezření zúčastněných, tak i co do jejich jednání. Všichni se šklebí a tváří nepřičetně – a stejně tak se i chovají. Náhle poprask, všichni se shromažďují v jednom místě a po několika vteřinách nepřehledné vřavy zůstane na zemi mrtvé tělo. Jako by ji obětovali, nebo si na ní jen vybili svou zlost na svět, nebo to udělali jen tak, z nudy. Někteří poté bez zájmu odcházejí, pár jich však nad dívkou zůstane a cosi řeší. Nemají výčitky ani necítí lítost; řeší jen věcný problém: Kam s ní? Někdo se směje, jiný se škrábe ve vlasech a potom na břicho, další si čistí klacíkem zuby, ještě jiný prozkoumává zavražděné boty, nebo nohy, nebo kalhoty nebo co. Pak je tažena za nohy lesem .. a v dalším záběru ji nese jeden přehozenou přes rameno městskou ulicí, zatímco ostatní kolem dávají pozor, a míří s ní právě do vchodových dveří, vedoucích do onoho sklepa.

A scénu doprovází řeč, která pokračuje takto:

SOUSED: A když pak zjistili, co provedli, tak je napadlo právě schovat to tělo do našeho sklepa. Aby zmátli stopy. Takže to musel bejt někdo z okolí, kdo si vzpomněl, že je tam místo a že se tam nezamyká. V noci ji klidně přenesli a vůbec nikdo si jich nemusel všimnout, ne?

Obývací pokoj.

SOUSED: Jednomu ale nerozumím. *–navazuje po dokončení své vize, když se mu opět díváme do velmi hloubavé tváře–* Proč ji zabili? Každý přece musí mít nějaký motiv, že? Ale tihle ne, to jsou zvířata. Horší než zvířata!

Vyšetřovatel si jej prohlíží a myslí si své. Ovšem co, to je těžko odhadnout.

Ulice před hospodou.

Za oknem hospody je vidět nesmírně ztrápený vrahův obličej, pohroužený do těch nejčernějších myšlenek.

Další byt, před vstupními dveřmi.

Žena slušně, avšak kategoricky vrtí hlavou. Stojí přivřena mezi dveřmi a dál policistu vůbec nepustila.

ŽENA: Nevím, nevím. Já jsem tam nikoho neviděla, já se o nikoho nestarám, opravdu ne, já s tím nechci mít nic společného. Já vám fakt nic neřeknu, nezlobte se. *–drmolí a vyšetřovatel nenaléhá a opouští ji.*

Okno do hospody.

Vrah se pohne. Zadíává se bezvýrazným pohledem ven a téměř hned hlavu opět skloní.

Další byt, kuchyně.

Místnost vypadá moderně, byť nijak přepychově, spíš střízlivě až stroze. Barvy studené, převládá bílá a pouze sem tam modrá; dveře linky jsou šedivé. Je tu pořádek a čisto, možná až nápadně čisto a uklizeno. Vyšetřovatel sedí u stolu s ženou kolem čtyřiceti let, která vypadá solidně a hovoří také tak; dokonce se zdá, že se její slova snad až dají brát vážně. Drží v ruce fotografii a přednáší:

UČITELKA: Ano, ano, určitě. Už jsem ji viděla, docela nedávno. *–mrkne po něm a pokračuje–* Ne tady u nás ve dvoře, ale venku, na ulici. *–(...nastupuje skutečný obraz toho, co vypráví...)*– Šla s nějakou partou. Byli hrozně hluční, taková ta mládež, co má největší radost, když může druhým znepříjemnit život. A

ona byla mezi nimi ještě nejvýraznější, takže jsem si ji zapamatovala, i když jsem ji viděla jen jednou. – *odmlčí se*– Ale tohle jsem jí nepřála, to ne.

Ulice nedaleko domu, kde se stala vražda (vzpomínka).

Po ulici jde parta pěti mladých lidí, rozjařených, někdo více a jiný méně opilý, dvě dívky a tři kluci. Tohle se skutečně přihodilo, takže by neměli působit tolik neskutečně, jako v předchozím případě. Zlobí se navzájem, jsou veselí a nadřžení cosi vyvést, cokoliv, jen ať se něco děje. Když míjejí ženu, která o tomto setkání nyní vypráví, jeden k ní cosi prohodí a ostatní se tomu bouřlivě smějí. Ona se za nimi obrací, ve tváři tupý a trochu pohoršený výraz, a oni vesele šlapou dál .. a jeden z nich, který odpovídá jejímu budoucímu popisu, kouká na zavražděnou a snaží se vetřít do její blízkosti a hlavně do jejího vědomí, ona se však baví a nic ji nezajímá. –(...vsuvka reálného obrazu z kuchyně...)– Naváže detail zaníceného obličejě toho mladíka, poté větší celek, z něhož je zřejmý její nezáměr, a když pak žena říká, že by ji nenapadlo, jak to dopadne, tak navazuje scéna zcela smyšlená. Jitka a ten blondák jsou sami venku na ulici před domem, on ji nepřičetně tahá k sobě a ona se pořád jen směje, vysmekne se mu a utíká, na dvůr a dolů do sklepa, kde ji on dostihne a utluče kamenem, který sebral cestou venku. Pak vstane, odplivne si a jde pryč.

Kuchyně.

VYŠETŘOVATEL: A někoho z té party byste poznala?

UČITELKA: Možná, nevím. –*zamýšlí se*– Jeden hoch tam byl nápadnější, takový vysoký, světle žluté kratičké vlasy, na ježka, takový docela sympatický, ale už od pohledu grázl. –(...obrazem se vrátíme zpátky na ulici, mezi dovádějící omladinu; pokračuje jen hlas...)– Toho jsem si taky všimla a snad bych ho i poznala. On se totiž po té dívce, ano, teď si na to jasně vzpomínám, on na ni tak nějak zvláště koukal. –*hlas je náhle živější*– Ano, určitě. Pozoroval ji tak nějak... Víte, jak to myslím? S takovým zájmem. A ona si ho vůbec nevšimala. Ale kde by mě napadlo, že to takhle dopadne... Ona byla taková veselá a on .. asi nedokázal pochopit, že taková mladá holka se chce jenom bavit. Byl vyšší, světlolvasý, zajímavý, takový šikovný kluk. –*rozpomíná se a po krátké odmlce se vrátí k tomu hlavnímu*– Asi se nedokázal ovládnout a ona než pochopila, co jí hrozí, tak... –(...zde končí obraz jejích vzpomínek a vracíme se do reálu, do kuchyně...)–

UČITELKA: Já nevím, ale já už téhle mládeži nějak nerozumím.

VYŠETŘOVATEL: A toho kluka, toho jste víckrát neviděla?

UČITELKA: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Ale poznala byste ho?

UČITELKA: Nevím. –*pokrčí rameny*– Ale asi ano. On to byl takový sympáťák. –*podívá se na vyšetřovatele bezmála omluvně*– Já tomu opravdu nerozumím.

Hospoda.

Vrah do sebe naklopí pivo. Ve sklence má ještě víc než třetinu, ale pije až do dna. Pak půllitr odloží a nedívá se nalevo ani napravo, hledí do prázdné sklenice a je mu těžko. Ale došlo tu ještě k čemu jinému: Ten mladík, který předtím za děvčaty házel vlašťovku, sedí u jejich stolu. Vcelku vesele s nimi rozmlouvá a druzí dva jsou náhle jaksi ztuhlí a bez nálady, mračí se a dělají, že jim na těch dvou potvorách vůbec nezáleží.

Další byt, obývací pokoj.

Příští rodinka jsou mladí manželé se dvěma dětmi, starými asi tři (dcerka) a pět let (syn). Posadili hosta do pokoje, postavili před něj skleničku se slanými tyčinkami a snaží se mu věnovat, ovšem děti jim to velmi znesnadňují, pořád po někom lezou, na něco se ptají, něco berou nebo se chovají tak, že by si mohli každým okamžikem ublížit. Takže rodiče se mnohem víc než vyšetřovateli věnují jim. Vybavení místnosti nábytkem je nezvyklé – každý kus jakoby odjinud. Jediný rozměrnější díl je nevelká pokojová stěna, pak je tu staré gramorádio, sedačka a křesla jsou v provedení, které se ke stěně naprosto nehodí, stůl podobně: kovový se skleněnou deskou. Je tu hodně květin a hlavně nepořádek, po němž manželka tu a tam mezi řečí střelí očima, avšak pouze s tichou rezignací, že se to prostě nedá zvládnout a že to přece každý musí pochopit. Fotografii drží v ruce manžel, žena mu nahlíží přes paži, pokud se zrovna nevěnuje dcerce, stahující ze stolu ubrousek. Samozřejmě ani v této domácnosti si vyšetřovatel neopomene řádně

prohlédnout paní domu, a když dostane příležitost, sklouzne zálibně do partií, pohledu na něž se cizí člověk obvykle raději vyhne.

MANŽEL: Neznám.

VYŠETŘOVATEL: Podívejte se pořádně. Nikdy jste ji tady v okolí neviděli.

MANŽELKA: Nech to, Katko! *–okřikuje dcerku a poté ještě jednou nahlédne a rovněž zakroučí hlavou.*

MANŽEL: Ne. *–vrtí hlavou a fotografii odkládá. Okamžitě po ní sáhne starší chlapec a děvče tahá maminku za ruku do kuchyně; když neuspěje, vyrazí tam sama.*

MANŽELKA: Počkej, teď nemůžu.

VYŠETŘOVATEL: Vy taky ne? *–obráti se na ni a ona mrkne na fotografii a odmítne:*

MANŽELKA: Asi ne.

VYŠETŘOVATEL: Jste si jistá? *–tváří mu proběhne úsměv–* Ženy si všímají víc, ne? Opravdu jste se s ní tady nikdy nepotkala?

MANŽEL: Polož to! *–vzve syna, který už fotografii drží v ruce a prohlíží si ji. Nyní ještě poslechne, ale zanedlouho si ji bere znovu.*

Z kuchyně, kam odběhla dcerka, se ozve rachot.

MANŽELKA: Katko! Co tam děláš?! *–křikne, protože to je přednější; teprve poté odpovídá–* Ukažte. *–vezme si fotografii a za chvíli znovu zavrtí hlavou–* Ne. Nevzpomínám si. *–podívá se na vyšetřovatele omluvně.*

VYŠETŘOVATEL: Ani jste tady třeba v poslední době nikoho cizího neviděli? Někoho nápadného, třeba něčím podezřelého?

Oba vrtí hlavami.

VYŠETŘOVATEL: Asi před týdnem. *–doplňuje, odpověď však zůstává stejná. Dcerka se vrátí a znovu tahá matku do kuchyně.*

DCERKA: Mami pojď!

MANŽELKA: Počkej.

DCERKA: Mamí!

MANŽELKA: A co chceš?

DCERKA: Pojď, ukážu.

VYŠETŘOVATEL: Jak dlouho tady bydlíte?

MANŽEL: Asi pět let.

VYŠETŘOVATEL: Takže sousedy znáte dobře?

MANŽEL: No, dobře. *–krčí rameny–* Tak normálně.

SYN: Tati, kdo to je? Tati! *–dotrčí a on už jej nenapomíná a raději si ho vezme na klín, prohlíží si s ním fotografii a vysvětluje:*

MANŽEL: To je jedna paní, kterou tenhle pán hledá.

SYN: Proč?

MANŽEL: Protože ji nezná.

SYN: A ty ji znáš?

MANŽEL: Ne.

SYN: Tak proč ji hledá tady? Ona u nás byla?

MANŽEL: Ne. On ji hledá všude.

SYN: Ona se ztratila?

MANŽEL: Tak nějak. *–pokrčí otec rameny, sundá hocha z klína a položí jej na zem, když mu předtím vezme fotografii a položí ji na stůl. Pak se s omluvným výrazem vrátí k vyšetřovateli. Mezitím byla žena dcerkou přece jen přemožena a odvedena do kuchyně, protože hrozilo, že se začne vztekat.*

MANŽELKA: Nezlobte se. *–pronese, když odchází.*

VYŠETŘOVATEL: Ale samozřejmě. *–vyhrkne horlivě a dívá se za ní a na ní děle, než by bylo vhodné–* Tohle je důležitější. *–poznámená ještě hloupě.*

MANŽEL: A co chce? *–volá za manželkou zlobně.*

MANŽELKA: Nevím.

VYŠETŘOVATEL: Šikovný děti. *–poznámená a když muž rozpačitě přikývne, nevěda, zda to nebylo míněno ironicky, pokračuje–* Do toho sklepa má přístup každý?

MANŽEL: Asi jo, já nevím. My tam nechodíme. Dej to sem! –*křikne na chlapce, který fotografii opět sebral a kamsi s ní prchá, ale hoch neposlechne a on za ním musí sám. Z chodby nebo z kuchyně se pak ozve něco jako: Tys mě neslyšel?! – následované plácnutím a dětským fňukáním.*

MANŽEL: Víte, já si tady lidí moc nevšímám. –*řekne, když se vrátí s ukořistěnou fotografií–* Ono to zní možná blbě, ale já bych si možná nevšimnul, ani kdyby se tady v některém bytě vyměnili nájemníci.

VYŠETŘOVATEL: Takže jste v poslední době nic nápadného nepozorovali?

MANŽEL: Ani ne. My se o druhý nestaráme, takže... –*utne větu, jako by tím vyřkl vše podstatné. Mezitím se z chodby vrátil syn a jakoby nic přistupuje ke stolku.*

VYŠETŘOVATEL: Aha. –*vstává–* No tak vám děkuju.

MANŽEL: Za málo. –*zvedá se rovněž a hned bere ze stolu tyčky, do kterých se chlapec pustil a nakládá si plnou hrst.*

MANŽEL: Nech to! –*napomíná jej–* Po večeři, až všechno sníš!

VYŠETŘOVATEL: Ale kdybyste si přece jen na něco vzpomněli, tak mi dejte vědět. –*podává mu navštívenku. Poté se ještě nahne do kuchyně a pozdraví–* Na shledanou.

MANŽELKA: Na shledanou. –*ozve se z kuchyně její hlas a vzápětí se přidá tišší, dětský:*

DCERKA: Nasedanou.

SYN: Na shledanou. –*dodá jako poslední.*

VYŠETŘOVATEL: Čau. –*rozloučí se i s nimi a odchází.*

Okno do hospody.

Vrah cosi volá směrem k výčepu, pak se kuckavě zasměje, ale tvář mu neopustí kyselý výraz. Podívá se z okna ven, pohled už má skelný, ani žádný výraz nemá, jen chvíli kouká a pak se prudce vrátí pohledem do místnosti, k výčepu, a chvíli vypadá, jako by chtěl promluvit, ale ústa se mu nepohnou.

Byt chlapcových rodičů, kuchyně.

Další přišla na řadu rodina chlapce, který byl svědkem vraždy. Ten stojí mezi dveřmi do kuchyně a nesměle nahlíží, jeho sestra stojí opřena o linku docela blízko stolu, kolem něhož se sesedli dospělí. Otec drží v ruce fotografii.

OTEC: Jak říkám, úplně jí to kouká z očí. Ta to měla napsaný v osudu, že špatně skončí. –*říká. Nato se poněkud zarazí, jestli není příliš tvrdý. Předá fotografii manželce, která si teprve nyní nasazuje brýle, a on zatím doladuje svůj názor, z něhož rozhodně nemíní slevit–* Víte, já si myslím, že tyhle lidi si o špatnej konec přímo říkaj. Protože... –*odmlčí se–* Prostě tím, jak se chovaj, jak žijou, jaký jsou, jak jednaj... – *snaží se přinést co nejvíc argumentů, aby ho nikdo nemohl obvinít ze slepé zaujatosti.*

VYŠETŘOVATEL: Vy ji teda nepoznáváte? –*vstoupí mu do řeči.*

OTEC: Ukaž mi to. –*vezme si obrázek ještě jednou od manželky a zahledí se na ni–* Ne. Tuhle jsem nikdy neviděl. Ale tihle jsou všichni stejní. Na ně platí jediné přísno, tvrdá ruka.

VYŠETŘOVATEL: A vy? Na nic jste si nevzpomněla? –*osloví matku a ona mlčky zavrtí hlavou.*

SESTRA: Půjč mi to. –*požádá otce a vezme si fotografii z jeho ruky.*

VYŠETŘOVATEL: Ty ji znáš? –*podívá se na ni s nadějí a ona naklání hlavu do stran a pak promluví:*

SESTRA: Možná. Je mi nějak povědomá, ale nevím odkud.

OTEC: To si ani nedělej srandu! –*vyhrkne přísně.*

VYŠETŘOVATEL: Proč? –*nechápe.*

OTEC: Aby se stýkala s takovýma... To si zkus a uvidíš! –*dodá výhružně.*

VYŠETŘOVATEL: Počkejte, nechte ji. –*mírní jej vyšetřovatel a obrací se k dívce–* Zkus si vzpomenout. – *vybíjí ji, ale ona mu fotografii vrací:*

SESTRA: Spíš asi ne. Nevím.

VYŠETŘOVATEL: Tak kdyby sis vzpomněla, tak to řekni... –*následuje pomlka, během níž mrkne odmítavě na otce a pokračuje–* Mamince, jo? –*pokládá na stůl vizitku, co nejdál od tatíka, zvedá se a přitom promlouvá k rodičům–* Tady je na mě spojení, tak kdybyste na něco přišli nebo si na něco vzpomněli, dejte mi vědět. Na cokoliv, všechno může být důležitý, každá maličkost. –*odchází na chodbu a chlapec ho následuje. Otec také, ale zůstane stát ve dveřích.*

MATKA: Tak jste se od nás moc nedozvěděl. –*volá z kuchyně.*

VYŠETŘOVATEL: To je v pořádku. –*ani jí to nevyvrací.*

KLUK: A kdybyste ho chytili, co s ním bude?

VYŠETŘOVATEL: My ho chytíme určitě. *–usměje se, nazouvajíc si boty. V kuchyni byl totiž bos.*

KLUK: A co mu uděláte?

VYŠETŘOVATEL: Já nic.

KLUK: A kdo?

VYŠETŘOVATEL: Soud. Odsoudí ho. Půjde do vězení. *–podívá se na něj povzbudivě–* Neboj, na každého dojde. A tenhle už to má spočítaný.

OTEC: Nech toho. *–napomíná syna–* Nebuď zvědavěj!

VYŠETŘOVATEL: To je v pořádku. *–hájí jej s rukou na klíce, připraven odejít, jakmile chlapci odpoví na všechny otázky, na které mu přece nikdo jiný odpovědět nemůže.*

KLUK: Ale co když to neudělal schválně?

VYŠETŘOVATEL: Proč myslíš? *–zarazí se a chlapec vidí, že přestřelil, a hledá únikovou cestičku:*

KLUK: To jsem viděl v televizi. *–dodává se snaživým nezájmem–* Jak odsoudili člověka, kterej za to vůbec nemohl. Jako že to nechtěl udělat. Může se to stát?

VYŠETŘOVATEL: Může. *–přiznává–* Ale nestává se to. *–opraví se–* Z toho nemusíš mít strach. Každěj lump dostane zadarmo dobrýho obhájce a ten se o něj postará. *–doplní trochu znechuceně–* Tak na shledanou. A kdyby něco, tak dejte vědět. *–rozloučí se a odchází pokračovat v úmorné pouti domem. My se však zdržíme v tomto bytě.*

OTEC: Teda vy jste se předvedli. *–dí pohoršeně, sotva dveře zapadnou.*

SESTRA: My?! *–opácí, ale víc si nedovolí. Vstane a vykročí do pokojíčku, lze-li tak nazývat místnost, v níž přebývá tato téměř dospělá dívka.*

OTEC: Ty! Speciálně ty! Co to mělo znamenat, že znáš tu holku? To myslíš vážně?

SESTRA: Prostě se mi zdála povědomá. *–obrátil se na otce znuděně–* Co je na tom?

OTEC: Nic! *–vyhrkne prudce–* Vůbec nic, klidně si můžeš kamarádit s kým chceš, abys dopadla jako ona. Klidně si je můžeš vodit domů!

MATKA: Ale nech ji. *–tlumí jej z kuchyně. Postaví se za něj a pak zamíří do pokoje–* Už toho snad bylo dost.

OTEC: Vždyť je to pravda! *–odchází za matkou, takže na rozhovor s chlapcem ani nedošlo–* Člověk se stará, všechno, a pak mu nějaká taková pakáž..! *–zní ještě jeho hlas, jemuž odpovídá matčin:*

MATKA: Vždyť nic neřekla.

OTEC: Neřekla. *–prohodí odmítavě a hned doplňuje–* Řekla! Představ si, že by se s ní doopravdy znala. No představ si to! *–vyhrkne, ale to je už poslední, co do chodby jejich hovoru dolehně, protože matka zavře dveře. A chlapec, který dosud jen mlčky přihlížel, zamíří za sestrou do pokojíčku.*

Tentýž byt, dětský pokoj.

Sestra sedí na pohovce, na uších sluchátka od walkmana, který jí leží v klíně. Když bratr vstoupí, podívá se na něj s jakýmsi možná spikleneckým úšklebkem, ale jinak si jej neвшímá. On se posadí naproti na stůl a kouká na ni. To trvá nějaký (únosný) čas. Pak se jejich pohledy střetnou, ona cvakne vypínačem a sejme sluchátka.

SESTRA: Co je? *–řekne.*

KLUK: Ty tu holku fakt znáš?

SESTRA: Ne. *–zavrtí hlavou se zvláštním výrazem ve tváři, možná trochu úsměvem.*

KLUK: Tak pročs to říkala?

SESTRA: Jen tak. *–trhne rameny–* Co já vím, třeba jsem ji fakt někde potkala.

Chvilí je opět ticho, až sestra sáhne po walkmanu, aby jej zase pustila, a chlapec spěchá mluvit dál:

KLUK: Co myslíš, byla to fakt taková mrcha, jako říká táta?

SESTRA: Možná. *–pokrčí rameny–* Co já vím.

KLUK: Asi jo, vid'? *–přemýšlí sám pro sebe nahlas–* Jinak by se jí to nestalo. Vůbec by tam nechodila.

SESTRA: Třeba ji tam zatáhli, co ty víš? Třeba ji nejdřív nějak omámili.

Bratr se na ni podívá udiveně, co to říká, ale pak mu dojde, že ona přece neví co on, a raději se stáhne, aby ještě neřekl nějakou hloupost. Sestra si ho prohlíží a najednou poznává, že ho něco trápí, a zdvihne se v ní vlna soucitu.

SESTRA: Na to nemysli. *–utěšuje ho–* Víš, co se všude na světě pořád děje za hrůzy? A co naděláš? Na to nemůžeš myslet.

Chlapec se na ni podívá téměř až vyčítavě.

SESTRA: To by ses z toho musel zbláznit. Fakt, nech to plavat. –*dodá, usměje se na něj povzbudivě, navleče si sluchátka a pustí kazetu. A chlapec sedí, kouká a přemítá. Dlouho, moc dlouho, a za jeho očima běží všechno, na co by tak rád nemyslel a co by klidně nechal plavat, kdyby to jen trochu bylo možné.*

Okno do hospody.

Vrah má podepřenou bradu a zcela nepokrytě zírá na dům, kde vraždil.

Ulice před domem, kde se stala vražda.

Na protější straně silnice stojí paní Nováková (manželka primitiva z přízemí). Rozhlédne se, přechází a vstupuje do průchodu, vedoucího na dvůr.

Okno do hospody.

Vrah s podepřenou bradou, kouká stále stejně apaticky, snad ani nevnímá. Pak se nečekaně prudce pohne, napije se a zase složí bradu do dlaně.

Chodba domu, kde stala vražda.

Policista vychází z dalších dveří.

VYŠETŘOVATEL: Tak si nechte tu vizitku, kdyby náhodou... –*strká ženě, která ho vyprovází, svou navštívenku. Ona však odmítá:*

PANÍ: My jsme vám opravdu všechno řekli. My víc nevíme. Tu holku jsme tady nikdy neviděli a ve sklepe nic nemáme. Opravdu, nezlobte se, ale víc vám k tomu neřeknu. –*zavře dveře.*

Hospoda.

Vrah hledí z okna ven, pak obrátí zrak do místnosti, pohled rozostřený, téměř dopité pivo před sebou a na stole pořád stejně rozložené noviny, zřejmě aby si náhodou někdo nepřisedl. Dívky sedí samy, ovšem ti dva zbývající mládenci také; třetí někam zmizel. A děvčata se zvedají, pospíchají k pultu, platí a odcházejí ven. Krátce nato přichází třetí kluk od toalet. Kouká, diví se, kde děvčata jsou, a kamarádi z toho mají ohromnou legraci (jako už předtím, když viděli dívky prchat). On se k nim vrátí a oni jsou zase veselí, dobírají si ho a on zprvu marně skrývá rozčarování, ale brzy vypadá, že je mu to jedno.

Vrah upije, položí půllitr, protře si oči, pročísne vlasy a zatváří se tak zdrceně, že by mu každá důchodkyně nabídla večeri a případně i nocleh, kdyby to potřeboval. Oči mu bloudí hospodou, občas se na kratičkou chvíli zarazí a zase plynou dál. Pak vloží hlavu do dlaní, obličejem dolů, aby nic neviděl, a když kolem jde číšník, probere se.

ROBERT: Nemáš kusovky?

ČÍŠNÍK: Ne.

ROBERT: Co jste to za hospodu?! –*zlobí se, ale číšník už je pryč. Když se posléze vrací, zeptá se:*

ČÍŠNÍK: Ty kouříš?

Robert se na něj opile podívá a ani neodpoví. Číšník také odpověď nevyžaduje, je na podobné hosty a podobné jednání zvyklý.

Byt manželů Horákových.

Vyšetřovatel stojí s paní Horákovou v předsíni, protože ho ani nepozvala dál.

HORÁKOVÁ: Tak to víte, člověk potká moře lidí. –*dívá se na fotografii–* Ale v mém věku, však to poznáte sám, to už paměť tolik neslouží. Ale vy máte ještě dosti času, vy na to myslet nemusíte.

VYŠETŘOVATEL: Takže jste ji nikdy neviděla?

HORÁKOVÁ: To netvrdím, ale nevzpomínám si. Počkejte... –*obrátil se do dveří a volá–* Václave, pojď se na něco podívat.

Přijde děda, na kterém je znát, že má dosti starostí sám se sebou a vést s ním rozhovor nebude vůbec nic jednoduchého.

HORÁKOVÁ: Tady pán z kriminálky se ptá, jestli známe tuhle slečnu.

VYŠETŘOVATEL: Jestli jste ji někde třeba nepotkali. –*upřesňuje.*

Děda vezme fotografii, ale sotva se na ni podívá.

HORÁK: Z kriminálky, to jako od policie? *–vzhledne k vyšetřovateli a ten zkroušeně přikývne. Víc už vlastně ani nepotřebuje slyšet.*

HORÁK: A copak se stalo? Tady teď bylo nějak rušno, i policajti tady byli. To asi byli od vás, že?

VYŠETŘOVATEL: Asi. *–přítaká smutně a vrátí se k paní–* Vy býváte doma, že? Nevšimla jste si náhodou něčeho nebo někoho podezřelého? Tak v posledních deseti dnech.

Žena přemýšlí.

VYŠETŘOVATEL: Čehokoliv. Může nám pomoci každá drobnost. *–povzbuzuje ji.*

HORÁKOVÁ: No, mně bylo podezřelý, když si ti mladí dole koupili nový nábytek, že to dali do sklepa.

Že se nebáli, že jim to tam někdo ukradne. –podívá se na vyšetřovatele a oči se jí zalesknou– Jestli vám to pomůže?

VYŠETŘOVATEL: Nojo. *–rozhodí rezignovaně rukama–* Nepomůže, ale přesto vám děkuju. *–sáhne do kapsy, kde má vizitky, ale pak si to rozmyslí–* Vizitku vám tady ani nebudu nechávat, že? Tak ještě jednou děkuju a nashledanou. *–odchází.*

HORÁKOVÁ: To je mi líto, jestli jste se nic nedozvěděl, ale to víte, hloupá ženská a ještě k tomu stará... *Ale vyšetřovatel už je ve dveřích a neposlouchá ji, unavený a naštvaný, že má tak mizerné výsledky.*

Ulice před domem, kde se stala vražda.

Vyšetřovatel vychází na dvorek. Rozhlíží se a zjišťuje, že je tu ještě spousta oken, z nichž zatím neměl příležitost se sem dolů podívat a popovídat si s nájemníky. Jenže po tom, co má za sebou, se mu nějak nechce pokračovat, takže posléze raději vykročí před dům, mrkne nalevo, napravo, až zahlédne hostinec a bez dlouhého rozmýšlení k němu zamíří.

Hospoda.

Vrah i přes vysokou opilost ihned postřehne, že se policista objevil na ulici. Zbystří, pokud mu to stav dovoluje, a když pozná, že jde k hospodě, ztuhne mu krev v žilách i kapesník v kapse; také okamžitě bezmála vystřízliví. Cukne sebou, zatěká očima, kam by se honem poděl (třeba na WC, nebo do zadní části sálu, nebo snad za výčep..?), pak sáhne po novinách a zakouká se na stránku, která se první nabízí – bez ohledu na to, co tam stojí psáno. Ovšem on stejně nic nevidí, jednak pro nervozitu a jednak proto, že i takhle vystřízlivělý zůstává nadále pod obraz. Takže sedí, prkenně ztuhlý, málem ani nedýchá, protože má strach, že by každý jeho pohyb mohl být nápadný, a čeká .. až přijdou rány osudu, na něž – na co jiného! – tu celou dobu masochisticky čekal.

–(...jak bylo dříve popsáno, je zarostlý a rozčuchaný, uválený, zpocený opilostí a tímtež zbavený normálního lidského výrazu – a sice proto, aby, až jej v závěru vyšetřovatel navštíví doma, ani nepoznal, že je to tenhle mladík...)

U stolu tokajících mladíků je ten, který předtím seděl s děvčaty, jaksi zamýšlený. Kouká do prázdna a pak zcela nepříhodně pronese:

TŘETÍ MLADÍK: Já jsem se asi zamiloval.

PRVNÍ MLADÍK: To je vůl! *–vyprskne–* Dej si ruma, to přejde.

DRUHÝ MLADÍK: Běž za ní, ne? *–vysmívá se.*

TŘETÍ MLADÍK: To jste je nemohli zdržet?

DRUHÝ MLADÍK: A do kterej?

Třetí kouká ven ze dveří a mlčí.

DRUHÝ MLADÍK: Ty máš dost!

PRVNÍ MLADÍK: Ta s těma dlouhejma vlasama byla hezcí.

TŘETÍ MLADÍK: Ta je moje!

DRUHÝ MLADÍK: Ta byla blbá. *–vyřkne provokativně a v příštím čase tedy mají co rozebírat. To my už ale neslyšíme.*

–(...i tento rozhovor doléhá k vrahovi stolu jaksi mimochodem, zatímco on sleduje níže popsany vyšetřovatelův příchod...)

Když vyšetřovatel vstoupí, hned za dveřmi se zastaví, aby se rozhlédl. Pomalým, lehkým a přitom pronikavým pohledem profesionála, který sice neví, co hledá, ale ví, že pokud je to tady, samo to na sebe upozorní; dříve či později. Poté přistoupí k výčepu, prohodí pár slov s číšníkem, vytáhne fotografii a číšník si ji vypůjčí, letmo na ni pohlédne a zavrtí hlavou, ještě jednou se na ni zadívá, pozorněji, jako by

mu cosi proběhlo hlavou, ale pak mu ji s kategoricky odmítavým výrazem vrátí. A vyšetřovatel se otočí do sálu a zamíří .. k vrahovu stolu. Nejspíš proto, že také rád sedává u okna.

VYŠETŘOVATEL: *Můžu? –zeptá se a přejede opilého hosta shovívavým pohledem člověka, který si je vědom své převahy. Vrah přikývne, ale nic víc. Listuje novinami bez zřejmého cíle, co chvíli mrkne ven a také pokoutně zabloudí očima na policistu, nenápadně, alespoň pokud mu jeho stav dovoluje chovat se nenápadně. Rozhodně se mu však nedaří působit tak, jak by chtěl: úplně obyčejně a tuctově, jako host, jehož si ostatní ani nevšimnou a který netuší, jak nebezpečný je mu jeho spolusedící. Jenže to on věděl až moc dobře. Choval a cítil se nezvykle, ovšem před tím, aby jej chování prozrazovalo, byl chráněn právě opilostí, nápadnou samou o sobě. Byl ve svém stavu nepřehlédnutelný, ale spíš vzbuzoval soucitný úsměv než dohady o tom, co jej přimělo tak se zřídit. Ani jeho zmatený neklid, který ho nutil koukat sem a tam, do novin a do okna a do sálu a pořád někam, ani ten jej neprozrazoval. Vždyť co je na tom? Opilci jsou přece různí a proč by jeden z nich nemohl být potrhlý právě tímto způsobem?*

K jejich stolu přistoupí obsluhující číšník.

ČÍŠNÍK: *Prosím. –postaví před policistu kolu a dá mu jídelní lístek, který policista hned otevře a zahledí se do nabídky.*

ČÍŠNÍK: *Dáš si ještě jedno? –obrátil se na opilého vraha, před nímž větrá v püllitru asi deci piva, ale zní to spíš jako výzva k odchodu.*

ROBERT: *Jasně. –zadrmlí po chvíli usilovného přemýšlení. Číšník si jej krátce prohlíží, jako by mu chtěl cosi odpovědět, ale pak mlčky odejde. Je na něm však znát, že nemá chuť ho více nalévat. Vraha už násilně potlačovaný neklid zmáhá, chovat se normálně je však pro něj příliš složité a momentálně si ani neumí představit, co je to „normálně“. Jednoduše potřebuje změnu, potřebuje se ze své nervozity vyvléci. Jakýmkoliv způsobem – a nejjednodušší mu přišlo prolomit ticho.*

ROBERT: *Tak co jste vyšetřili? –osloví vyšetřovatele s velkým úsilím mluvit zřetelně. Není jasné, jak moc přemýšlel o tom, co bude říkat, ale nejspíš má pocit, že taková bezprostřední otevřenost je tím nejlepším způsobem, jak ze sebe sejmout i ten nejmenší stín podezření.*

Policista překvapeně zvedne oči od jídelního lístku, protože nevidí důvod, aby tenhle člověk věděl, že je od policie a co tu dělá. Prohlíží si ho zkoumavě a vrah blábolí dál:

ROBERT: *Jestli je to tajný, tak pardon. –rozkládá bujně– Ale když vás přiveze policajt, tak asi nebudete od plynářů, žejo?*

Vyšetřovatel nakrčí obočí a tváří mu probleskne náznak úsměvu, ale nepromluví, nezahodí se s takovým ožralou.

ROBERT: *No tak nic, no, když je to tajný, tak já už mlčím. –zvedá demonstrativně ruce, jako by uraženě bral svůj dotaz zpátky. Bez zřetelnější odmlky však pokračuje– Já vím, ono se tam .. žejo? V tom domě, prej... –udělá dramatickou pauzu, během níž policista mrká z lístku na něj a zpátky, zatímco on vduchu skládá pokračování svého proslovu– Kdo to ale mohl udělat, žejo? Co? Myslíte, že je tam .. to .. jako, že se má .. a už jste našli nějaký stopy? –uzavře nesouvislý projev a vyšetřovatel opět mírně zvedne obočí, protože taková otázka obvykle nepadá sama od sebe a je třeba se jí věnovat.*

VYŠETŘOVATEL: *Jistě. –řekne suše.*

ROBERT: *Aha. –jazyk se mu zadrhne o patro– No jasně. To je taky tajný, žejo? Všechno je tajný.*

VYŠETŘOVATEL: *To teda je.*

ROBERT: *Aha. Jo. –odmlčí se– To je docela zajímavá práce, tohle vyšetřování, že? –prohodí, když předposlední slovo téměř odslabikuje.*

Vyšetřovatel si jej prohlíží a tváří se neurčitě. Nejspíš si říká, že jde pouze o bezvýznamné opilecké tlachání zvědavého mladíka, jehož kromě alkoholu zajímá i práce policistů. Jeho problém. –myslí si a nic neříká.

ROBERT: *Kdo jí to mohl udělat, že? –hledí na policistu zkoumavě, téměř jako by on jeho chtěl podrobit výslechu. A vyšetřovatel by to musel postřehnout, kdyby tuhle trosku bral jen maličko vážně a kdyby za sebou neměl úmorné vpytování bez valných výsledků.*

VYŠETŘOVATEL: *Já vám dám vědět, až ho najdeme. –odpoví spíš pro vlastní obveselení.*

ROBERT: *Tak jo. –stáhne se, ovšem jen na chvíli– Toho ale asi těžko .. najdete. –dodá.*

VYŠETŘOVATEL: *Proč?*

ROBERT: *Třeba ji jenom někdo náhodou to .. potkal. –přemítá nahlas a dává si záležet, aby jeho slova jen tak nevyšuměla– Nebo tam třeba šla s někým, žejo, jen tak, s někým úplně cizím.*

VYŠETŘOVATEL: *Vy jste ji znal? –opáčí překvapeně.*

ROBERT: Ne. *–zavrtí hlavou–* Nevím. Já vlastně ani nevím, kdo to byl. *–dodá a vůbec si neuvědomuje, že před chvílí prozradil, že ví o tom, že zavražděná byla žena. Ani vyšetřovatel se nad tím ale nepozastavuje, nýbrž hned tahá z kapsy fotografii a podává mu ji. On je zaražen tím, že má přinést svědectví o zavražděné, ale i přes zakalenost smyslů mu svítá, že v této věci ještě asi málo pokročili, když takhle na setkání vyzvídají, co je ta holka zač. A když ani to nevědí... Vcelku se mu rozjasní v mysli, když s námahou ostrží na známou tvář. Policista ovšem nevidí jeho potěšení z toho, jak málo vyšetřování pokročilo, nýbrž vnímá jen problémy, s nimiž vůbec rozeznává, co je na předložené fotografii, takže si okamžitě uvědomí, jak bláhové bylo očekávat od tohoto individua nějaký přínos.*

ROBERT: Nojo, nevím, třeba jsem ji někdy viděl.

VYŠETŘOVATEL: Ano?! *–probudí se ještě jednou a vrah se naopak zarazí a zklidní.*

ROBERT: Možná, nevím. Nevzpomínám si.

Vyšetřovatel se opět stáhne a převezme fotografii nazpět.

ROBERT: Takže nic moc nevíte, co? *–prohodí s náznakem posměchu a na takovou urážku vyšetřovatel musí zareagovat.*

VYŠETŘOVATEL: Něco snad jo.

ROBERT: Jo? *–šklebí se–* Když se mě ptáte, kdo to je, tak máte asi málo... *–nedopoví, ale stačí to. Policista jej nyní bere jako soupeře; jako soka, před nímž vypadá neschopný. Sice jej bere jako protivníka naprosto bezvýznamného, avšak přece jen nikoliv přehlédnutelného, když se mu otevřeně vysmívá. A to on nesnáší. Proto se musí vytáhnout alespoň něčím, byť by to mělo být smyšlené – a jelikož je jeho protivník pod obraz, nepovažuje ani za nutné být opatrný na to, co říká. Chce se prostě jen blýsknout, smýt ze sebe stín obvinění z neschopnosti.*

VYŠETŘOVATEL: Stop je dost, ale zatím je musím nejdřív prověřit. *–hovoří jakoby otráveně, ale až překvapivě moc mu záleží na tom, aby svůj obraz v očích tohoto pobudy změnil–* Nemůžu hned všechno brát vážně, ale s jedním klukem si velice rád ještě promluví. Ten nám může hodně pomoci. *–dodá významně. Nato vrah zamrká, protože si pro vysvětlení slyšeného dosadí co chce, nebo spíš co nechce slyšet – že totiž chlapec promluvil. Od té chvíle jej nějak přejde chuť mluvit, jen vyšetřovatele nevraživě sleduje a polohlasem, vlastně docela bezhlesně si něco mumlá, asi na adresu kluka.*

Ke stolu přistoupí číšník.

ČÍŠNÍK: Máte vybráno? *–ptá se vyšetřovatele, který ještě jednou mrkne do lístku a pak řekne:*

VYŠETŘOVATEL: Asi ten řízek, co? *–vzhlédne k němu pro souhlas nebo doporučení vybrat jinak–* Nebudu litovat? *–neskrývá své obavy.*

Číšník bez valného zájmu a s chladným úsměvem zavrtí hlavou.

ČÍŠNÍK: Tak jeden řízek? *–natáhne ruku pro jídelní lístek.*

VYŠETŘOVATEL: Jo. *–přikývne.*

ČÍŠNÍK: Tobě už to spočítám, ne? *–sebere ze stolu vrahovu účtenku a odchází. Vrah kouká, nic nenamítá, nepřikyvuje ani neodporuje, jako by se jej to netýkalo. Poté ale řekne policistovi:*

ROBERT: To je personál, co? Náš číšník – náš pán! *–odvrátí pohled do okna, kde uvidí svědka vraždy vycházet z domu. Ucukne pohledem, chvíli dělá jakoby nic a pak se prudce, byť nepříliš jistě postaví–* Tak já už radši půjdu, žejo. *–řekne–* Tak hodně štěstí. *–dodá ještě na rozloučenou.*

Vyšetřovatel sice neodpoví, ale je na něm znát, že vítá jeho odchod. O to se ale vrah nestará a již hledá po kapsách peněženku, aby zaplatil útratu. Zastaví se před výčepním pultem, ovšem spěchá a nějak se v přihrádkách nemůže zorientovat, tak ji po krátkém usilovném probírání zaklapne.

ROBERT: Já ti to dám zejtra, jo? *–řekne číšníkovi a vyběhne ven, aniž by čekal na souhlas. Číšník ale nic nenamítá, protože ví, že by bylo zbytečné se s ním v tomto stavu dohadovat. A také s ním nikdy neměl problémy, tak proč to neodložit na vhodnější chvíli – a třeba si mezitím nějakou tu čárku nepřipsat?*

Městská ulice.

Vrah chlapce dostihne o pár bloků dál. Potácí se a vrávorá, jak ho pronásleduje, ale má jasný cíl a ten ho drží na nohou. Nakonec je vedle něho, srovná s ním krok a snaží se nebudit pozornost. Chlapec se nejprve lekne, ale pak se snaží chovat stejně nenápadně. Vůbec netuší, jaké má vrah podezření; nejspíš si myslí, že se budou o něčem radit, a kupodivu se ani moc nepozastavuje nad tím, jak je opilý. Byť si toho samozřejmě všimne.

KLUK: Čau. *–pozdraví tak nějak spiklenecky, ale vrahovy myšlenky jsou úplně mimo a derou se vši silou ven.*

ROBERT: Kam jdeš?! –*vyhrkne prudce.*

KLUK: Jenom na chvilku za ... –*odpovídá, ale pak se zarazí, co je na tom zajímavého–* Proč? –*dodá udiveně, ale vrah nemá chuť diskutovat a pokračuje stejně důrazně:*

ROBERT: Byl u vás ten policajt?

KLUK: Jo, byl. –*diví se ještě víc, odkud to ví.*

ROBERT: A co chtěl?

KLUK: Jestli známe tu holku.

ROBERT: S tebou nějak taky .. mluvil? –*hlas je cítit obavami.*

KLUK: Moc ne.

ROBERT: Ale mluvil.

KLUK: Jo.

ROBERT: A cos mu řekl?

KLUK: Nic.

ROBERT: Nekecej, ty smrade! –*vyhrkne tak nečekaně, že se chlapec leknutím zastaví.*

ROBERT: Pojd. –*strčí do něj, aby nezdržoval, a přitom bojácně střelí očima po okolí, jestli je náhodou odněkud nepozorují nenápadně skryté oči. Současně s obtížemi hovoří dál –* Poslouchej! Jestli mě chceš nějak jako .. podrazit, tak... –*dojdou mu slova–* Tak na to zapomeň!

KLUK: Co je? –*krčí se–* Roberte! –*osloví jej prosebně, stísněným hlasem–* Já tě přece...

ROBERT: Hele, netahej mě za fusekli, jo?! –*přeruší ho–* Moc dobře víš, co je, tak nekecej. –*zastaví, podívá se na chlapce a poté opět vykročí–* Cos mu tam .. navykládal? –*strčí do něj tak, že chlapec na okamžik ztratí rovnováhu.*

KLUK: Fakt nic.

ROBERT: Řekls mu to, že .. ji znáš?

KLUK: Ne. –*zavrtí hlavou, ovšem nedokáže zamlčet následující–* Ale možná to na mně poznal.

ROBERT: Ty blbče! –*běsní, protože si opět ve své mysli dává dohromady, že vyšetřovatel má za důležitého právě tohoto kluka.*

KLUK: Já jsem se ho jenom ptal, co by ti za to udělali. Ale dával jsem si pozor, fakt Roberte, abych nic neprozradil.

ROBERT: Nestarej se o to! Neříkal jsem ti to? Co?!

KLUK: Říkal.

ROBERT: Tak mě neser! –*strčí ho do vedlejší uličky–* Ty seš blbec. –*vysloví jakoby proti své vůli a dál se snaží ovládnout–* Já tě mám rád, ale tohle... –*odmlčí se–* Jestli mě ještě jednou naštveš, tak na to zapomenu, že seš kámoš. Rozumíš?!

KLUK: Jo. –*přikývne, ale hned dodá–* Ale co když se bude ptát on mě?

ROBERT: Tak se s ním nebudeš bavit! –*opět v něm narůstá vztek. Úzká a málo používaná ulička, do níž ho předtím strhl, je dovedla až k plechové ohradě, za níž je stovební nepořádek, polorozpadlá maringotka, spousty divoce rostoucího plevelu a kopřiv, také hromady pohozeného stovebního materiálu a podobně. Robertovi chůze prospěla; ne, že by z něj alkohol vyrchal, ale jeho myšlení i vyjadřovací schopnosti se znatelně zlepšily. Přinejmenším mluví souvisleji.*

ROBERT: Pamatuj si, že mně jde o všechno. –*snaží se chlapci dívat zpřítma do očí, jenže přece jen pořád trochu mžourá a navíc se mu za pohybu těžko mluví z očí do očí. Přesto ale pokračuje–* Já si s tebou nebudu hrát někde na nějakou na schovávanou. Buďto se rychle srovnáš a začneš se chovat rozumně, nebo... Nebo uvidíš! –*říká, zatímco jej táhne otevřenou brankou do ohrady. Sotva jsou pryč z ulice, tak jej chytí pod krkem za triko a přimáčkne ke stěně.*

ROBERT: Já už toho mám totiž dost, slyšíš?!

KLUK: Jo, ale co .. co .. co je? –*blekotá strachy.*

Vrah jej odstrčí a téká očima do stran, tu a tam se jeho pohled zdrží na klacku, tyči, kameni, trubce a podobných předmětech, jakých je tam dostatek a z nichž každý by mohl dobře posloužit k tomu, aby chlapce... Vrah ale zatím raději uhýbá pohledem, když na něj padnou takové myšlenky, ovšem později se mu opět navracejí a když má něco hodně blízko po ruce a je moc rozčilený, dá mu práci se ovládnout.

ROBERT: Pamatuj si to! –*řekne po chvíli bez zjevné souvislosti.*

Kluk mlčí, což jej ještě více dráždí.

ROBERT: Dej si na mě bacha! –*vyhrkne hrozivě a kluk couvá.*

KLUK: Já půjdu.

ROBERT: Kam?

KLUK: Domů.

ROBERT: To určitě! To ti tak budu věřit. –*znovu jej popadne za triko*– Chceš mě prásknout, co?

KLUK: Co blázníš? –*děsí se*– Proč bych to dělal?

ROBERT: Jenom to zkus! –*zdvihne výhružně bradu*– Narazíš, to ti .. zaručuju. Ale já už si tě pohlídám. A jestli mě podrazíš, tak... –*zlobně sevře čelisti, až se mu lícní svaly zavlní, a výhružně nakrčí obočí. A zakymácí se přitom, že málem upadne*– Tak už to ani nerozchodíš, to si klidně zapamatuj! Rozumíš?!

KLUK: Rozumím.

Vrah jej pustí a on si rovná oděv.

ROBERT: Ty mě sereš. –*řekne pojednou mírněji*– Ty víš, že jsem tvůj kámoš. Víš to? –*ujišťuje se a kluk s náznakem naděje ve zlepšení situace přitaká.*

ROBERT: No tak. Jenomže tohle není prdel. To vůbec není prdel, tomu .. to si .. vůbec ne. Chápej, v jakým jsem teď srabu. –*snaží se vysvětlovat svoje pocity a oči mu přitom bloudí kdesi při zemi*– Jestli na mě přijdou, že jsem to... tak... –*odmlčí se*– A to záleží na .. jenom na tobě. Já tě nechci to, já ti nechci nic udělat, to určitě ne, jenomže pochop, že .. já mám strach. –*vypadne z něj.*

Kluk mlčí. A vrah se vrací do původní nálady.

ROBERT: Tak si dej bacha! –*houkne opět drsněji.*

Kluk se na něj podívá s nenávistí v očích, protože nechápe, jak se k němu může takhle chovat, když on se přece snaží dělat pro něj co nejvíc. Ty máš strach! – říká si nejspíš – Jenomže ty si za to můžeš sám. Ale co já?

ROBERT: Slyšíš?

KLUK: Jo.

ROBERT: Tak se neškleb!

Kluk se ušklíbne a vrah se po něm bezmála vrhne, ale zadrží se a najednou je opět klidnější.

ROBERT: Pochop mě doprdele! Tohle není žádná sranda.

Kluk mlčí.

ROBERT: Já jsem ji nechtěl zabít. –*hlesne zdrceně. Kluk si jej prohlíží se směsicí bázně a opovržením. A on ten pohled postřehne a znovu si uvědomí, že na tomto chlapci visí jako na tenkém vlásku jeho budoucnost, celý jeho osud. A taková myšlenka mu vůbec nedělá dobře, naopak jej čím dál víc tlačí k zemi.*

KLUK: Tak pročs to udělal? –*řekne téměř zlobně, protože se mu nezamlouvá být nespravedlivě napadán člověkem, který je sám původcem všech nepříjemností. A vyzní to bezmála drze, což vraha opět rozvzteklí. Popadne jej pod krkem a mrští jím na zem, mezi cihly, tyče, lopaty a podobné předměty, které by mohly posloužit coby vražedný nástroj.*

KLUK: Nech mě! Co blbneš, slyšíš!? –*téměř už křičí svou prosbu, ale vrah je v transu, vztek a strach jej plně ovládají, takže nevidí, neslyší ani nemyslí. Sehne se pro nejbližší klacek a plácne si jím do dlaně. Klukovi hrůza přímo sálá z očí, vymrští se náhle na nohy, udělá dva tři skoky a přes hromadu tvárnic se dostane nad ohradu, skočí a je pryč. Vrah na to zírá a zvolna přichází k sobě a začíná si uvědomovat, jak strašně se choval. Podívá se na tyč, kterou třímá v ruce, jako by nechápal, jak se tam ocitla a k čemu měla sloužit. Děsí se jí a znechuceně ji odhodí; znechucený výraz mu však zůstane, protože ten má příčinu kdesi hluboko v něm a nikoliv v obyčejném klacku. Zakolísá, opilost na něj dolehne s neobyčejnou silou, odpotácí se stranou, opře zády o ohradu a sklesne do dřepu. Obličej skryje v dlaních a krátce tak setrvá, poté se vztyčí a hledí přímo před sebe, chladně, nepřítomně, jako by sám se sebou nechtěl mít nic společného, jako by sám sebe nechápal a odmítal nést za své skutky zodpovědnost – jako by se k nim vůbec nechtěl znát.*

A kdesi zpozvdálí zní housle a tklivý cikánský zpěv, který mu napovídá jeho budoucnost.

Policejní garáže, dílny.

Vyšetřovatel vchází do objektu, rozlehlejší garáže, vlastně jakési dílny, kde jsou v zemi dvě montážní jámy pro práce vespod vozů, nad každou z nich také jeden stojí, další dva vozy stojí na prostranství vedle, poslední auto pak stojí přímo u vjezdových vrat. Tři z těchto pěti aut nesou policejní barvy, zbývající dvě jsou civilní. Jedním z nich je i to u brány, k němuž se vyšetřovatel žene. Od rozdělané práce na autě opodál poodejde muž v montérkách a kráčí k témuž vozu.

VYŠETŘOVATEL: No už jsem myslel, že si to tady necháte na součástky. –*volá na pozdrav. Muž nechá utípek bez odezvy. Otírá si ruce do hadru, který si přinesl sebou, a suše a věcně hovoří o autě, na něž přitom také hledí. Teprve v závěru zabloudí pohledem na policistu.*

OPRAVÁŘ: To mi řekni, co s tím děláš? Já to tady zkouším na všem možným a nic, pak najednou rup – a je to v pořádku. Přitom ani nevím, jak jsem to opravil. Ale něco ti poradím, tohle auto radši honem někde rozmlať, než rozmlátí ono tebe.

VYŠETŘOVATEL: A co tomu bylo?

OPRAVÁŘ: Vždyť říkám, že nevím. Něco jsem tam s tím dělal, ale nic zvláštního. Nevím.

VYŠETŘOVATEL: A jede to?

OPRAVÁŘ: To jo, jinak bych ti snad nevolal.

VYŠETŘOVATEL: To mi stačí. –*mávně rukou*– Nelam si s tím hlavu. Hlavně, že to jede. –*nasedne a odjíždí. Opravář za ním hledí se stále stejně zamýšleným výrazem, ale jen chvíli. Pak se vrátí ke své práci.*

Městská ulice.

Vyšetřovatel jede městem. Veselý, spokojený; jeho jízda sice za moc nestojí, tuhle si auto poskočí, tam mu zarachotí spojka a motor se zakucká, pro něj to však nejsou důvody k nespokojenosti. Usmívá se, každou chvíli se zahledí okénkem ven, většinou za vnadnými ženskými tvary, jen výjimečně a pouze na krátký okamžik za pobudou či týpkem, jehož vzhled napovídá kriminální založení. Soudě podle stylu jízdy, ani dopravnímu značení nepatří tolik jeho pozornosti, kolik by mělo. Ujíždí zřejmě jen tak pro radost, snad ani sám nezná cíl své cesty, alespoň teď ne, zatím. Avšak tu se náhle cíl sám přihlásí, před frekventovanou křižovatkou auto se škytnutím zhasíná a žádná snaha o nastartování už nepomůže. Pokračovat nejde a ke všemu ještě auto překáží, řidiči za ním nervózně troubí a riskantně se pokoušejí předjíždět, takže on musí ven a potupně dotlačit vůz ke kraji, což s potutelnými úšklebky sledují dvě děvčata na chodníku.

PRVNÍ DÍVKA: Chcete pomoci? –*volá a obě se rozhiňají. Vyšetřovatel se po nich ohlédne, ale na žádnou odpověď se nezmůže.*

Když auto stojí u krajnice, zamkne je, kopne vztekle do pneumatiky a vytrácí se pryč. Předtím se však jaksi lítostivě podívá na dívky, že se na něj tak hezky usmívají a on jim to ani neoplatí, ale hledí jen krátce a nesměle, aby potom rychle utekl.

Vnitřní dvorek – sklep – chodba druhého domu.

Na dvorku je pan Novák s jakýmsi pytlíkem v ruce, z něhož rukou v gumové rukavici vybírá cosi sypkého a dává to do různých zákoutí. V okně se objeví paní od papouška, chvíli jej sleduje a pak osloví:

PANÍ: Co to máte?

NOVÁK: Jed na krysy.

PANÍ: Vždyť tady máme kočky!

NOVÁK: No a co?! –*reaguje téměř se zadostiučiněním*– Tohle je lepší. Aspoň to nesere po chodbách.

Paní nasadí dotčený výraz a vzápětí beze slova zabouchne okno. Pan Novák poté zamíří k němu a dolů pod ně nasype speciální dávku. Pak se na dvorku objeví vyšetřovatel, který zřejmě přišel ještě jednou navštívit místo činu, a pan Novák se nenápadně vytratí. Vyšetřovatel se rozhlíží po okolí, jako by hledal něco, čeho by se mohl chytit pro úspěšnější pokračování své práce. Netváří se nijak nadšeně. Následně vykročí ke sklepním dveřím, sejde dolů a prohlíží si prostory, dlouze zkoumá skříňku s hasičskými potřebami, ovšem z jiného zájmu – vůbec ho nenapadne, že by ta tyč mohla mít s vraždou cosi společného. Projde chodbou naskrz a skončí ve druhém vchodu (v druhém domě). Tam se opět rozhlíží, vyhlédne i ven a nakonec se zřetelným sebezapřením stoupá nahoru k bytům, aby dalším nájemníkům položil pár otázek.

Zvoní u prvních dveří, jež mu otevře jakási distingovaná dáma.

Chodba (o chvíli později).

Vyšetřovatel odchází ze dveří, dáma za ním ještě vyhlíží.

VYŠETŘOVATEL: Tak kdyby náhodou... –*ukládá jí do dlaně navštívenku, kterou ona sice přijímá, ale z jejího výrazu je zřejmé, že sama nepředpokládá, že by ji mohla potřebovat. Poté se dveře zavřou.*

Chodba, před jinými dveřmi.

Vyšetřovatel je vyprovázen mladou ženou z dalších dveří. Tváří se jaksi vesele a okamžitě se také obrací, aby ještě cosi dodal, ale dveře jsou hned za jeho zády přibouchnuty, takže nemá ke komu mluvit. Chvilí vypadá, že to bylo důležité, ale potom mávne rukou a pokračuje dál.

Schodiště

Postupuje do vyššího patra, výraz napovídá, že nenasbíral žádný nový poznatek – a společnost ve všech níže položených bytech také asi nestála za nic.

Chodba.

Zvoní u dveří, netrpělivě, zřejmě již po několikáté. Podívá se na hodinky, zazvoní ještě jednou a vzápětí se přesune k vedlejším dveřím, jež se otevrou dřív než stačí zazvonit. A pán, který se v nich ukáže, na něj zvědavě civí.

VYŠETŘOVATEL: Dobrý den.

PÁN: Dobrý.

VYŠETŘOVATEL: Víte, co se stalo tady vedle ve sklepe? –*udeří bez jakýchkoliv okolků.*

PÁN: Nevím.

VYŠETŘOVATEL: Ta vražda. –*napovídá a tahá z kapsy fotografie.*

PÁN: Jo tohle.

VYŠETŘOVATEL: Znáte ji? –*podává mu obrázek a pán se na něj podívá.*

PÁN: Ne. Kdo to byl? –*ptá se zvědavě a vyšetřovatel se na něj zkoumavě podívá, protože kvůli tomu, aby sám podával informace, sem nechodil. Bere si fotku nazpět.*

VYŠETŘOVATEL: Nikdy jste ji neviděl?

PÁN: Ne. –*vrtí hlavou*– Pojdte dál. –*zve ho, ale vyšetřovatel nemá chuť.*

VYŠETŘOVATEL: Nene. –*odmítá*– Ničeho podezřelého jste si taky nevšimnul... –*předkládá mu rezignovaně.*

PÁN: No... –*naznačuje, že by se něco možná našlo, ale jde mu spíš jen o to vyšetřovatele zdržet a něco z něj dostat.*

VYŠETŘOVATEL: Nebo jo? –*zamrká překvapeně.*

PÁN: No... –*vymýšlí, co dodat*– Někdy se mi zdá, jako že se tady něco děje. –*přednáší dramaticky, ale to už vyšetřovatel poznal, oč mu jde, a loučí se.*

VYŠETŘOVATEL: Tak díky. –*obrací se*– Nebo kdybyste si náhodou na něco vzpomněl, tak mi dejte vědět. –*podává mu navštívenku, aby si uchoval čisté svědomí, že neodbyl člověka, který mu třeba, snad, možná mohl něco prozradit.*

Chodba úplně nahoře.

Dveře jsou zavřené. Po chvíli se otevrou a z nich téměř vyběhne vyšetřovatel, ani se neobrací ani se neloučí, sbíhá po schodech dolů, smířený s tím, že na nic nového nenarazil, a možná trochu i potěšený, že už to má za sebou.

O něco níž potkává na schodech prošedivělého muže stoupajícího vzhůru. Ten se na něj podezíravě zahledí a když se míjejí, osloví ho.

ŠEDIVÝ MUŽ: Hledáte někoho?

Vyšetřovatel zabrzdí. Raději by sice bezhlesně proběhl kolem, ale cosi profesionálního v něm se vzepře a donutí jej zachovat se jinak.

VYŠETŘOVATEL: Ne.

ŠEDIVÝ MUŽ: Tak co tady děláte? –*ptá se zcela neomaleně. Zřejmě má špatné zkušenosti se zloději, nebo hodně poslouchá televizi.*

Vyšetřovatel sahá do náprsní kapsy pro průkaz a vzápětí i pro fotografie.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem od Policie, poručík Zavřel. –*ukazuje mu průkaz.*

ŠEDIVÝ MUŽ: Jo tak.

VYŠETŘOVATEL: Neznáte náhodou tuhle dívku? Neviděl jste ji tady někdy? –*podává mu fotografii.*

ŠEDIVÝ MUŽ: Tuhle? –*mrkne a hned má jasno*– No jistě, zrovna tuhle nedávno jsem ji potkal tady u nás v baráku dole. Šla někam do sklepa a ani mě nepozdravila.

VYŠETŘOVATEL: A to jste ji tam jen tak nechal jít? –*diví se, když si vzpomene, jak se choval k němu.*

ŠEDIVÝ MUŽ: No tak do sklepa... –*vysvětluje poněkud neochotně, jako by se zdráhal přiznat, že s tou dívkou nechtěl přijít do konfliktu*– Co by si tam vzala, žejo? A byla taková... –*dodává po chvíli*– Divná, taková... –*popisuje neuměle, ale zaznívá v tom, že z ní měl strach.*

VYŠETŘOVATEL: A kdy to bylo?

ŠEDIVÝ MUŽ: Počkejte, to vám řeknu přesně. –*zamyslí se*– Šestýho. Jo, šestýho. Určitě.

VYŠETŘOVATEL: A potom už jste ji neviděl?

ŠEDIVÝ MUŽ: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Nevzpomenete si? –*vybízí jej a přitom naznačuje, že by klidně šel s ním nahoru.*

ŠEDIVÝ MUŽ: Ne. –*odmítá a stojí na místě*– Jenom kolem mě proběhla. Proč? –*podívá se na vyšetřovatele poněkud ustrašeně*– To byla ta...? –*kývne hlavou dolů, ke sklepům.*

Vyšetřovatel přikývne.

ŠEDIVÝ MUŽ: Já o tom opravdu nic nevím. –*najednou nemá chuť mluvit a utíká pryč. Vyšetřovatel za ním kouká, ale nechává ho být.*

Okno bytu Horákových.

Paní Horáková je na svém místě; kouká stejně, jako vždy předtím, pozorně a přitom jaksi odtažitě, nezúčastněně.

Protější okno.

V místnosti za tímto oknem (nahlížené jakoby pohledem paní Horákové) dva manželé odtahují nábytek (připravují pokoj k malování).

Okno bytu Horákových.

Paní je stejná, jen osvětlení se poněkud změnilo; je méně světla.

Protější okno.

V tomto pohledu je ještě lépe vidět, že doba pokročila. Práce uvnitř jsou v plném proudu.

Město, pohled přes střechy.

Slunce se snáší k obzoru, zvolna mizí za rudě ozářenými siluetami domů.

Protější okno.

Už je úplná tma, manželé dělají poslední úklidové práce. Je vymalováno, zbývá pouze vrátit nábytek na své místo a narovnat do něj všechny věci.

Okno bytu Horákových.

Paní Horáková pořád kouká, mírně zívne, přejeđe očima oblouk od obzoru k obzoru, kam až dohlédne, a poté se zvedá – zřejmě půjde spát.

Policejní chodba.

Vyšetřovatel kráčí chodbou, vcelku svižně, zamračený a očividně připravený na nepříjemné jednání. Mine asi více postav, ale vůbec si jich nevšimá, nanejvýš zdvihne na pozdrav obočí. Před jedněmi dveřmi potká tutéž ženštinu, se kterou mluvil dříve na schodech. Ona se chystá vstoupit dovnitř, ale s rukou na klice počká, až k ní dojde. Usmívají se na sebe .. a on dávno opustil odměřeně nepřístupný výraz a tváří se o poznání družněji.

POLICISTKA: Tebe jsem dlouho neviděla... –*používá vtipně otřepanou formulku.*

VYŠETŘOVATEL: Tak se dívej.

POLICISTKA: Kam běžíš?

VYŠETŘOVATEL: Ale. –*kroutí hlavou, že nemá chuť o tom mluvit*– Zase s autem...

POLICISTKA: Teda, s tebou bych nechtěla jet na vejlet.

VYŠETŘOVATEL: Proč ne?

POLICISTKA: Abys nás někde nezabil.

VYŠETŘOVATEL: To auto je krám!

POLICISTKA: Aha. –*usmívá se potutelně*– Tak to jo. A co jinak?

VYŠETŘOVATEL: Furt stejný. –rozloží rukama, jako by to přiznával nerad.

POLICISTKA: Pořádš nenašel tu pravou?

VYŠETŘOVATEL: Našel. –řekne po krátkém zaváhání a v očích se mu blýskne– Tebe.

POLICISTKA: Nojó... –směje se– To teda nevím.

VYŠETŘOVATEL: Tak kdy?

POLICISTKA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Pojedem na vejlet.

POLICISTKA: Já se zeptám Pavla. –šklebí se koketně a přitom přešlápne a naznačí, že musí pokračovat do dveří.

VYŠETŘOVATEL: To právě nesmíš.

POLICISTKA: Uvidíme. –hledá, jak hovor ukončit– Tak přijď na to kafe.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo. Za chvíli jsem u tebe. –odchází.

POLICISTKA: Nemusíš zase tak spěchat.

VYŠETŘOVATEL: Můžeš postavit vodu, za chvíli mě tam máš. –pokračuje v cestě chodbou a ona se zatváří jako člověk, který si naložil k obědu příliš velkou porci a teď ji musí sníst, přestože už vůbec nemá chuť. Baví ji s ním rozmlouvat, ale nesmí to trvat moc dlouho.

Policejní kancelář.

A přímo ta hlavní, náčelníková; což by snad bylo možno odhadnout podle mírně nadstandardního vybavení (koženková křesla, dřevěný nábytek, květiny, šanony v elegantním provedení, lampa na stole žádný polámaný vehíkl, ale dobrá a hezky vypadající práce,...), nikoliv však podle vzájemného postavení dvojice přítomných, natož podle ležérní pozice, jakou vyšetřovatel zaujal v jednom ze dvou křesel, zabírajících spolu s podlouhlým stolem prostor před robustně dominantním psacím stolem v čele pod oknem, za nímž sedí náčelník, muž o nějakých patnáct, dvacet let starší než vyšetřovatel – a také o mnoho vážnější, ustaranější.

VYŠETŘOVATEL: S tímhle se fakt nedá jezdit. –kroučí se, rozvalený v křesle, nohy natažené před sebe málem až k psacímu stolu. Chová se nenuceně a vůbec ne jako podřízený u svého šéfa, takže ti dva asi budou přátelé, ne-li rovnou příbuzní. Avšak celá ta rozevlátá nenucenost vyšetřovateli nějak nejde od srdce. Necítí se v ní přirozeně a proto stále mění posez, jako by s žádným nebyl spokojen; jednou si sedne jako poslušný záček dozadu, se zády napřímenými, ale dlouho tak nevydrží a předkloní se, lokty položí na kolena a dlaně spojí vpředu, vzápětí si dá nohu přes nohu a hned poté si dá jednu nohu pod sebe téměř až na křeslo a pohodlně se opře.

VYŠETŘOVATEL: Ty víš, že mně je jedno, co řídím, ale abych z dílen dojel támhle k Technomatu a musel tam tu káru nechat na křižovatce, to se na mě nezlob...

NÁČELNÍK: A co s tím zase máš? –ptá se pro formu; odpověď ho totiž nezajímá, protože je na něm vidět, že by raději řešil důležitější záležitosti. Třeba zavolal manželce, nebo tak něco.

VYŠETŘOVATEL: Co já vím? Jarda, když mně to v dílnách dával, tak taky říkal, že to jezdí, ale že neví proč a jak dlouho to vydrží jezdit. To je přece ostuda, když policajtovi...

NÁČELNÍK: A kde teď je? –skočí mu do řeči– Pořád stojí tam na křižovatce?

VYŠETŘOVATEL: Ne. Snad už je v dílnách. Proč? Chceš se na něj osobně podívat? –doplňuje s mírnou ironií, potvrzující jejich přátelský vztah.

NÁČELNÍK: Ne. –zhrozí se– Ale podívám se na to. –řekne a vzápětí si uvědomí, co vyslovil, a snad, trochu, skrytě, se usměje. Poté však hned změní téma:

NÁČELNÍK: A jak seš teda daleko s tou holkou?

Vyšetřovatel se na něj podívá znechuceně. Nerad totiž přechází od čehosi, v čem mohl bouřit, k něčemu, kde musí přiznat chabé výsledky. Nemá nic než zoufale bezvýznamná zjištění, nad nimiž ční pouze jediný poznatek, se kterým hned vyrukuje:

VYŠETŘOVATEL: Už víme, kdy se to asi stalo. –spustí horlivě– Šestýho někdy po obědě ji tam na chodbě potkal jeden nájemník. Hnala se prej do sklepa a ani nepozdravila. I podle doktorů to tak odpovídá. –odmlčí se nakrátko– Ale jinak nic. –sklesne upřímně– Žádný stopy. Nikdo ji nezná, lidi by si tam mohli podat ruce a odejít do pomocný školy. –mračí se– Věk asi dvacet let, v krvi měla skoro jednu promili alkoholu, omamný látky se nenašly, ale sliznice měla poškozený a na rukách pár podezřelých stop po vpichu. Asi to nebyla žádná ovečka. Příčina smrti byly údery do hlavy, jinak žádný poškození. Krátce před smrtí měla pohlavní styk a dokonce snad prej se dvěma, to je zajímavý, ale znásilnění to

bejt nemuselo, aspoň na ní to násilí nezanechalo podstatný stopy. Víc nevím... Jo, ještě známe pohlaví. – *snaží se žertovat*– Ale kdo to je pořád nevím, doklady u sebe neměla žádný. Co tam dělala taky nevím, s kým se stýkala taky ne, takže zatím nic. Ale dělám na tom. –*skončí, utom se však rozpomene na ženu, která mluvila o mládenci, jenž si na ulici zavražděnou zalíbeně prohlížel*– Ale viděli ji tam s nějakou partou, ve společnosti kluka, kterému se líbila a on jí asi moc ne. Takže toho teď potřebuju najít.

NÁČELNÍK: No vida. –*raduje se suše*– Aspoň něco. Víc o něm nevíš?

VYŠETŘOVATEL: Co? –*krčí rameny*– Dohromady nic. Orientační popis od jedné svědkyně.

NÁČELNÍK: To opravdu není nic moc.

VYŠETŘOVATEL: To není.

NÁČELNÍK: Tak s tím koukej hnout.

Vyšetřovatel neodpoví, ale sbírá se k odchodu.

NÁČELNÍK: Na to auto se ti podívám. Zatím to musíš vydržet, co? –*bere na stole jakýsi papír, aby předvedl zanepřázdnění, a současně vzhledne k policistovi*– Půjde to?

VYŠETŘOVATEL: Jo, já si nějak poradím.

NÁČELNÍK: Tak se snaž. –*skloní se do papírů.*

VYŠETŘOVATEL: Díky.

Policejní chodba.

Vyšetřovatel stojí za dveřmi, před nimiž rozmlouval s mladou ženou, než odešel k veliteli. Vypadá napjatě, téměř září, těší se a připravuje na triumfální vstup, který však nemůže příliš oddalovat, aby jej takto nikdo nepřistihl. Tedy se zhluboka nadechne a vyrazí.

Kancelář policistky.

Běžně vybavená místnost policejní administrativy. Pouze je to tu upravené, urovnané, přikrášlené sem tam nějakou drobností, hrnečkem, obrázkem, porcelánovým prasátkem a podobně. Na skříní je pak připevněn z počítače vyjetý obrázek – mužská tvář, karikovaná do podoby kohouta, nad níž stojí psáno: MILÉMU PAVLÍČKOVÍ. A dole pod tím: VĚNUJÍ JEHO SLEPIČKY. Na stole stojí ve váze čerstvá růže, v krabičce vedle pár drahých krásně balených bonbónů, na nástěnce pohledy – přání, a vůbec je tam vystaveno víc věcí, kterými se obvykle vyjadřuje náklonnost.

Mimo to je zde ona mladá žena .. a kromě ní ještě jeden policista. A vypadají, že se dobře bavili.

Vyšetřovateli poněkud ztuhne rozjařený výraz, když je spatří.

VYŠETŘOVATEL: Čau. –*pozdraví oba přítomné najednou studeně, i když se snaží, aby na něm jeho zklamání nebylo znát.*

POLICISTKA: Ahoj, ty už seš tady? Tak pojď dál, už to vařím. –*zapne rychlovarnou konvici, vezme ze skřínky šálky a sáhne pro kávu, prostě teprve nyní vše začíná chystat.*

DRUHÝ POLICISTA: Co máš zase s autem? –*shlédne nově přichozího přezíravě. Vyšetřovatel se jen zašklebí a neodpoví; s tímhle člověkem si totiž povídat nepřišel. Vůbec vypadá, jako by sem nepatřil, jako by si tu připadal navíc, nepatřičně, jako by tu nechtěl být. Pak si všimne květiny ve váze na stole.*

VYŠETŘOVATEL: Co to je?

POLICISTKA: To je k svátku.

VYŠETŘOVATEL: Tens měla snad...

DRUHÝ POLICISTA: Pozdě, ale přece. –*obráť se s potutelným úsměvem na kolegyni*– Vidíš?

POLICISTKA: Libor tady nebyl, tak to dohání. –*rovněž se uculuje*– Si to žehlí.

DRUHÝ POLICISTA: Jak jsem si to mohl dovolit?! –*pronese pateticky a oba se na sebe usmějí.*

VYŠETŘOVATEL: Já jsem ti taky nic nedal.

DRUHÝ POLICISTA: Takys zapomněl?

VYŠETŘOVATEL: Nojo, já zapomínám na všechno.

POLICISTKA: A nechce se vůbec ženit. –*prohodí jakoby mimochodem k druhému policistovi.*

DRUHÝ POLICISTA: Měl bys?

VYŠETŘOVATEL: Nestraš.

POLICISTKA: Nevybírejte tolik, přebereš! –*nabádá ho vědoucně a obrátí se na kolegu*– Taky si dáš kafe, vidíš?

DRUHÝ POLICISTA: Nene, já už půjdu. –*sbírá se k odchodu.*

POLICISTKA: Kam spěcháš?

DRUHÝ POLICISTA: Já se ještě stavím.

POLICISTKA: Tak jo, já ti tady nechám připravený. *–odklízí jeho šálek s již nasýpanou kávou stranou a pak sáhne na stůl po jedné objemnější obálce.*

POLICISTKA: Vezmeš tohle Pavlovi?

DRUHÝ POLICISTA: Já? *–hraje pobavený údiv. Policistka hned nepochopí, ale vzápětí jí dojde, že onen Pavel by nemusel mít radost, když mu cosi pošle právě po něm.*

POLICISTKA: Nech toho...

DRUHÝ POLICISTA: No já nevím. *–vezme od ní obálku– Ale co bych pro tebe neudělal –dodá a odejde ven. Vyšetřovatel maličko pookřeje, ale jen maličko, protože jejich spiklenectví ho nijak nepotěšilo, a také viděl, že není tím nejvítanějším a nejžádanějším návštěvníkem. Konvice mezitím cvakla, voda na kávu je uvařená a ona ji nalévá do připravených šáleků, hází do nich i kostky cukru, po jedné a pak se na něj podívá:*

POLICISTKA: Chceš dvě?

Vyšetřovatel přikývne.

VYŠETŘOVATEL: Tři. *–upřesní.*

POLICISTKA: Ty se máš.

VYŠETŘOVATEL: Copak? Snad nedržíš dietu?

POLICISTKA: Vždyť se na mě podívej. *–sjedne nespokojeně svou postavu, na níž ovšem není vidět žádná nadbytečná hmota.*

VYŠETŘOVATEL: Nojo, seš tlustá. *–kroučí ironicky hlavou. Ona se na něj však obrátí nazlobeně, protože tohle slyšet nechtěla. A on se hned opravuje:*

VYŠETŘOVATEL: Co všechny blázníte, vždyť vypadáš dobře.

Policistka se zatváří tak, jako by říkala: Ty do toho nevidíš, ale já vím svoje. Pak teprve mu přisune šálek s kávou blíž.

POLICISTKA: Doufám, že mě pozveš na svatbu.

VYŠETŘOVATEL: Co pořád máš, já se přece nechci ženit!

POLICISTKA: To říká každé chlap.

VYŠETŘOVATEL: No tak. *–řekne tónem, který jako by dodával: ...vidíš, že na tom něco je.*

POLICISTKA: A všichni jsou ženatí. Teda skoro všichni.

VYŠETŘOVATEL: A kdy ty se budeš vdávat?

POLICISTKA: Ha! *–zvedne oči v sloup a zatváří se tajemně, jako by její myšlenky na toto téma mohly zabírat dlouhé debaty, aby pak dodala– Mně to stačilo jednou.*

VYŠETŘOVATEL: Povědej mi o tom.

POLICISTKA: O čem?

VYŠETŘOVATEL: O manželství, ať mám odstrašující příklad.

Ona se opět zatváří tak, že je jasné, že to nepřijala jako lichotku.

POLICISTKA: To si musíš vyzkoušet sám. *–řekne odměřeně.*

VYŠETŘOVATEL: Tak to zkusíme?

POLICISTKA: Co?! *–opáčí téměř vyděšeně, protože chápe.*

VYŠETŘOVATEL: Manželství.

POLICISTKA: Ty by sis mě vzal?

On se zamyslí a pak se na ni podívá.

VYŠETŘOVATEL: To je fakt. *–řekne a odmlčí se, než doplní– Tebe bych asi neuhlídal.*

POLICISTKA: To asi ne. *–směje se– To bych musela sama.*

VYŠETŘOVATEL: A na to ty moc nejseš, žejo?

POLICISTKA: To nejsem.

Vyšetřovatel zvažní, zamyšleně kouká někam do skříně mezi šanony. Ona si toho po chvíli všimne a pocítí potřebu nějak jej uchlácholit, povzbudit.

POLICISTKA: Ty potřebuješ nějakou hodnou holku.

VYŠETŘOVATEL: Proč myslíš?

POLICISTKA: Protože ty nejseš takovej frajer, jak se zdáš.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem frajer? *–kroučí odmítavě hlavou.*

POLICISTKA: Někdy. *–odkloní se a obrátí řeč jinam– A jak bylo na dovolený?*

VYŠETŘOVATEL: Jsem byl u našich. *–pokrčí rameny, jako že to nestojí za řeč.*

POLICISTKA: A dobrý?

VYŠETŘOVATEL: Šlo to. A kam se chystáš ty? Bylas někde?

POLICISTKA: Ne. Pavel něco plánuje, že to bude překvapení. Tak já nic nevím.

VYŠETŘOVATEL: A necháš se překvapit, jo?

POLICISTKA: Uvidíme.

Vyšetřovatel znovu hledí kamsi stranou, na zem nebo tak. Potom se podívá na kolegyni a poněkud rozpačitě se usměje.

POLICISTKA: Copak?

On pokrčí rameny a vezme do ruky šálek. Nenapije se však a přece jen odpoví:

VYŠETŘOVATEL: Tak kdyby ses nudila, tak dej vědět.

POLICISTKA: Jo? –zavěří se pobaveně– Pojedem spolu?

On znovu pokrčí rameny a zavěří se tak, jako že by docela rád.

POLICISTKA: Tak jo. –přikývne, ale žádný příslib v tom není. A vyšetřovatel kouká zamyšleně do okna.

Před vilou, kde bydlí vrah.

Je tu ticho, klid. Díváme se do jednoho okna, pootevřeného, žaluzie mezi skly jsou zatemněny. Je ráno, vlastně už dopoledne, ale z tohoto záběru to ještě asi není poznat. Žádný ruch, možná jen ptáci poletují, nebo nějaká kočka projde po zídce či pes zašteká a zaskotačí před boudou, co mu řetěz dovolí.

Uvnitř pokoje, do něhož vede okno.

Vrah leží v posteli, rozvalený, zdechlý, vůbec mu nevádí denní světlo, jež sem mezi žaluziemi proniká. Do dveří vstoupí jeho matka. Nespokojená, avšak ne rozčilená.

VORLÍČKOVÁ: Tak co! Ty nebudeš vstávat?! –pronese zvýšeným hlasem, ale syn nic. Přejde blíž k posteli a zatřeše jím.

VORLÍČKOVÁ: Slyšíš? Jakto, že nejseš v práci?

ROBERT: Mám dovolenou. –hekne a převalí se na bok.

Matka na něj kouká, ale neví, co dodat. Mračí se, kroutí hlavou a pak se odvrátí, když tu si všimne láhve od rumu za postelí. Sebere ji, zamračí se a štěkne:

VORLÍČKOVÁ: A už koukej vstávat! Podívej se, kolik je hodin.

ROBERT: No jo. –vzdychne nevzrušeně a matka s láhví odchází. Vrah si ztěžka oddechne ještě jednou, spíš, vypustí ústy smrduté alkoholické výpary, s obtížemi otevře jedno oko, mírně se na něm projeví snaha pohnout se, ale rychle vyprchá, oko se zavře a on chrápe dál.

Parčík u nádraží.

Na lavičce u cesty sedí podobná skupinka omladiny, na jakou vzpomínala před vyšetřovatelem učitelka – jen Jitka už mezi nimi není. Onen blondák, jehož si učitelka zapamatovala, však ano. Sedí a opět vypadají stejně bezstarostně. Jsou tam dvě dívky (Jája a Hanka – viz. dále), které spolu cosi probírají, téměř se až přou, ale beze zlosti, pak blondák přezdívaný Sláma, který kouká kamsi stranou a vypadá duchem nepřítomný, a ještě jeden mladík (Bareš – viz. dále), který naslouchá dívkám a kroutí nad tím hlavou, nudí se a hledá rozptýlení. Pak se opře zády o lavičku, potom víc, rukama se chytí sedačky a zabere .. až se lavička i s nimi převrhne. Blondák se rychle zvedne a odstoupí stranou, ale směje se. Dívky nejdřív prskají, ale pak se jim to najednou zalíbí a zůstanou ležet na zádech a baví se pozorováním kolemjdoucích, neskrývajících své pohoršení. Bareš se převalí mezi ně a bere je k sobě, na své paže, a ony se nebrání a tulí se k němu. Blondák chce lavičku postavit, ale druhý mladík přes ni má nohy a brání mu v tom, což blondák opět přejde s nepřilíš pobaveným úsměvem, sedne si vedle s nohama složenýma pod sebou a tahá cigaretu, aby si zapálil.

Sídliště.

Vyšetřovatel stojí před prosklenými domovními dveřmi běžného panelového domu v místě, kde je takových domů, omšelých, s umaštěnými skly ve dveřích, s papírky a odpadky kolem a se stěnami plnými šmouh a sprejerských značek, celé hnízdo. Hledá na zvoncích (některé jsou docela beze jmen, jiné vypadají nejméně padesát let staré, odřené a počmárané), ale nějak nenachází, co hledal. Nakonec se rozhodne vyzkoušet ten nejčistší a nejlépe čitelný zvonek. Z domovního telefonu se ozve ženský hlas:

ŽENSKÝ HLAS: Prosím?

VYŠETŘOVATEL: Dobrý den. Hledám Jitku Malátovou, měla by tady bydlet, ale na zvonku ji nevidím.

ŽENSKÝ HLAS: Koho hledáte?

VYŠETŘOVATEL: Jitku Malátovou. Asi dvacet let, světlé vlasy, výška sto sedmdesát. *–podává údaje jako při pátrání, ale hlas mu skočí do řeči:*

ŽENSKÝ HLAS: Ta bydlí u Stachové, nahoře ve čtvrtém, ale na zvonku, počkejte, na zvonku je tam asi pořád Hrkal. Podívejte se...

Vyšetřovatel se nakloní k panelu a vidí, že na jednom ze zvonků je tištěno jméno Hrkal, které je přeškrtnuto a propiskou připsáno: Stachová.

VYŠETŘOVATEL: Jo, je to tady. Díky.

ŽENSKÝ HLAS: Není zač. *–odpoví, v reproduktoru to klapne a je ticho. Vyšetřovatel zmáčkne doporučený zvonek a po chvíli se ozve jiný ženský hlas:*

STACHOVÁ: No?

VYŠETŘOVATEL: Dobrý den. Já hledám Jitku Malátovou.

STACHOVÁ: Co jí chcete?

VYŠETŘOVATEL: Vy jste její příbuzná?

STACHOVÁ: No, dá se to tak říct. Máma. Proč vás to zajímá?

VYŠETŘOVATEL: Mohl bych s vámi mluvit?

STACHOVÁ: A o čem? O Jitce? To si asi moc nepokecáme.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem z kriminální policie, poručík Zavřel. Otevřete mi ty dveře?

STACHOVÁ: Jo tak. Tak pojdte. Do čtvrtýho patra. *–ozve se rychle a téměř okamžitě také zazvoní bzučák ve dveřích.*

Čtvrté patro, chodba před bytem.

Ze dveří vyhlíží ženská postava, dlouhé černé vlasy, postava řekněme plnoštíhlá, ale plná v těch správných místech, nikoliv tlustá. Na sobě má pestrobarevný župan, v poněkud opotřebovaném obličejí je znát, že k sobě kdysi vábil mužskou pozornost, alespoň podle toho, jaký si z těch dob udržel sebevědomý a nápadně koketní výraz. Ale rovněž – a mnohem víc – je z něj patrné, že má za sebou bouřlivý, náročný a vyčerpávající život. Vyšetřovatel šlape po schodech, protože výtah nejezdí.

STACHOVÁ: Co zase provedla? *–zlobí se už předem–* Já s tím ale nemám nic společného, na mě ona kašle. Jestli chcete, aby jí někdo domluvil, tak si běžte za jejím fotrem, ale ten zase kašle na ni.

VYŠETŘOVATEL: Ona nebydlí s vámi? *–zastaví se přede dveřmi.*

STACHOVÁ: Ale jo, bydlí. Občas. Občas tady přespí, ale moc nám to nesvědčí, tak když může, tak zůstane jinde. Teď už tady zase pár dní nebyla, já opravdu nic nevím. Co zase udělala?

VYŠETŘOVATEL: Je to ona? *–vytáhne fotografii.*

STACHOVÁ: Jo. To je. *–souhlasí po zběžném pohledu–* Kde jste to vzal? *–zarazí se a náhle už jí dochází, že něco není v pořádku. Sáhne po fotografii a téměř ji vytrhne policistovi z ruky. Pak se na něj podívá.*

STACHOVÁ: Pojdte dál. *–vzve jej a sama odchází do nitra bytu. Zastaví se v pokoji u stolu. Pokud někde předtím byl konstatován v bytě nepořádek, pak ve srovnání s tím, co se nachází zde, to byla čistounká útulná klíčka. Tady se všude něco válí; oblečení, spodní prádlo, kupa věcí na žehlení, použité skleničky, nejméně dva plné popelníky na různých místech. Nábytek je omšelý, zaprášený, poškrábaný. Sem tam i nějaká hezká věc, ale tak ledabyly pohozená, že ani hezky nemůže působit. Pokoji dominuje jakési robustní kovové zařízení na stole, které slouží ke zpracovávání kusových výrobků do elektrotechnického závodu – pro který tato žena občas doma pracuje. Na stole se povaluje hromada takových „kusů“. (Jsou-li dostatečně malé, mohou být i v pytli na zemi.)*

STACHOVÁ: Že ona se... *–zvedne k vyšetřovateli zrak a vysloví přiškrčeným hlasem poté, co si fotografii své dcery dostatečně prohlédla–* Že ona... *–zalkne se pro ni docela nepřírozně. Vyšetřovatel se na ni dívá celkem chladně; nedojímá ho, spíš jen čeká na vhodný okamžik k tomu, aby jí oznámil smutnou novinku. Nechce se mu do toho, ale spíš jen proto, že se netěší na její reakci, než že by s ní měl soucit.*

VYŠETŘOVATEL: Paní Stachová. *–začne potom bez okolkování–* Bohužel vám musím oznámit, že vaše dcera byla zavražděná. *–odřítá věcně.*

Žena je strnulá, ruka s fotografií jí klesne a ona ji znovu zdvihne před oči, aby pohlédla do tváře svého dítěte, a přitom se jí do mysli náhle promítají všechny spory a těžkosti a nepříjemnosti, jež si jedna od druhé musely vytrpět .. jenže teď najednou zůstala pouze ona a s ní všechny vzpomínky a výčitky za to, co mohla a měla udělat jinak, ale co už nikdy nenapraví.

VYŠETŘOVATEL: Nechcete se posadit? *–navrhuje, vida její zdrcený výraz.*

STACHOVÁ: To je dobrý. *–vrtí hlavou, ale působí přitom jaksi podivně, jakoby nepřítomně, jako by najednou ztratila jiskru i chuť o cokoliv se zajímat.*

STACHOVÁ: Jak? *–hlesne.*

VYŠETŘOVATEL: Našli jsme ji v jednom sklepě v Táborské ulici.

STACHOVÁ: Ve sklepě... *–kroutí hlavou.*

VYŠETŘOVATEL: Zatím ani nevíme, jak se tam dostala. *–prozradí a pozoruje ji, zda by mu v této otázce mohla pomoci, avšak ona jen tupě pokyvuje hlavou.*

STACHOVÁ: Dáte si něco? *–nabídne poté tichým hlasem a bez ohlížení odejde do kuchyně, kde se sama posadí–* Byla to potvora, ale tohle si nezasloužila. *–pronese, avšak už je na ní znát, že se z prvotního šoku vzpamatovává–* Kdo jí to mohl udělat? *–dodá o poznání řízněji, jako by se jí ztracená energie opět navracela. On přejde za ní.*

VYŠETŘOVATEL: To právě musíme zjistit. *–chytí se–* Znalá jste nějaké její přátele?

STACHOVÁ: Ani ne. *–vzdychne–* My jsme si moc nerozuměly, víte, ani jako máma s dcerou. To se tak někdy... Prostě jsme měly každá svůj život. Já se jí snažila do ničeho neplíst, protože to stejně nemělo cenu. Byla už plnoletá, ne, tak co mi zbejvalo?

VYŠETŘOVATEL: Ale vy jste její zmizení neohlásila? *–vzpomene si náhle.*

STACHOVÁ: Ne. *–souhlasí nerada–* Mně to ani nebylo divný, že není pár dnů doma. Ona se kolikrát zdejchla třeba na tejdén, i na víc.

VYŠETŘOVATEL: Ale někdo ji postrádal. My jsme vůbec nevěděli, o koho jde, ale včera nám někdo zavolał, že by ta .. zavražděná .. mohla být ona.

STACHOVÁ: A kdo?

VYŠETŘOVATEL: Ženský hlas. Spíš mladší. Ale nepředstavila se. Jenom řekla, že se Jitka Malátová ztratila a že si myslí, že to je ona, z toho sklepa. A že bydlela na téhle adrese. Vy nemáte tušení, kdo to mohl být?

STACHOVÁ: Nemám.

VYŠETŘOVATEL: Ono je docela divný, když nám někdo takhle zavolaá, víte? *–prohlíží si paní zkoumavě–* Jak na to vůbec přišla, že je to ona? *–skládá vlastní pochyby, jenže paní Stachová kouká nepřítomně, protože se vůbec necítí být povolána odpovídat na takové otázky. Tedy o nich ani nepřemýšlí.*

VYŠETŘOVATEL: Kdo se o ni mohl takhle zajímat? *–dodá již méně podezřavě.*

STACHOVÁ: To fakt nevím.

VYŠETŘOVATEL: Neměla třeba nějakou blízkou kamarádku?

STACHOVÁ: Pár kamarádek měla, to jo, to určitě, ale nějakou hodně blízkou..? *–zamýšlí se–* Jedině snad ta Karolína, jak ona se..., počkejte, já si vzpomenu, s tou se hodně kamarádila už jako malá, a občas jsem je viděla spolu. Oni si byly dost podobný, teda .. víte, jak to myslím? Že si rozuměly, ale počkejte...

Byt Karolíny, přítelkyně zavražděné.

Karolína je milá a sympatická holka, zhruba stejně stará, jako byla zavražděná, ale zdaleka ne tolik poznamenaná způsobem života, který obě vedly. Bydlí sama v malém přizemním bytě, zařízeném tím, co se kde dalo levně sehnat, nebo spíš čeho se kdo potřeboval zbavit. Není tu nepořádek, ale ani pilná ženská ruka z toho přebytku není cítit, jež tuhle něco upraví a tam přidá či ubere, vylepší a zkrášlí, aby se doma lépe cítila. Ne, byt je vybaven i zařízen stroze, ale cosi přitažlivého tam je – a sice právě a jen ona, její osobnost. Ano, v tom byl hlavní rozdíl mezi ní a zavražděnou: tohle je osobnost. Sice zmítaná osudem a dostrkaná až kamsi na okraj společnosti, ale pořád si vědomá své ceny, byť častokrát pod tuto cenu jistě zabloudila, ale pořád si ji uvědomovala a věděla, že dělá cosi proti sobě samé, když se chová jako pouliční šmudla. Jenže většinou neměla na vybranou, většinou se od ní nic jiného neočekávalo a nic jiného se po ní ani nechtělo. Ona však pořád cítila, že tohle není její místo a že má na víc; stále v sobě nosila vidinu čehosi jiného a lepšího, co bylo sice moc vzdáleno tomu, jak žila, ale zase ne tolik, aby na to musela zapomenout a rezignovat. V nitru byla jiná a úplně jinak sama sebe brala; narozdíl od zavražděné kamarádky, která sama sebou opovrhovala a málem se vyžívala v tom, jak sama sebe máchá ve špíně. I teď se Karolína chová vesele, příjemně a nenuceně, když přivedla policistu do svého ubohého bytečku. Necítila se ponížena, když mu předváděla, jak bydlí. Uvědomovala si, že tím na nikoho dobrý dojem neudělá, ale nevadilo jí to, protože ona se s tím kutlochem neztotožňovala. Ona se jen souhrou nepřejících

okolností dostala tam, kde byla, ale kdyby jí zase naopak po nějakou dobu štěstí přálo, mohlo by být všechno jinak. Tak to alespoň vnímala.

Posadila ho v kuchyni ke stolu, na jednu ze dvou rozviklaných dřevěných židlí, uvařila mu kávu, sama si po chvíli naložila do pohárku zmrzlinu a zvolna ujíдалa, sedíce naproti němu, vážně mu naslouchala a myslela přitom na to, jak zvláštní jsou hry osudu, když jí smrt kamarádky přivede do cesty tohoto .. zatím jen sympatického člověka, sympatického a očividně také tvárného a poddajného. Poslouchala jeho otázky a vážně odpovídala – a pokud to uznala za vhodné, tak i pravdivě. A méně vážně se na něj občas zakoukala, přímo do očí, protože se jí líbil .. jinak by si přece nebrala tu zmrzlinu a snad ani kafe by mu nedělala. A ještě víc jí imponovalo, že mu její pohledy nejsou lhostejné. A to tedy nebyly. Při řeči si ji prohlíží se zájmem, zprvu možná opatrně, ale postupně čím dál otevřeněji, takže až zapomíná souvislosti a ztěžka tápe, aby mluvil k věci. Imponuje mu, že dává najevo zájem o něj; cítí to a je mu to velice příjemné. Tak, že mu ani nevádí, co je asi zač. Proč by mu to mělo vadit? Vždyť o nic nejde a ona je přece docela milá a hezká .. a hlavně tak vstřícná a odhodlaná naslouchat mu a pomoci... Jak? A v čem všem? Na to myslí velice záhy možná víc než na to, co tahle holka ví o zavražděné. Cítí se v její společnosti příjemně, ani náznakem jej nasvazuje obvyklá nejistota a neklid a nervozita; vše mu jde snadno, řeč i úsměvy i gesta, vše je přirozené a samozřejmé, což je pro něj obrovským překvapením, a tak přestože svému stavu nerozumí a sám sebou je občas zaražen, když mu proběhne myslí, koho má před sebou, přesto se nevzpírá dát se unášet jejím nepokrytě vstřícným chováním. Spíš naopak, rád se tomu poddává.

KAROLÍNA: Ona se měla stavit, protože jsem jí dlužila nějaký peníze. Za cosi .. to je jedno. –vysvětluje zrovna svému hostovi, když se do jejich seznamování vmísí kamera– Byly jsme domluveny a když si pro ně nepřišla, tak to mi teda bylo divný. –hledí udržet vážnost, vzhledem k okolnostem, ale tahle poznámka jí přišla natolik zábavná, že si nemohla odpustit alespoň náznak úsměvu– To víte, to se často nestávalo. –dodá a vzápětí se jí ve tváři opět usídlí smutek nad ztrátou kamarádky.

VYŠETŘOVATEL: Takže jste se po ní sháněla?

KAROLÍNA: No, ptala jsem se po ní, ale že bych jí ty prachy chtěla vnucovat, to zase ne. Jenže o ní nikdo nevěděl. Vůbec nikdo, a to už mi bylo podezřelý, protože ona vyváděla takový kousky, že o ní věděl každý. Spíš i ten, kdo o to vůbec nestál. –usměje se smutně, poté se jí však rychle vrátí věcný výraz– No a pak jsem se dozvěděla o tom, co se stalo, a nějak jsem si to dala dohromady...

VYŠETŘOVATEL: Takže jste nám zavolala, že ona by mohla být ta .. oběť z Tábořské ulice. To jste zavolala vy? –potvrzuje si formálně domněnku.

KAROLÍNA: Jo. –přítaká bez otálení– Já myslela, že to víte.

VYŠETŘOVATEL: Vždyť jste se nechtěla představit.

KAROLÍNA: Nojo. Já jsem nechtěla mít problémy. S výsledky a tak...

VYŠETŘOVATEL: A teď už je chcete mít?

KAROLÍNA: Teď už nemám na vybranou. Nebo jo? –zahledí se na policistu koketně.

VYŠETŘOVATEL: To je pravda. –uzná a uhne přitom očima.

VYŠETŘOVATEL: A to vás hned napadlo, že je to ona? Proč?

KAROLÍNA: No, víte, ono mě to sice napadlo, ale nechtěla jsem tomu věřit. Jenomže pak jsem zjistila, že to byla doopravdy ona. On ji poznal jeden funebrák, co ji odvázel. –podívá se na něj a on jen zamrká nad tím, jak snadno mohl její totožnost už dávno zjistit. A Karolína pokračuje– No a pak mě napadlo tam zavolat, jako k vám, na policii. Já jsem se spíš chtěla zeptat, jak se to stalo, ale oni mi řekli, že ani ještě nevíte, kdo to je. Tak jsem jim to řekla.

VYŠETŘOVATEL: A co jste si myslela, že vám řeknou? –nechápe, jak se může někdo vyptávat na policii po telefonu, jak jsou daleko s vyšetřováním.

KAROLÍNA: Nevím. Prostě mě to zajímalo. Chtěla jsem vědět, kdo jí to udělal.

VYŠETŘOVATEL: Vy jste byly kamarádky?

KAROLÍNA: Byly. –řekne smutně, s důrazem na to, že jde pouze o minulý čas.

VYŠETŘOVATEL: To je zajímavý.

KAROLÍNA: Co?

VYŠETŘOVATEL: No, že jste si rozuměly. Vy se mi zdáte jiná.

KAROLÍNA: My jsme každá jiná .. byly jsme. –znovu se poopraví– Ale ona nebyla tak špatná. Vy jste už mluvil s její mámou, že?

Vyšetřovatel přikývne a Karolína mávne rukou.

KAROLÍNA: Ona ji vůbec neznala. Já vím, že to zní blbě, ale Jitka byla doopravdy úplně jiná, než jak vypadala, nebo než si myslela její máma.

VYŠETŘOVATEL: Jaká?

KAROLÍNA: To je těžko říct. *–zamyslí se–* A vidíte, jak dopadla, chudák.

Vyšetřovatel mlčí a ona po chvíli pokračuje:

KAROLÍNA: Vidíte. Osudu se člověk nevyhne, ať dělá, co chce.

VYŠETŘOVATEL: Vy věříte na osud?

KAROLÍNA: Vy ne?! *–vyhrkne s nepředstíraným údivem. Potom, když ujídá zmrzlinu, vychutnává ji labužnický, úplně se mazlí se lžičkou na jazyku i na rtech, až jí (viz. dále) kousek spadne a umaže ji.*

VYŠETŘOVATEL: Nevím. *–opatrně, když vidí její zápal.*

KAROLÍNA: Chcete vyložit karty?

VYŠETŘOVATEL: Ani ne.

KAROLÍNA: Já to stejně neumím. *–couvá pobaveně–* Ale každé člověk má všechno ve hvězdách, tomu věřím. A vy jestli tomu nevěříte, tak... *–odmlčí se–* ...tak jednou tomu uvěříte.

VYŠETŘOVATEL: To necháme osudu. *–vzpamatuje se náhle, jak mu došlo, že kvůli tomu tu není–* Napadá vás někdo, kdo by měl zájem jí .. to udělat?

KAROLÍNA: Jí to udělat? *–zopakuje pobaveně–* Takovejch by bylo, ale vy to asi myslíte jinak. *–letmo na něj mrkne–* Se mnou nemůžete mluvit takhle dvojsmyslně. *–zamyslí se ještě nad svou myšlenkou, ale vzápětí je náhle úplně vážná–* Kdo by ji chtěl zabít? To teda nevím.

VYŠETŘOVATEL: Neměla nepřátele, neměla s nikým spory, neublížila někomu tak, že by jí to nemohl odpustit?

KAROLÍNA: Určitě měla nějaký nepřátele, kdo je nemá? Ale že by ji někdo musel zabít? O tom nic nevím, to nic.

VYŠETŘOVATEL: A co ten kluk?

KAROLÍNA: Kterej?

VYŠETŘOVATEL: Takovej vyšší blondák. Měl by se o ni nějak ucházet.

KAROLÍNA: Myslíte Pepu?

Vyšetřovatel pokrčí rameny, aby nemusel přiznávat, že vůbec neví, o koho jde, a aby ji umožnil rozvést, k čemu právě dospěla.

KAROLÍNA: Určitě myslíte Pepu, ten o ni stál hodně. *–nkrát se ponoří do úvah–* Ale že by ji chtěl zabít, to snad ne. *–vzhlédne k němu nejistě–* Ale vlastně kdoví, jak se člověk zachová v různých situacích. To ani sám dopředu nevíte, dokud se to fakt nestane a vy nezůstanete jako blbec koukat, co jste provedl. Vám se nikdy nestalo, že byste udělal něco takového, nějakou strašnou hloupost?

Vyšetřovatel rozpačitě zavrtí hlavou.

KAROLÍNA: To máte dobrý. To já... *–odmlčí se, přiloží ke rtům vrchovatě naloženou lžičku a po jeho příští otázce jí zmrzlina spadne.*

VYŠETŘOVATEL: Vy děláte hlouposti?

KAROLÍNA: Určitě. *–zahledí se na něj pronikavě–* Ale teda menší než tohle, to zase ne .. jeřda! No vidíte, co dělám! *–otírá si umazané tričko a kalhoty, což on s potěšením sleduje a ona, když si toho všimne, svou očistu dlouho protahuje.*

VYŠETŘOVATEL: To jsem rád. *–usměje se, jako by spolu vůbec nemluvili o vraždě.*

KAROLÍNA: Jo? Já jsem ale čuně.

VYŠETŘOVATEL: A s tím Pepou to bylo jak? *–prchá honem jinam a ona se nevzpírá.*

KAROLÍNA: Já nevím, co spolu měli. Nebo vím, ale...

VYŠETŘOVATEL: Co spolu měli? *–skočí jí do řeči a ona polekaně zamrká.*

KAROLÍNA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Oni spolu něco měli?

KAROLÍNA: Nó. *–přítaká rozverně–* Něco určitě, ale jestli mu to stačilo..?

VYŠETŘOVATEL: Něco..? Tím myslíte intimní vztah?

KAROLÍNA: Vy jste zvědavěj.

VYŠETŘOVATEL: To je moje práce.

KAROLÍNA: To je zajímavý. Podle toho by museli bejt policajti samý ženský.

Vyšetřovatel se na ni pobaveně zadívá, jak ho tahle dedukce zaskočí. Ani neví, jak má reagovat.

VYŠETŘOVATEL: Z vás by určitě byla docela hezká policistka. *–napadne ho potom.*

KAROLÍNA: Jo? *–usměje se na něj už s neskrývanou výzvou–* Ale já bych si o tom radši jenom povídala. Že bych musela .. všechno vidět, to asi ne.
On je rád, že tohle slyší, a je to na něm poznat, takže ani nemusí odpovídat. Krátce je ticho a pak pokračuje:

VYŠETŘOVATEL: Takže toho Pepu ale tak docela neodmítala? *–vrací se k původnímu hovoru.*

KAROLÍNA: To ne. Ona vůbec nerada odmítala. *–zarazí se, jaké jí dělá problémy mluvit o Jitce, protože je zvyklá na otevřenou upřímnost, která se však do této situace jaksi nehodí–* Ale o mrtvých jen dobře, žejo. *–dodá a znovu se zamyslí–* I když, co je na tom vlastně špatného? Ona vůbec nebyla špatná holka. To určitě ne, jenom měla smůlu.

VYŠETŘOVATEL: Proč?

KAROLÍNA: To kdyby člověk věděl, proč je to tak a ne jinak.

VYŠETŘOVATEL: Tak v čem?

KAROLÍNA: Tak. *–viditelně se jí o tom nechce mluvit–* Vždyť už jste mluvil s její mámou, takže si to umíte představit. A její táta byl ještě horší, ale co vám budu vykládat... *–zaplaší myšlenky, které se jí samotné nepřijemně dotýkaly.*

VYŠETŘOVATEL: Jen mluvte. *–nabádá ji, ale ona nechce.*

KAROLÍNA: To nic, to je o ničem.

VYŠETŘOVATEL: Proč?

KAROLÍNA: Co vy o tom víte? *–vzdychne a smutně se na něj podívá.*

VYŠETŘOVATEL: Nic. Právě proto. Klidně mluvte.

KAROLÍNA: Ne. *–zavrtí hlavou.*

VYŠETŘOVATEL: Tak o něčem jiném? *–mění znenadání obsah i tón své řeči, ale ona se na něj přesto jen smutně podívá a zavrtí hlavou.*

KAROLÍNA: Dneska asi ne.
On by se rád zeptal, jestli jindy ano a kdy, ale cítí, že se to právě teď nehodí. Tedy mlčí a pak se znovu vrací ke své práci:

VYŠETŘOVATEL: A kde se vzala v tom sklepe? Chodila tam častěji?

KAROLÍNA: Ne. Vůbec nevím, co tam dělala. Jestli tam teda přišla sama, dobrovolně. *–dodá po chvíli změněným hlasem, jehož proměna je zapřičiněna vědomím, nebo spíš tušením, co její kamarádku potkalo a co přitom všechno možná musela prožít.*

VYŠETŘOVATEL: S tím klukem, s tím tedy měla známost? Co on je zač?

KAROLÍNA: Známost? *–směje se–* Co to je?

VYŠETŘOVATEL: To nevíte? *–řekne, protože se zdráhá ten termín vysvětlout.*

KAROLÍNA: Asi už ne. *–nějak se schoulí do sebe–* Bohužel. *–pohled upírá kamsi stranou.*

VYŠETŘOVATEL: To je škoda. *–prohodí a ona přikývne, zrak stále upřený do strany, aby se na něj nemusela dívat .. ze strachu z přílišné upřímnosti, nebo z vypočítavosti? Kdo ví?*

VYŠETŘOVATEL: A toho kluka najdu kde? *–opět se, nerad, obrací k pravému tématu.*

KAROLÍNA: Slámu?

VYŠETŘOVATEL: Ne. Toho Pepu.

KAROLÍNA: Nó, to je on. Ono se mu říká Sláma.
Vyšetřovatel se neubrání úsměvu, ale Karolína to ani nepostřehne.

KAROLÍNA: Chcete s ním mluvit? *–vyzvídá vážně.*

VYŠETŘOVATEL: Taky.

KAROLÍNA: Třeba... *–zamyslí se, ale potom ji napadne cosi jiného a toho se drží–* Já bych vás tam dovedla, jestli budete chtít. Třeba v sobotu chodí... *–utne řeč, aby zbytečně neprozradila místo, kam by pak mohl policista jít sám, bez její pomoci–* Když na něj takhle vyjedete, že jste policajt, tak ho jenom vyplašíte. *–na krátký okamžik se odmlčí–* Jestli chcete, já vám něco zjistím. Já se s nima znám, já nebudu nápadná.

VYŠETŘOVATEL: Jo? *–ujede mu překvapeně.*

KAROLÍNA: Jo. Proč ne? *–tváří se naprosto normálně–* Já jsem ji měla fakt ráda. A jestli jí to udělal, tak...

Před domem, kde bydlí Karolína.

Vyšetřovatel vychází ze dveří. Tváří se spokojeně a s trochou nadsázky by se dalo říci až šťastně. Jde svižným krokem, téměř při chůzi poskakuje, jak je plný života. Když odemyká auto, sebevědomě se rozhlédne – ne proto, aby viděl, ale aby se přesvědčil, že je takto spokojený viděn. Kýmkoliv. Jenže kolem nikdo není. Jemu však ani to neubere na optimismu, ještě se ohlédne k domu, v němž se mu tolik povznesla nálada, naskočí do auta a za chvíli už gumy zapiští a auto vystřelí. Jako ve filmu.

Sklepní prostory domu, kde stala vražda.

Chlapec schází schodištěm dolů do sklepa, pomalu a opatrně, a kamera jej sleduje způsobem, který dává tušit, že mu ze všech stran hrozí nebezpečí. Zastaví se kousek od tyče, kterou byla dívka zavražděna, kouká na ni a nějak se nemůže odtrhnout. Vztáhne k ní ruku, ale nedokáže se jí dotknout – a pokud ano, tak jen lehounce, sotva znatelně.

Pohled kamery se změní. Hledíme dolů ze schodiště jakoby očima kohosi druhého, kdo se dívá na chlapce, jenž o tom nemá tušení. Ten kdosi pomalu sestupuje za ním, blíží se, až je těsně při něm a hoch se náhle obrátí a leknutím se mu div nezastaví srdce, protože .. měl napjaté nervy. Avšak žádný důvod k obavám, jak zjistí vzápětí, protože to za ním přišla jeho matka.

MATKA: Co tady hledáš? –ptá se a on se honem staví před tyč, aby ji svým tělem ukryl. Jenže matku ani nenapadne hledat takové souvislosti– Ty chceš jít tam? –náznakem pokyne do chodby, vedoucí k místnosti, v níž byla nalezena mrtvola.

KLUK: Ne. –lže, ale výraz ve tváři jej ze lži jasně usvědčuje. Ovšem matka nemá chuť mu dokazovat, jak do něj vidí, když do něj vlastně vůbec nevidí. Ona mu chce pomoci, i když neví jak a s čím.

MATKA: Proč?

KLUK: Nechci. –ošívá se.

MATKA: Tak co tady děláš?

KLUK: Nic, jenom jsem... –nedopoví, protože nemá co.

MATKA: Pojď domů. –vezme jej za rameno a společně vystupují zpátky. (Takže matka dolů vůbec nešla za nějakým účelem, alespoň nic neudělala a klidně odchází, tedy snad šla z ním jen proto, aby si s ním promluvila, nebo ho možná objevila náhodou..?)

MATKA: Ty na to pořád myslíš? –ptá se dál a kluk zavrtí hlavou, ale vzápětí se sám popře:

KLUK: Když člověk někoho zabije, tak je vrah, že?

MATKA: To je.

KLUK: I když to třeba neudělal schválně?

MATKA: A jak jinak by to udělal?

KLUK: Třeba... –přemýšlí dlouze– Třeba to vůbec nechtěl udělat.

MATKA: Nemysli na to. –řekne a pohladí ho, ale vidí, že on se skutečně takovými myšlenkami trápí, tak se ho pokusí jich zbavit– Podívej, když někdo někoho přejede autem, tak to je něco jiného, i když je to vlastně taky strašný, ale tohle..? –obráti se k němu– Neboj, oni ho chytěj.

Chvíli je ticho, to už jsou na dvorku a vstupují do druhých dveří, vedoucích k bytům. Na schodech chlapec opět promluví:

KLUK: Ale co když to bude někdo, koho všichni známe?

Matka se zamýšlí, protože tahle úvaha jí samotné jistě mnohokrát proběhla hlavou, takže jí nepřipadá být podivnou a usvědčující jejího syna z utajování znalostí, které by si neměl nechávat pro sebe.

MATKA: To je možný. Ale spíš to bude někdo úplně cizí, uvidíš. Až ho zavřou, tak bude zase klid. –pronese útěšně, zatímco dorazili před dveře bytu. A dál už je nebudeme sledovat; dveře se možná ještě zabouchnou a jelikož schodišťový automat předtím zhasnul, zůstane v chodbě temné šero.

Policejní chodba.

Vyšetřovatel pospíchá a přitom májí známou kolegyni, s níž se předtím bavil. Ona stojí na chodbě s dalším kolegou (s tím, se kterým je přistihl v kanceláři), opírá se zády o zeď a kolega se o tutéž zeď opírá nataženou rukou, položenou těsně vedle její hlavy. Tváří se vážně, trochu uzavřeně, a když jde vyšetřovatel kolem nich, právě mlčí a o něčem usilovně přemýšlejí.

VYŠETŘOVATEL: Nazdar! –houkne na ně– Tys mě už dlouho neviděla, co? –směje se a tváří se přitom tak vesele a bezstarostně, že ji, která zprvu ani neměla v úmyslu odpovídat, to úplně zarazí.

POLICISTKA: Ty máš nějak dobrou náladu. –volá za ním.

VYŠETŘOVATEL: Mám. –konstatuje, ale to už je dosti daleko a chvátá pořád dál, protože ona ho teď vůbec nezajímá. Což je jí divné, chvíli za ním ještě kouká, ale pak na ni promluví její přítel a ona se tedy opět věnuje jemu, byť zpočátku má ještě zamýšleně nepřítomný výraz.

Rozpadající se městská čtvrť.

Je večer. Nacházíme se v části města, kde je množství polozbořených neobývaných domů, někde ve stráni nebo blízko uzavřeného továrního komplexu – a možná by ty objekty mohly být samy o sobě bývalou továrnou a nikoliv byty, to je vedlejší. Roste tu spousta kopřiv a býlí a sem tam už i malé stromky. Tuhle je hromada suti, tam potrháná lepenka a prázdné papírové pytle, rozbité sklo (okna jsou vesměs vytlučena) a podobné doplňky. Uvnitř je všechno stejně zdevastované, jen se tu a tam povaluje kus nábytku a je tu také o poznání méně světla. Otlučené a oprýskané stěny a hromady odpadků, kusů dřeva a cihel a dalšího harampádí na schodech i pod schody, obyčejná ruina. Uvnitř v patře najdeme jednu místnost zabydlenou: na zemi zpuchřelé orvané matrace, starý kovový stůl u zdi a na něm přenosný lihový vařič, několik plechových kastrolků a sklenic a misek, dva plechové hrnky, dokonce i jakási bytelná skříňka je tu, ale je zavřená a na ní stojí jakýsi balíček a knížka a pár injekčních stříkaček, dalších několik se povaluje i na stolku, spolu s cigaretami, popelníkem, sirkami a kusem chleba, zřejmě naprosto tvrdého. Sporé osvětlení zajišťuje žárovka zavěšená na obyčejném dlouhatánském drátě u stropu, ale je na tak velkou místnost slabá, takže kdyby sem oknem nepronikal svit zapadajícího slunce, bylo by sotva vidět.

V této místnosti je zrovna sedm mladých lidí, pět kluků a dvě holky. Tři z nich se objevili již v obrazovém doprovodu učitelčina vyprávění a na lavičce u nádraží (jedna z dívek – Hanka; blondák – Sláma, tedy ten, který se ucházel o zavražděnou; a Bareš). Většina kouří (ale popelník je pouze jeden a má jej na dosah jediný z nich, ten, který stojí u stolku; ostatní nechávají popel padat na zem). Většina se nudí a jen dva kluci, kteří stojí poněkud stranou, se o čemsi zaujatě dohadují. Dívky leží na matracích. Zdá se, že spolu navzájem a ani s nikým jiným nekomunikují, ale kupodivu se co chvíli zakuckají smíchy. Blondák leží vedle nich a poslední, zřejmě nejstarší – Chemik, stojí u stolku a cosi kutí, kromě popelníku má na stole svícen s velkou svíčkou, aby na svou práci lépe viděl. Ale nedělá nic zvláštního, spíš jen cosi přebírá, urovnává, třídí nebo si to jen prohlíží, možná občas mrkne na jakýsi papírek, snad má těch papírků i víc, prostě něco dělá a s ostatními se příliš nedruží. A když, tak spíš jen poslouchá. Později otevře skříňku a něco do ní uloží, porovná, zkontroluje, nebo vyjme ven, skříňku opět zamkne a klíč schová do kapsy. Ti dva, co stojí stranou, plánují krádež u sousedů Barešových rodičů, kde on bydlí jen občas. Sally – bojácnější z nich – se tváří starostlivě a rád by z kumpána získal ujištění, že všechno dopadne dobře. –(...následující dialogy nejdou postupně za sebou, jak jsou psány, ale jednotlivé repliky se občas prolínají až mísí do chaotické nesrozumitelnosti...)-

SALLY: A víš to jistě, že jsou pryč?

BAREŠ: To vím. Našim dali klíče, ať jim zalejou kytky.

SALLY: To bude nápadný, když si odemknem klíčem.

BAREŠ: Nebude. Já tam zajdu s mámou, že se jako chci podívat na tu jejich slavnou sbírku hodin, co o nich pořád básní. To máma bude mít určitě radost, že mě zajímá něco pořádného, a ještě mi je natáhne, abych si poslechnul, jak bijou. –chechtá se– No a já si na to počkám a nechám tam otevřené okno. Pak ho jenom zevnitř trošku rozbijeme.

SALLY: Proč?

BAREŠ: Aby to vypadalo...

CHEMIK: Doufám, že pak uděláte mejdan. –prohodí od stolku.

SALLY: Tomu věř! –souhlasí nadšeně.

Ostatní si jich nevěšmají. Je to zvláštní, ale jsou tu každý sám za sebe a i kdyby se chovali sebedružněji, uvnitř zůstávají sami. Sice otevřená, ale nikoliv jako projev důvěry v okolí, ale jako projev toho, že je jim všechno jedno. Netají se s ničím, nic nepředstírají, jen svá nitra, své pocity a názory drží pod pokličkou – a všechno, co dělají a říkají, je pouze překroucená póza, jíž světu a především sami sobě nalhávají, jak jsou se sebou a se svým postavením spokojeni a jak jsou svými pány a nikoliv oběťmi. Blondák leží a kouká do stropu a vůbec se o své okolí nestará, děvčata se čemusi hihňají, občas si cosi pošeptají a potom z toho mají hroznou legraci, i když jedna druhou jen stěží mohou slyšet. Poslední kluk – přezdívaný Kobylák, protože má neobvykle velkou hlavu a v této společnosti se pro přezdívkou nechodí od nápadu daleko, ten si balí cigaretu a nějak mu to nejde.

KOBYLÁK: Já do toho půjdu s váma. *–prohodí ke zlodějíčkům, takže, ač se to nezdá, přece jen jejich hovor poslouchal–* Potřebuju prachy na normální cigára, já se to snad nikdy nenaučím balit. *–vztekle hodí nepodařenou cigaretu do tabatěrky.*

BAREŠ: Na to zapomeň! *–odpálí ho–* Nepotřebuju, aby nás tam chytli. Dva jsou tak akorát, až dost. To ti radši pak jedny cigá koupím. Až na ně budu mít. *–dodá smířlivěji.*

KOBYLÁK: Tak platí. *–sevrže cigaretu mezi prsty a zaklapne tabatěrku, protože konečně uznal, že lepší trubičku, která tabák nějakým způsobem drží pohromadě, už zřejmě nesvede–* A půjč mi sirky. *–požádá, když ji vloží na ret a zjistí, že si nemá čím připálit. Odvážnější zlodějíček – Bareš – sirky odkudsi vytáhne a s otráveným úšklebkem, naznačujícím, že takhle ten kluk otravuje pořád, mu je hodí.*

SALLY: Kdy ty máš narozeniny? *–ptá se Kobyláka.*

KOBYLÁK: Proč? *–diví se otázce, že si úplně zapomene připálit.*

SALLY: Ti koupím jedny sirky, ať máš. *–zasměje se nepřiliš pobaveně, zatímco ostatní poté, co vtip pochopí, propuknou v krátký řehot. Pouze dívky nechápavě koukají, co se děje.*

KOBYLÁK: Já je vždycky někde nechám. *–hájí se, ale nikoho svými výmluvami nepřesvědčí.*

SALLY: A víš to jistě, že tam nikdo nepřijde? *–obrací se na odvážnějšího druha–* Já taky nepotřebuju, aby mě tam někdo čapnul. *–strachuje se poté, co prvotní nával smíchu odezní. Dívky už se opět pomalu rozkuckávají a Chemik se také pobaveně usmívá.*

BAREŠ: Žádný strachy, to je úplně bezpečný. *–uklidňuje ho, ale pak si uvědomí, proč před chvílí odmítnul Kobyláka, doplní–* Jenom nás nesmí bejt zbytečně moc.

KOBYLÁK: A co vy se furt tlemíte? *–obráti se na dívky. Ty se začnou smát ještě víc, až podivně, téměř nekontrolovaně, jako by je smích úplně ovládal; jako by v sobě měly něco, co jim bere možnost výběru, zda se smát či být vážné.*

KOBYLÁK: Cos jim dal? *–zeptá se chlapíka u stolku, který se letmo ohlédne a zvláště se usměje.*

CHEMIK: Bylinky. Léčivý. *–řekne. Páčit z něj víc je asi zbytečné, protože Kobylák vzápětí přesune svou pozornost k blondákovi, jako by hledal kohosi, kdo bude ochoten s ním mluvit. Nebo spíš se hádat, protože to on potřebuje, aby cítil, že žije.*

KOBYLÁK: A co ty se tady válíš jak mrcha?

SLÁMA: A co mám dělat? *–ucedí suše a vyfoukne kouř.*

KOBYLÁK: Co chceš.

SLÁMA: Chci se válet.

KOBYLÁK: Tak se válej. *–tento nepřiliš duchaplný rozhovor by neměl žádný smysl, kdyby v tónu jejich řeči nebylo znát, že mezi nimi panuje určité napětí.*

BAREŠ: Nech ho bejt.

KOBYLÁK: Co mu dělám?

BAREŠ: On má problémy. *–ušklíbne se trochu ironicky.*

SALLY: Jaký?

BAREŠ: Srdíčko mu prasklo.

SALLY: Jo tohle. Jitka.

SLÁMA: Polib si prdel. *–prohodí docela klidně a dál leží a kouká do stropu.*

CHEMIK: Už na něco přišli? *–ozve se od stolu.*

SALLY: Kdo? *–trochu bojácně.*

CHEMIK: Kdo asi. Policajti. Už někoho maj?

KOBYLÁK: Policajti?! *–prohodí opovržlivě–* Kde žiješ?

BAREŠ: To těžko. *–ušklíbne se–* To by o tom Sláma musel něco vědět.

HANKA: Proč? *–vmísí se zaujatě.*

BAREŠ: Na to se zeptej jeho.

SLÁMA: Ty seš debil, víd? *–podívá se na něj odměřeně, ale víc se tím nezabývá.*

HANKA: Proč? *–obráti se poslušně na Slámu. Druhá dívka se k ní nakloní a cosi jí pošeptá, načež ona široce otevře oči, protože pochopila–* A jó vlastně. *–dodá a obě se rozesmějí.*

KOBYLÁK: Policajti tak akorát hovno, to jo. *–drží se svého.*

BAREŠ: No já nic. *–spustí, když pozná, že se ho nikdo dál nemíní vyptávat–* Já jenom, co jsem slyšel. Že jste se zas nějak nepohodli. A od tej doby ji potom nikdo neviděl. *Blondák se nadechne, ale pak se na něj ani nepodívá a řekne:*

SLÁMA: Ty seš magor.

KOBYLÁK: Co víš? –*vyzvídá na zlodějíčkovi.*

BAREŠ: Ale nic. –*ustupuje ten*– Nic pro tebe.

HANKA: Tak nám to řekni. –*zaproší.*

JÁJA: Jasně, řekni nám to. –*přidá a rozesměje se, nyní se však už Hanka kupodivu vydrží nesmát.*

Vstupní chodba do zbořeniny.

Do téhož domu přichází Karolína s vyšetřovatelem. Ona je oblečená jinak než poprvé, lépe a slušivěji, aby bylo vidět, že si na sobě dala záležet. Vstoupí dole do chodby, vyšetřovatel se opatrně rozhlíží temným prostorem, ale dává si pozor, aby nebylo znát, že je v něm malá dušička. Karolína jej vede po schodech a pak odlišným směrem, než kudy se jde do doupěte, kde se povalují její známí; vede ho do jiné místnosti, kde je téměř úplná tma, protože tu chybí jakékoliv osvětlení a oknem sem dopadá už jen studené šero. Ale jakýmsi průduchem či dírou ve zdi sem doléhá hovor té party.

KAROLÍNA: Tady je to. –*řekne tak tiše, že se k němu musí naklonit, aby ji slyšel*– Ale víš co?! Klidně tady poslouchej, ale co se netýká toho tvýho vyšetřování, tak neslyšíš! Slíbil mi to. –*uzavírá a on přikývne.*

VYŠETŘOVATEL: Jo. –*odpoví stejně slabým hlasem. Očima si hledá místo, kam by se uklidil, a je na něm i v tom šeru znát, že se mu tam nelíbí. Kouká nevráživě, do čeho se to nechal vtáhnout, ale nakonec se dokáže přimět k tomu, aby jí důvěřoval. Ve vlastním zájmu – v zájmu vlastních citů.*

KAROLÍNA: Tak jo. –*dotkne se ho; očividně se jí odsud nechce.*

VYŠETŘOVATEL: To je díra! –*obhlíží znechuceně prostor*– Co tady děláte? –*řekne dosti nahlas a ona jej hned tlumí:*

KAROLÍNA: Pssst! –*zvedne prst k jeho ústům, ale nepřiloží jej a odstoupí ke dveřím.*

VYŠETŘOVATEL: A nikdo sem nechodí? –*vyzvídá ještě opatrně.*

KAROLÍNA: Sem? Sem ne, neboj. Já si tě pak vyzvednu, počkej tady. Já z něj zkusím nejdřív něco vytáhnout sama. –*řekne na rozloučenou a odchází. Kamera jde s ní a sleduje, jak schází zpátky dolů po schodech.*

Doupě.

Karolína vstupuje dovnitř.

SALLY: No nazdar. –*pozdraví.*

KOBYLÁK: Ty ses nějak vohákla. –*pronese obdivně*– Kohopak chceš ulovit?

KAROLÍNA: Přece tebe. –*usměje se, ale Kobylák se zatváří rozpačitě. Ostatní jen tiše cosi zabručí, nebo pokynou hlavou. Pouze děvčata se na okamžik přestanou řehtat, ale vzápětí propuknou ve veselí ještě větší. Karolína zatím přistoupila k Chemikovi, jenž cosi kutí u stolku, a zeptá se docela potichu:*

KAROLÍNA: Děláš něco dobrýho?

CHEMIK: Pro tebe vždycky. –*přejede ji pohledem plným sympatií. Ostatní pokračují v tom, co dělali před jejím příchodem, jako by se nic nezměnilo.*

KAROLÍNA: Jo, to znám. –*vyhrkne pobaveně*– Ty tvoje pokusy mi stačily jednou.

CHEMIK: Jenom nedělej. –*odporuje, ale víc téma nerozvíjí. A oba asi vědí proč. Nato se Karolína obrátí na dvojici zlodějíčků, z nichž ten bojácnější předtím do druhého hučel:*

SALLY: Ale víš co!? Doufám, že to dopadne líp než posledně. Pamatuješ?

BAREŠ: Taky to mohlo tenkrát dopadnout mnohem hůř, tak si dej záležet. –*odpovídal nazlobeně.*

KAROLÍNA: Co je novýho? –*zajímá se.*

SALLY: Bydžov.

KAROLÍNA: Ha ha ha. –*vykucká ze sebe provokativní smích.*

KOBYLÁK: Sláma má problém.

KAROLÍNA: Copak? –*otočí se na ležícího blondáka.*

SLÁMA: Maj najednou strašnou starost o Jitku. –*zamračí se.*

Karolína se trochu zarazí, jak snadno přišla řeč na to, co ji zajímá, až se zdráhá v tom pokračovat.

Kouká a neví, co říct, až jí pomůže chlapík od stolku:

CHEMIK: Vy jste byly docela kámošky, viď? –*ptá se*– Ta teda dopadla. –*pokýve hlavou a snad to má být vyjádření účasti, než se zeptá*– Víš o tom něco novýho?

KAROLÍNA: Ne.

SALLY: Prej tam byla zahrabaná snad tejden.

CHEMIK: Už měla pohřeb?

KAROLÍNA: Ještě ne. *–hodí odmítavě hlavou. A mlčí, hledíc na blondáka, který zírá do stropu a nevšímá si jich. Děvčata se mezitím smát přestala a teď sedí a civí, jakoby sem přistála odkudsi zdaleka a vůbec nechápala, kde jsou, co tu pohledávají a kolik je hodin. Nikdo se o ně ale nestará, pouze Kobylák se k nim přesune, přiklekně si před ně a Hance odstraní vlasy z obličeje, promne je v prstech a poté je zkusmo zastrčí za její ucho. Ona se ani nehne, pouze panenky v očích se jí stočí tak, aby na něj viděla.*

KOBYLÁK: Máš hezký vlasy. *–řekne. Ona kouká a mlčí, v obličeji se jí nehne ani sval.*

JÁJA: Já nemám? *–hlásí se rozjařeně.*

KOBYLÁK: Ty máš hezký triko. *–směje se– Ale potřebovalo by vyprat.*

Ona se kupodivu neurazí; naopak si hned tričko suléká.

JÁJA: Tak jo, tak mi ho vypereš.

BAREŠ: Dobrý, striptýz!

KOBYLÁK: Já? *–brzdí ji, nahne se a rukou jí brání pokračovat, takže ona zůstane zamotaná v polosvlečeném tričku– Hoď si to do čistírny, ne? –dodá a ona si je stáhne zpátky, pořád se však tváří spokojeně, jako by se jí jeho poznámky netýkaly. Zřejmě již prodělala dosti podobných situací a naučila se být splachovací.*

JÁJA: Tak ne, no. Já se ti vnucovat nebudu.

KOBYLÁK: To bych ti ani nedoporučoval. *–opáčí a vrátí se k Hance–* Nechceš cigaretu?

Ona se krátce zamyslí a pak zavrtí hlavou.

SLÁMA: Najednu se o ni všichni strašně zajímáte. *–prohodí nerudně do vzduchu, přestože si ho v posledních chvílích nikdo ani nevšimnul.*

BAREŠ: Tak je to kámoška, ne?

SLÁMA: Jo. *–ucedí vztekle–* Ty si tak sotva pamatuješ, jak se jmenovala.

KOBYLÁK: Fakt nechceš? Já bych ti jednu ubalil. *–nabízí Hance opět cigaretu a rovnou i své služby, ale ona nyní již skoro otráveně odmítne.*

JÁJA: Tak jí jednu ubal. Pěstí. *–rozesměje se.*

SALLY: Ale ale, Sláma se nám zapaluje.

SLÁMA: Ty seš přece magor. *–posadí se.*

KAROLÍNA: Tys prej s ní mluvil nějak těsně předtím, než .. se ztratila. Je to pravda?

KOBYLÁK: Mluvil? *–táže se významně, odbíhající od rozhovoru s Hankou–* To bych si docela rád poslechnul. Ani bych nemusel volat nulašestsetdevět.

Blondák pokrčí rameny, z toho gesta je však patrný souhlas.

BAREŠ: Kdy to vlastně bylo? Já už jsem ji neviděl...

SALLY: To už je možná takovejch čtrnáct dní. Právě Sláma s ní byl asi poslední, jak... *–nadechne se k pokračování, ale potom se mu do toho nějak nechce–* Někdo mi to říkal. *–utne, ale pohledem zůstane na Slámovi viset, jako by čekal odpověď na otázku, která mu již nějaký čas leží v hlavě. Sláma se však jen ušklíbne a neodpoví.*

KAROLÍNA: A nezdála se ti divná? Neříkala něco?

SLÁMA: Jo! *–odsekne–* Říkala. Že má pocit, že ji dneska někdo zabije. A že u toho nechce chybět. *Většina přítomných je takovou odpovědí pobavena. Na Karolíně je znát, že by raději mlčela, ovšem na druhé straně se má něco dozvědět a musí proto vrtat do zanícené rány.*

KAROLÍNA: Nedělej si z toho prdel!

SLÁMA: Hrozná prdel.

KOBYLÁK: Jasně, nekuř, není to zdravý. *–vemlouvá se opět Hance, když na nic lepšího nepřišel.*

HANKA: A co je zdravý? *–odvěti bez zájmu.*

KAROLÍNA: Nenech se oblnout. *–utrousí jejich směrem–* Ten hučí do každé, vid', Honzo?

KOBYLÁK: Do každé ne. *–brání se klidně, jako by hovořil o někom třetím a nikoliv o sobě–* Ale vždycky do tej špatnej.

HANKA: Čím to je, vid'?

SALLY: Já si pamatuju, jak jednu ukecal. *–vyhrkne–* Pamatuješ? Tenkrát u Víznerů, jak jste spolu potom jezdili na kolotoči.

KOBYLÁK: Ty vole, to mi nepřipomínej, to byla ostuda. *–oklepe se.*

HANKA: Proč?

KOBYLÁK: Ta byla hrozná. *–kroutí na vysvětlenou hlavou. Karolína si zatím přisedne k blondákovi, ale není spokojená, protože se jí nelíbí, že sedí moc daleko od otvoru, jímž naslouchá vyšetřovatel. Jenže se s tím nedá nic dělat, tak se tím zbytečně netrápí.*

KAROLÍNA: Byls s ní? *–zeptá se asi tak, jako se ptá matka svého syna poté, co mu před soudem potvrdí nepravdivé alibi; to znamená jako by říkala: A teď s pravdou ven, ty můj broučku. On se ušklíbne a přikývne.*

KAROLÍNA: A udělal to? *–pokračuje stejným způsobem.*

SLÁMA: Co? *–vykulí oči. Chápe sice, na co se ptá, ale nemůže uvěřit, že je taková otázka míněna vážně. Bareš také slyšel a kouká trochu nevěřičně, jak se může na něco takového ptát.*

KAROLÍNA: Ne? *–odpoví otázkou, která jakoby ustupovala.*

KOBYLÁK: Podívej se na mě. *–obráti se na Hanku prosebně a ona se na něj tedy chladně a odměřeně zahledí. Druhá dívka – Jája – si je nevraživě prohlíží.*

KOBYLÁK: Máš hezký oči.

SLÁMA: Ty ses zbláznila! *–ucedí–* Proč bych to dělal?

KAROLÍNA: To nevím. *–odmlčí se–* Ale tak kdo?

SLÁMA: Já! *–odpoví vztekle–* Kdo jinej?!

HANKA: Jo! *–skloní se nespokojeně–* Hezký voči! *–uchechtne se.*

CHEMIK: Nech ho bejt. *–vstupuje klidně do hovoru, jemuž do té doby pouze mlčky naslouchal.*

KAROLÍNA: Nerozčiluj se. *–tlumí blondáka–* Ale měli jste spolu .. nějaký problémy, ne?

SLÁMA: Jo? *–diví se nápadně–* A jaký?

KAROLÍNA: Nedělej z toho komedii.

SLÁMA: Já?

KAROLÍNA: Ty.

SALLY: A tys s ní fakt byl, když se to mělo stát?

BAREŠ: Vždyť za ní tenkrát šel. Nepamatuješ si to? Jak potom druhej den už nepřišla a přitom říkala, že přijde k Pavlánům.

SALLY: Jo?

SLÁMA: Dejte mi pokoj. *–utne hovor.*

KAROLÍNA: Tys s ní byl v tom sklepe? *–nevzdává se.*

Blondák mlčky zavrtí hlavou.

Vedlejší místnost.

Vyšetřovatel se zapálenou cigaretou v ruce dřepí těsně u otvoru ve velice nepohodlné pozici, ale bohužel nemá na vybranou, pokud chce slyšet a přitom se moc neumazat. Tak trpí. Ani poslouchání jej ovšem moc neuspokojuje a má pocit, že sem neměl chodit a že se tady stejně nic podstatného nedozvídá. Nebo je nespůj, že na takový způsob vyšetřování vůbec přistoupil. Náhle si všimne, že dým z cigarety jde přímo do otvoru. Okamžitě ji zadusí a ještě chvíli je z toho jaksi přešlý, vyplašený.

–(...během tohoto záběru je zřetelně slyšet pokračování hovoru z doupěte; tedy skrze otvor, mimo obraz...)

KAROLÍNA: Nebyls tam s ní? *–dotírá.*

SLÁMA: Vo co ti de?!

KAROLÍNA: Byla to moje kámoška. *–řekne nečekaně klidně. A po pravdě.*

SLÁMA: Moje taky. *–vzdychne on.*

KAROLÍNA: Kámoška? *–zdůrazní to slovo, nebo spíš jeho obsah.*

Doupě.

CHEMIK: Kájó! *–osloví ji takovým prosebně vyčítavým tónem a ona odpoví natolik pevným a tvrdým pohledem, který nepřipouští ovlivňování, že se Chemik raději stáhne a nechá ji být.*

SLÁMA: Víc. *–vzhledne k ní, jako by mu náhle záleželo na tom, aby ho pochopila. Ale ona ví svoje, respektive myslí si svoje.*

KAROLÍNA: A ty pro ni?

SLÁMA: Co?

KAROLÍNA: Takys byl víc než kamarád? Ona ti dělala dost naschvály, že?

SLÁMA: Dej mi pokoj. *–špitne po chvíli. Jenže to ona nemíní udělat.*

KAROLÍNA: Kam šla potom, když šla od tebe? –*dotírá dál a blondák se na ni podívá ještě jednou, o něco bojácněji.*

SLÁMA: Co já vím.

KAROLÍNA: Nevykládej, žes ji nechal odejít a nezajímalo tě, kam jde.

SLÁMA: Nechal.

KAROLÍNA: To určitě.

SLÁMA: Hele! –*obrátil se k ostatním*– Máme tady soukromýho detektiva. Policajti na to nestačej, tak jim pomáhaj šlapky.

KOBYLÁK: Co to slyším? –*rozjasní se*– Ale každej policajt vlastně začínal na chodníku, takže máš náskok.

Karolína ho sjede kamenným pohledem. Ví, že jejich poznámky slyšel vyšetřovatel, a nemá z toho vůbec radost. Ale rozmlouvat jim to také nechce, aby náhodou neuslyšel ještě mnohem víc.

KAROLÍNA: Vy tomu nějak rozumíte. –*řekne pouze a dá si záležet, aby to neznělo podrážděně, ale aby z jejího hlasu bylo cítit, že se jí takové obvinění nemohlo dotknout. Přitom se postaví.*

BAREŠ: Jenom si to vyzkoušej. –*dobírá si Slámu*– Oni si tě policajti určitě taky podaj, tak ať máš trénink.

SALLY: Ale těm můžeš klidně lhát, oni věděj hovno. To Karolíně se lže blbě, co?

Blondák se rozhlédne s velmi výmluvně nasupeným výrazem; přejede pohledem ani ne tak přítomné lidi, ale spíš místnost, pak vstane a odchází s na půl úst pronášenými slovy:

SLÁMA: Jděte do prdele.

Karolína hned vyrazí za ním.

CHEMIK: Kájo, pojď sem. –*volá za ní, ale nic víc, v odchodu jí nebrání.*

BAREŠ: Nech ji.

KOBYLÁK: Asi ho chce sbalit. Vidíš, jak se na to vohákla.

Chodba.

Karolína Slámu dožene kousek za dveřmi, protože on jde tak pomalu, že téměř stojí. Asi neví, kam jít. A ona se natolik vžila do své role přísluhovačky spravedlnosti, že je málem nesnesitelná. Je na ní znát, že ji k tak upornému vyzvídání cosi pohání; že k tomu je nucena čímsi z vnějšku. Ale Sláma ani v nejmenším nepátrá po její motivaci, takže přinejhorším vidí, že je dnes obzvlášť protivná.

KAROLÍNA: Počkej.

On pokračuje ještě několik kroků a pak se zastaví na ploše, kam zvenčí dopadá jakýmsi oknem či dírou trochu víc světla. Je neklidný, ale neutíká. Jako by s Karolínou zároveň chtěl i nechtěl mluvit. A ona když vidí, že se zastavil, zpomalí a dojde k němu velice zvolna.

KAROLÍNA: Já chci jenom vědět... –*spustí omluvně.*

SLÁMA: Co se do toho sereš?! –*odsekne, aniž by se na ni podíval.*

KAROLÍNA: Chci vědět, kdo to udělal.

SLÁMA: To já taky. –*pohlédne jí zpráva do očí, což mu ona oplátí. Zírají jeden na druhého, až blondák uhne.*

KAROLÍNA: Tak proč mi nechceš říct pravdu?

Blondák zavrtí hlavou, jako že o tom nechce a nemůže a nebude mluvit.

KAROLÍNA: Vy jste se tenkrát pohádali?

SLÁMA: Nebuď trapná.

KAROLÍNA: Tak mi to řekni.

SLÁMA: Nechci se o tom bavit. –*odvěti po krátkém zaváhání.*

KAROLÍNA: Ale proč?

SLÁMA: Protože ti do toho nic není.

KAROLÍNA: Je.

Blondák se na ni znovu zkoumavě zahledí.

SLÁMA: K čemu ti to bude?

KAROLÍNA: Nevím. –*krčí rameny. On už je zviklaný, najednou chce mluvit a také mluvit bude, byť ne o všem a úplnou pravdu. Když hovoří, přemýšlí u toho a snad to bere jako takovou nedokonalou zповěď, svěření se s vlastním trápením, ovšem jen s tou jeho částí, kterou se odvažuje prozradit. Proto ten neklid, proto tak stručné odpovědi a proto tolik uhýbání očima.*

SLÁMA: Někam spěchala.
 KAROLÍNA: Kam?
 SLÁMA: Nechtěla zůstat se mnou.
 KAROLÍNA: Ale kam spěchala?
 SLÁMA: To mi neřekla.
 KAROLÍNA: A tebe to nezajímalo?
 SLÁMA: Zajímalo.
 KAROLÍNA: Ale nešels za ní.
 SLÁMA: Ne.
 KAROLÍNA: A tos ji nechal jít? *–zeptá se po chvíli znovu.*
 SLÁMA: No a co?! *–podrážděně.*
 KAROLÍNA: Je to divný.
 SLÁMA: Když si chtěla jít, tak ať si šla. *–prskne nazlobeně, ale zloba z něj rychle vyprchá, když si uvědomí, co se Jitce přihodilo. Potom svůj vztek soustředí na Karolínu– Tys jí to přála. –obviní ji nelogicky.*
 KAROLÍNA: Co blbneš?!
 SLÁMA: Já myslím... *–kroutí hlavou–* Tys ji neměla ráda.
 KAROLÍNA: Proč si to myslíš? *–je zaražená, ale on ani o tomhle nechce mluvit. Je toho přlíš, co vězí uvnitř něho a ztěžuje mu komunikaci.*
 SLÁMA: To máš jedno.
 KAROLÍNA: To nemám!
 SLÁMA: Chceš ještě něco? *–podívá se na ni odměřeně a ona se ovládne a vrátí k tomu, nač se chtěla ptát.*
 KAROLÍNA: Kdy asi odešla?
 SLÁMA: Brzy. Už někdy kolem jedny hodiny.
 KAROLÍNA: Kecáš!
 SLÁMA: No tak kecám.
 KAROLÍNA: A kde jste spolu byli? V tom sklepe?
 SLÁMA: Ne! *–ohradí se podrážděně, když to přece už jednou říkal.*
 KAROLÍNA: Tak kde?
Blondák okamžik zvažuje, zda má prozradit, kde se scházeli, nebo jestli by neměl hovor utnout, aby neprozradil víc; třeba i to, co prozradit nechtěl a nesměl.
 SLÁMA: Nikde. *–vyhrkne pak–* Starej se o sebe. *–vykročí ven a jeho kroky už nejsou vůbec pomalé, takže Karolína, která jej sice chvíli sleduje, brzy zastaví a poté se obrátí a zamíří tam, kde opustila vyšetřovatele. (A jít musí takovou cestou, aby bylo možné tu místnost opustit bez toho, aby se střetli.)*

Druhá místnost uvnitř ruiny.
Tady je však prázdné. Karolína je z toho docela přepadlá, rozhlíží se, jako by mohl být někde schovaný, a nechce se jí uvěřit, že neodejdou spolu. Nic jiného jí však nezbyvá, takže nakonec místnost opouští – a na schodišti se málem srazí s blondákem, který ji očividně hledal.
 SLÁMA: Co ty si vlastně myslíš? *–vyhrkne udýchaně.*
 KAROLÍNA: Nic.
 SLÁMA: Že jsem ji zabil?
Ona si ho prohlíží jako lékař pacienta, možná o něco bojácněji.
 SLÁMA: To si myslíš?! *–div mu nepřeskočí hlas–* Já jsem ji měl rád!
 KAROLÍNA: Jenže ona tebe moc ne. Nebo to není pravda? *–odpoví tvrdě, což blondáka poněkud zchladí.*
 SLÁMA: Proč myslíš?
 KAROLÍNA: Tak. *–ušklíbne se–* Nedělej, žes to nevěděl.
 SLÁMA: To teda ne. Podle čeho? *–vypadá opravdu překvapeně–* To je blbost. *–zdůvodňuje sám sobě–* Ona byla taková .. divná, ale měla .. měla mě ráda. Určitě. Vždyť mě .. vždyť se mnou .. ještě ten den jsme spolu...
 KAROLÍNA: Co?
 SLÁMA: Nic.
 KAROLÍNA: Spali?
Blondák možná ani nepřikývne, a když, tak jen malounko, ale z jeho vzezření je cítit souhlas.
 KAROLÍNA: A to chtěla ona, nebo jenom ty?

Blondák je poněkud zaskočený, protože tahle otázka mu už vůbec nesedí. Těká očima, pak se na ni podívá, odvrátí se a odchází. A ona mu nebrání ani jej nezdržuje. Kamera ho sleduje, jak svižným krokem prchá pryč, ven z domu a dál, daleko z téhle čtvrti .. nebo alespoň počáteční nasazení by napovídalo, že se chystá zastavit přinejmenším na druhém konci města. Daleko však nedojde. Posadí se na první lavičku, vytáhne z kapsy tabatěrku a z ní pečlivě uloženou cigaretu, již si třesoucím se rukama labužnický zapálí .. a z jeho výrazu by mohlo být znát, že to není žádná vyklepaná startka ani nic podobného, ale docela jiný tabák.

Ulice na sídlišti.

O něco později stojí blondák před domem, kde bydlí matka zavražděné. Zvoní jako o život, motá se a tváří velmi výmluvně, takže ani nemusí promluvit, abychom poznali, že není docela při smyslech. Náhle se z reproduktoru ozve podrážděný hlas.

STACHOVÁ: Co je?!

Blondák se úplně lekne a začne blábolit, přičemž mu tváří proškubávají nejrůznější a nejodlišnější výrazy.

SLÁMA: Já bych potřeboval, teda, jako, chci mluvit s Jitkou... –dojde mu, že tohle přání už mu asi nikdo nesplní, a je z toho ještě zmatenější– Já vás znám, mladá paní, vy jste jako to, jako byla její máma. Já vím, ale vy mě ne. Slyšíte mě? –ptá se, ale na odpověď nečeká– Oni si myslej, že jsem ji zabil, víte, ale já za to nemůžu, fakt ne...

STACHOVÁ: Kdo to je? –skočí mu do řeči.

SLÁMA: Já bych to nikdy neudělal, fakt ne, opravdu. Já jako to, jsem Jitku to .. já ji měl rád. Pořád ji mám rád, i když ona mě prej neměla. Ale to je blbost. Jasně! Měla mě ráda, určitě, to vím, ale nechtěla jenom .. slyšíte? –ptá se, ale na odpověď nečeká a pokračuje– Nechtěla jenom, aby o tom někdo věděl. To mě štvalo, to je pravda, to mě fakt rozčilovalo...

Chodba v paneláku.

Matka zavražděné dávno neposlouchá. Zabouchla dveře od svého bytu a vchází do výtahu, sjede dolů a tam, před zvonky, vidí prosklenými dveřmi potácející se postavu, která se snaží mluvit do reproduktoru, ale stěží drží hlavu v jeho blízkosti. Přiblíží se a otevře prudce dveře; ještě uslyší pár slov, než se blondák vzpamatuje a vezme ji na vědomí.

SLÁMA: ...fakticky šla domů, nebo né domů, to né, ale víte, ale já jsem to neudělal, to mi...

STACHOVÁ: Co chceš? –utrhne se na něj. On si ji prohlíží a posléze ji i pozná.

SLÁMA: To jste vy. –rozzáří se a hned vzápětí zvadne– Věříte mi?

STACHOVÁ: Co?

SLÁMA: Že jsem ji nezabil.

Žena si jej přeměřuje přísným zrakem zkušené ženy. On nesměle naznačí, že by rád dounitř, ale ona ho nepustí, tak zůstanou venku. Blondák si pohrává s knoflíkem .. a ten už asi visel na poslední nitce, protože mu po chvíli upadne, což ho zarazí, ale nijak na to nereaguje. Chvíli jej drží v ruce a pak strká do kapsy, ale knoflík mu spadne na zem, kde ho nechá ležet.

STACHOVÁ: Co ty s tím máš společného?

SLÁMA: Já ji mám rád.

STACHOVÁ: Kvůli tomu se snad lidi nevražďej.

SLÁMA: Že ne! –opět se rozjasní.

STACHOVÁ: I když jsou i takoví blázni. –pozmění svůj názor, když si jej tak prohlíží– Že mi o tobě nic neřekla.

SLÁMA: Ne? –podiví se, ale poté se mu rozsvítí– Vy jste se přece nesnášely, ne? Tak asi proto.

STACHOVÁ: Cos pil? –udeřtí popuzeně.

SLÁMA: Nic. –odvětí– Skoro. –dodá po pravdě.

STACHOVÁ: To je vidět. Běž se z toho vyspat a jestli chceš mermomocí někoho přesvědčovat, tak běž za policajta a né za mnou. –ráda by přibouchla dveře, ale cosi mateřského jí v tom ještě zabrání. Když vidí toho nešťastníka, prostě jej nedokáže jen tak odbýt.

STACHOVÁ: Slyšels?! –houkne, až sebou on trhne– Tak padej! –napoví mu, jak tohle setkání šikovně ukončit.

Blondák se obrátí a potácí se dolů ze schodů. Ona zavře dveře a stoupá nahoru. Pěšky, ale v půli schodiště se zarazí a vrátí se dolů k výtahu.

Ulice před domem.

Blondák zatím odvrávorál pár metrů ulicí; kamera jej sleduje ze stále se zkracující vzdálenosti, až se zaměří do jeho nepřítomných, rozostřených očí. (Pouliční osvětlení tu dává dostatek světla.) Jeho oči pak náhle ztuhnou a upjatě civí do jednoho místa, kde (v halucinační vizi) vidí zavražděnou dívku živou a čilou.

–(...při scénách, jichž se účastní živá-mrtvá Jitka, je nutno pozměnit prostředí i osvětlení, byť ne mnoho; jen tak, aby bylo zřejmé, že nejde o realitu ani o dosazení postavy do skutečného prostředí, ale o vzpomínku; ovšem na druhé straně není žádoucí, aby v halucinaci hrálo skutečné prostředí – takže prostor ze vzpomínky jaksi „prolnout“ s tím skutečným, promíchat, aby to byl na první pohled jen zmatený neurčitý sen...)–

Původně kdesi venku, v parku či tak (halucinace).

Dívka ustupuje a hledí přímo do kamery, jež zastupuje blondáka. Usmívá se a její výraz až trochu zavání výsměchem.

JITKA: Máš mě rád? –*ptá se, ale odpověď neslyšíme, jen její řeč. AA stejně tomu bude i ve všech následujících halucinacích – slyšet je pouze Jitka; odpovědi jsou vypuštěny, ovšem mezi otázkami musí být ponechán dostatečný prostor pro odpovědi, které sice neslyšíme, ale dají se vytušit.*

JITKA: A víš to jistě? –*pokračuje v monologu–* Hodně? – ... – Lžeš! Nemáš, já to poznám. –*zatváří se ostře a vážněji–* Nevěřím ti. Proč bych ti věřila? Proč bys mě měl rád? – ... – Já vím proč. Abych ti dala, žejo? – ... – Tak mi to řekni ještě jednou. – ... – No že mě máš rád.

Ulice (realita).

Blondák zírá před sebe a zvedá a natahuje mimoděk ruku, jako by se chtěl přeludu dotknout, ale vidí opět pouze skutečné – prázdné místo, a poznává, že to byla pouze vidina. Uklidňuje se, cosi si mumlá a vykročí dál .. když vtom se mu znovu přihodí to samé.

Původně někde v přírodě, asi u vody (halucinace).

Dívka leží na zádech, nahá či poloodhalená, ruce má vztyčené do výšky a prohlíží si je, pak si jimi přikryje obličej. (Tahle scéna má pouze začátek spojený s reálným prostorem, rychlým nájezdem se dostaneme na polodetail a v této vzdálenosti už setrváme; tedy se scéna odehrává mnohem více v jeho myslí než aby byla spojena s určitým místem. Jde jen o ně dva a o to, co se děje mezi nimi, ať už to bylo kdekoliv.)

JITKA: Já jsem blbá, tohle jsem přece vůbec nechtěla! –*nařiká–* Proč já jsem tak blbá? –*krátce se odmlčí a pak se na něj (do kamery) podívá mezírkou mezi prsty–* Tak už máš, cos chtěl, žejo. Tak to stačí. – ... – To vykládej holubům, já nejsem blbá. – ... – Ale co máš z toho? Já tě taky vlastně tahám za nos, tak co?

Ulice (realita).

Blondák už je méně vyjevený, ale pořád je na něm znát, že by rád do viděného vstoupil – a především jej to, co vidí a slyší, velice a nepřekonatelně dojímá. Když mu zmizí i tento obraz, šlape dál a přitom se rozhlíží, jako by hledal, odkud se mu Jitka zase objeví, aby s ní stačil prohodit pár slov. Samozřejmě se opět dočká, oči mu ztuhnou a on prkenně zírá stranou.

Původně při chůzi městem (halucinace).

JITKA: Nebuď hloupej, co bys se mnou dělal? –*řiká, kráčeje vedle něho–* Já taky nejsem na tebe zvědavá, necháme toho. Stejně by to nebylo k ničemu. – ... – To je sice hezký, ale jsou to jenom kecy. Rozumíš?! Kecy, kecy, kecy. – ... – A tobě nevadí, jaká jsem? – ... – No vidíš, vadí. A to si mám kvůli tobě dát nohu za krk? Na to zapomeň. Pohádky už nejsou nic pro mě. –*naslouchá odpovědi a pak se na něj podívá očividně potěšená tím, co slyšela–* Ale jo, poslouchá se to hezky.

Ulice (realita).

Blondák se motá, kamera se pak soustředí na jeho obličej a následuje prudké střídání jeho vyjevené, odmítavé, tesklivé, dojaté a kdoví jaké ještě jiné tváře se záběry na zavražděnou dívku, jež na něj jukne tu z výklenku, tam zpoza stromu, z auta, z leže na lavičce, z průchodu, nebo se mu kamsi bude schovávat, a vždy něco řekne.

JITKA: Mě stejně nedostaneš, stejně ti uteču. – ... – Pojď ke mně. – ... – Blíž... Pojď a obejmi mě. – ... – Stejně ti nevěřím. Nikomu nevěřím. – ... – Chyť si mě, zkus to, snaž se. – ... – Já na tebe nemám náladu, běž si oblbovat nějakou jinou. – ... – Řekni mi něco hezkýho.

Vyšetřovatelova kancelář.

Vybavená obyčejně, stroze, plná papírů s poznámkami, desek a složek. Na jedné ze stěn (té nejprostornější) je velký erotický plakát s vylepšenou dívkou: přes oči a přes klín má černý pruh, jaký se v novinách dává lidem (ten přes oči), kteří nemají být poznáni. Kolem je pak několik podobných obrázků, menších. Vyšetřovatel se houpe na židli, kolega, který je zde spolu s ním, sedí na stole a zamýšleně listuje štosem papírů, zprvu jako by ani neposlouchal. K tomu vyšetřovatel rozkládá své názory:

VYŠETŘOVATEL: Že jsem radši nešel pást krávy! –*stěžuje si nejprve*– Měl bych klid a ne takový .. starosti. Vždyť tady není čeho se chytit! V tom baráku a kolem podle mého žádnéj možnej pachatel není, aspoň nic tomu nenásvědčuje. –*zamyslí se a přitom si pohrává s tužkou a okusuje ji*– Ale co tam dělala, když ji tam nikdo nezná? Nikdo ji tam neviděl ani nikdy předtím, kromě té učitelky, co ji potkala jednou na ulici, a toho chlapa, co ji viděl jít do sklepa. Takže to mohla bejt jenom náhoda, nárazovka, nic, z čeho by se dalo vycházet. Vždyť tam mohla jít třeba .. co já vím, třeba potřebovala na záchod...

KOLEGA: Co? –*podívá se na něj nevěřičně.*

VYŠETŘOVATEL: Jestli moc potřebovala...

KOLEGA: Tak by si snad skočila někam do hospody.

VYŠETŘOVATEL: No tak tam chtěla třeba něco ukrást, to je jedno. Jde o to, že ji mohl sledovat nějaký blázen z ulice, kterýho teď můžeme hledat... –*místo dokončení věty významně zakouklí očima, jak marná to asi bude práce, a poté pokračuje*– Na místě taky žádný použitelný stopy, ani vražednej nástroj, na ní taky nic zvláštního nenašli. –*stěžuje si a kreslí přitom na čistý list papíru nejasné křivky, v nichž posléze rozeznáváme vázanou kytici růží*– Takže zatím pořád jediný, za čím se dá jít, je ten kluk, co ji uháněl.

KOLEGA: Ale o něm toho taky moc nevíš.

VYŠETŘOVATEL: Začínám na něm dělat. Je z jedné takové party, kam patřila i ona. Jenomže... –*tváří mu probleskují náznaky odevzdanosti*– ...zatím nemám ani motiv. –*narovná se na židli a vezme si cigaretu, kterou však nezapálí*– Měli spolu nějaký spory, ale nic zvláštního.

KOLEGA: Třeba ho podváděla.

VYŠETŘOVATEL: Možná. Ale žádný velký překvapení by to pro něj asi nebylo. Aspoň myslím, podle toho, co jsem zatím slyšel.

KOLEGA: Tak už ho třeba nechtěla. Znáš to. Taková, co dá každému a tobě najednou dělá drahoty, dokáže nasrat nejvíc.

VYŠETŘOVATEL: To teda neznám. –*zasměje se jako nepřekonatelný svědce*– Ale... –*chce tu domněnku vyvracet, jenže neví jak*– Mně se to nezdá. Kdyby jí chtěl něco udělat, tak s ní přece nepoleze někam do cizího sklepa. –*přemítá*– I když .. je to možný. –*zatváří se odevzdaně a pak si alespoň nahlas postěžuje*– Kdyby aspoň něco, ale takhle. Cizí žena v cizím baráku... To mi udělali naschvál.

KOLEGA: Vždyť ji tam třeba vůbec nešel zabít.

VYŠETŘOVATEL: Ale co by dělali v tom sklepe?

KOLEGA: Romantika...

VYŠETŘOVATEL: To pěkně děkuju.

KOLEGA: Nemáš vůbec fantazii.

VYŠETŘOVATEL: Viděls to tam? To je fantazie.

KOLEGA: Třeba ji ten humus strašně vzrušoval. Nebo jeho.

VYŠETŘOVATEL: Nebo oba. A takhle to dopadlo, třetí se smál.

KOLEGA: Kdo třetí?

VYŠETŘOVATEL: To mě jen tak napadlo.

KOLEGA: Víš, že Mirovskéj je mimo službu? –*vzpomene si nečekaně.*

VYŠETŘOVATEL: Jó? –*chvíli mu trvá, než své myšlenky převede sem*– Vždyť je to vůl. –*usoudí pak. Kolega pokrčí rameny. Podle vizáže nesouhlasí, ale nehodlá se přít, a tak se raději vrátí k původnímu problému.*

KOLEGA: Zajdi si do té jejich party. Tam ti určitě něco řeknou.

VYŠETŘOVATEL: Jo, to řeknou. *–zamračí se–* Ale devět desetin z toho budou nesmysly.

KOLEGA: No a co? To je všude. Musíš si všímat jenom té desetiny.

VYŠETŘOVATEL: Díky. *–pobaveně–* Až budu potřebovat radu, vím, kam jít.

KOLEGA: Rád pomůžu. *–přizvedne papíry a pak je odloží, aby zdůraznil zdroj následující informace–* Podle toho měla před smrtí styk s více partnerama.

VYŠETŘOVATEL: Nojo, to taky. Říkám, že žádná upejpavka to asi nebyla.

KOLEGA: Tak že by v tom byla opravdu ta žárlivost? Jestli je tam přistihl?

VYŠETŘOVATEL: Můžeš žárlit na šlapku? *–vrtí hlavou a podle výrazu je znát, že myslí i na něco jiného, pokud ně úplně na něco jiného. Papír mezitím téměř pokrývá různými ornamenty, písmeny „K“ a čárami, jež by mohly napodobovat čísi vlasy, ale také by mohly docela jednoduše maskovat jeho výtvar, aby nebylo poznat, že kreslí kytičky. Vůbec se mu občas stane, že z plavného črtání křivek přejde náhle do zbrklého čmárání a začernování.*

KOLEGA: Cha! *–nedá se–* To by ses divil.

VYŠETŘOVATEL: Ale jak mám zjistit, kvůli komu by na ni žárlil?

KOLEGA: Zeptej se ho.

VYŠETŘOVATEL: Zeptám.

KOLEGA: Tak na co čekáš?

VYŠETŘOVATEL: Až mě napadne něco věrohodnějšího.

KOLEGA: Co?

VYŠETŘOVATEL: To právě nevím.

KOLEGA: Třeba sebevražda? Že by si rozbila hlavu z nešťastný lásky?

VYŠETŘOVATEL: No nedělej si prdel, ale nějaká láska v tom určitě bude.

KOLEGA: Možná. Ale ne její, protože to by tady ještě byla.

VYŠETŘOVATEL: Nebo těch lásek měla moc.

KOLEGA: Nebo tak. Co my víme.

VYŠETŘOVATEL: Nic.

Chvilí jsou oba zticha. Pak vyšetřovatel odloží papír a vezme si složku a otevře ji na náhodném místě.

KOLEGA: Teď musíš za nima, co jinýho. Musíš něčím začít, takhle to je na vodě.

VYŠETŘOVATEL: Nojo. *–vyhlédne z okna, aby nebylo vidět, jak se na to těší–* Pozvu je na oběd.

KOLEGA: Přines jim pytlík trávy a uvidíš, jak budou zpívat.

VYŠETŘOVATEL: Falešně.

Kolega se usměje. Vyšetřovatel zaklapne desky.

VYŠETŘOVATEL: Já mám hlad.

KOLEGA: Já jsem dneska ještě ani pořádně nesnídal.

Vyšetřovatel upjatě kouká do zdi. Asi přemýšlí, co udělat s tím hladem. Vtom zazvoní telefon a on po něm s otráveným výrazem sáhne.

VYŠETŘOVATEL: Zavřel, prosím. *–ohlásí se a odmlčí–* Jo, už mi .. aha, dobrý... *–zarazí pozdrav před dokončením a opraví se–* ...ahoj. *–znovu chvíli poslouchá a pak mluví naprosto jinak než předtím–* Ne, nene, to nešlo. Tys tam čekala? Tak promiň. Ne, stejně jsem už nic neslyšel a pak, co kdyby tam někdo přišel? *–vysvětluje a téměř omluvně přitom hledí na kolegu–* No určitě, to víš, že mě to zajímá. Jo? No tak jo. *–přítaká trochu rozpačitě–* No, třeba. Jo, můžu. Tak jo. *–zavěsí a vrátí se ke kolegovi–* Tak si teda zajdu poslechnout, co se povídá mezi tou sebrankou.

KOLEGA: Co to bylo? *–podívá se, protože ten rozhovor nenasvědčoval, že by šlo o domlouvání výsledku.*

VYŠETŘOVATEL: Mám tam špióna. *–zastírá nenápadně.*

KOLEGA: Špióna? *–zdůrazní koncovku–* Nebo je to ona?

VYŠETŘOVATEL: Špión je špión. Bez ohledu na pohlaví. *–odpoví vyhýbavě–* To máš jako kapitán, inženýr, doktor a tak.

KOLEGA: To už dávno neplatí. *–odporuje–* Dneska se říká kapitánka, inženýrka, doktorka. Ale... *–prohlíží si ho zkoumavě, ale zůstane zticha, protože se své myšlenky neodvažuje pronést nahlas; cosi však přece řekne hlasem trochu rozverným a trochu jakoby varovným–* To už ti volá i do práce? Špiónka?! *Vyšetřovatel si prezíravě odfoukne.*

KOLEGA: A co je to zač?

VYŠETŘOVATEL: Nic.

KOLEGA: Jedna z nich?

VYŠETŘOVATEL: Nestarej se. –zkříví obličej do šibalského šklebu.

KOLEGA: No. –plácne dlaní do svazku, jímž se před chvílí pročítal– Tak ti přeju víc štěstí než rozumu, protože se mi zdá, že ho budeš potřebovat. A na špiónky pozor! –bere se s úsměvem k odchodu, ale mezi dveřmi se ještě otočí– Ale jestli bude dobrá, tak mi na ni pak dej telefon.

VYŠETŘOVATEL: Tobě?! –vyhrkne– Tomu nevěř, tobě bych ji neukázal ani na sto metrů!

Kolega se jen usměje a zavře za sebou dveře. Vyšetřovatel vstane a vezme svazek, aby se do něj podíval, za chvíli však kouká úplně jinam, do zdi, a pak si vzpomene, že měl hlad, svazek odhodí a spěchá také ven. Ovšem nikoliv na oběd.

Městská ulice.

V příjemné a vcelku atraktivní části města postává Karolína na rohu, blízko sloupu s velkým reklamním panelem a otáčivými hodinami. Čeká na vyšetřovatele a vůbec nevypadá jako asociální živel, natož jako šlapka a narkomanka. Oblékla se slušně, hezky a přitom nijak výstředně; prostě jen tak, aby dala znát, že když chce, tak umí. A má vkus. Upravila se i jinak; vlasy má načesané a je snad i namalovaná. Chce totiž vedle toho člověka vypadat dobře .. a především dopředu plánovala, že spolu půjdou někam do kavárny, a dala si záležet, aby se tam za její společnost nemusel stydět.

Vyšetřovatel právě přichází a my je sledujeme z povzdálí, jak k ní přistupuje a dávají se do řeči. Moc jim to nejde, protože se zatím oba zdráhají naplno přiznat, že se nescházejí pouze kvůli vyšetřování.

Nedovedou ještě otevřít svým skrytým myšlenkám cestu na svět, ale hovořit pouze o tom, o čem by měli, je jim očividně málo, a tak hovor zpočátku vážne a zadržává. Tedy kolem sebe krouží, zprvu na místě, pak udělají několik kroků a znovu se zastaví a rozhlížejí, až ona promluví a kamsi ukáže, on přikývne a hned je jeho pohled soustředěnější, protože už má před sebou jasný cíl, a vzápětí oba rázně vykročí směrem, kterým Karolína ukazovala. To už je jejich nejistota pryč, protože oba vědí, že získali čas a v tom čase že se dá čarovat.

Kavárna.

Vystupují ke vchodu. On se pokouší být galantní a otevírá jí dveře, ale pak si uvědomí, že by měl vstoupit jako první, což jej vyvede z míry. Ona se však spokojeně usmívá a nehledá mouchy, má dveře otevřené a tak jde a vyšle k němu přitom zářivý pohled, který jej nejistoty okamžitě zbaví. Uvnitř jí dává vybrat stůl a ona neví, ale nechce o takové maličkosti zdlouhavě debatovat, takže když neuspěla s tím, že to nechá na něm, zamíří sama k jednomu ze stolků. On spěchá odsunout jí židli a oba usedají. Nyní tedy mají spolu rozmlouvat a oba vědí, že to nemá být jen o vraždě. Ale otevřené přiznání zatím stále visí ve vzduchu a není, kdo by je sejmul a vyložil na stůl.

Po prvotním pozdravení a obšírném vysvětlení, proč on nepočkal v baráku, až si její dívka vyzvedne, což si odbyli cestou sem, se tedy jako k záchraně vracejí k tomu, o čem mluvit nechtějí, ale musí, a dokonce s povděkem, protože je to svedlo dohromady.

VYŠETŘOVATEL: Tak povídej. –vzve dívku a tváří se přitom, jako by měla popisovat, jak nejlépe dojde k orgasmu.

KAROLÍNA: On to asi nebyl. –začne překvapivým závěrem svého soukromého pátrání.

VYŠETŘOVATEL: No počkej. –brzdí ji– To je všechno?

KAROLÍNA: Myslím si to. –odpoví ona na jinou, nevyslovenou otázku: Nezdá se mi, že by ji chtěl zabít.

VYŠETŘOVATEL: Aha. –usměje se povýšeně, protože on, opravdický policista, by se k takovému unáhlenému a subjektivnímu závěru nikdy nesnížil. A dělá mu dobře, když nad ní alespoň v něčem cítí převahu. Líbí se mu její zapálení pro věc a těší se, že jí předvede, jak mylná byla její úvaha, založená na okamžitém pocitu. Proto s ní nějak nechce souhlasit a dopředu se vzdává možnosti přijmout toto řešení za své .. protože s ním nepřišel sám. A od nynějška bude hledat a vidět pouze to, co jej v domněnce, že vrahem je blondák, utvrzuje, aby jí předvedl, že skutečný vyšetřovatel pracuje úplně jinak než ona si myslí.

Poté přistoupí k jejich stolku číšník.

ČÍŠNÍK: Budete si přát?

Vyšetřovatel se podívá zkoumavě na dívku.

VYŠETŘOVATEL: Víno?

Ona pokrčí rameny, jako že si dá poradit. Vyšetřovatel se tedy obrátí na číšníka:

VYŠETŘOVATEL: Dvakrát dvojku bílýho. *–znovu se na ni podívá, jestli souhlasí, a ona s úsměvem přikývne.*

VYŠETŘOVATEL: Co tam máte? *–doplní svěťáčky.*

ČÍŠNÍK: Müller, Tramín, Vlašský ryzlink...

VYŠETŘOVATEL: Tak ten ryzlink. *–objedná a vrátí se ke Karolíně, zatímco číšník odchází.*

VYŠETŘOVATEL: A jaks na to přišla?

KAROLÍNA: To se pozná. Nevěřím, že by to udělal.

VYŠETŘOVATEL: Kolik jsi už viděla vrahů? *–ptá se téměř jízlivě a v jejím následném pohledu se objeví jakési dotčení, snad až podrážděnost.*

VYŠETŘOVATEL: To není poznat na první pohled. *–vysvětluje mírněji–* To jsou na první pohled úplně normální lidi.

KAROLÍNA: Ale já ho znám. Skoro nikomu se to nezdá.

VYŠETŘOVATEL: Ty ses vyptávala i jinde? *–zarazí se.*

KAROLÍNA: Všude. *–odvětví samozřejmě–* Tak když chci něco zjistit, tak se musím ptát, ne?

VYŠETŘOVATEL: Nepřeháněj to. Abys nebyla nápadná. *–řekne. Uměl by být i prudší, jak se mu její postup nezamlouvá, ale ovládne se.*

KAROLÍNA: Neboj. Oni věděj, že jsem ji měla ráda.

Vyšetřovatel se netváří příliš spokojeně, ale nezbyvá mu, než proti svému přesvědčení souhlasit. Nechce totiž vyvolávat žádné spory, ba právě naopak.

VYŠETŘOVATEL: A ten den byli spolu.

KAROLÍNA: Jo.

VYŠETŘOVATEL: V tom sklepe?

KAROLÍNA: Ne. Oni se scházeli někde tam, co je hospoda Na vyhlídce. Znáš to tam? Někde nahoře v tom parku, co je ten altán, tak v tom. Ona prej nechtěla, aby je někdo viděl spolu, ale bydlí tam jedna holka a ta je tam vídala dosti často.

VYŠETŘOVATEL: Buď s tím vyptáváním opatrná. *–nabádá ji.*

KAROLÍNA: Neboj.

VYŠETŘOVATEL: A tenkrát je viděla jenom ta holka, nebo ještě někdo?

KAROLÍNA: Ona. Jinak nevím. *–přítaká–* Viděla je odcházet a bylo to fakt někdy brzy odpoledne. A nešli společně. Nejdřív ona a on kus za ní, jako by ji sledoval. A nevypadali prej vůbec jako dvě hrdličky. Aspoň on vypadal našťavaně, prej. Ale on tak vypadal dosti často.

VYŠETŘOVATEL: V kolik to bylo hodin si nepamatuje. *–opět spíš konstatuje než se ptá.*

KAROLÍNA: Brzy, kolem druhý..? *–přemítá a je znát, že spíš sama ve své mysli spřádá, kolik asi mohlo být hodin, než že by si to pamatovala. Ale to vyšetřovatel nevidí a ani se nesnaží údaj dál zpřesňovat; ostatně už dříve na něm bylo vidět, že jejím poznatkům nijak velkou váhu nepřikládá.*

Číšník přináší dvě sklenky a postaví je na stůl. Tím okamžikem jsou opět vtaženi do vzájemného poznávání, sklenka je oba ponouká cosi udělat a posunout vztah o kousek dál nebo sebe o kousek blíž tomu druhému. Pátání bez jakéhokoliv pozůstatku vyšumělo a oni se jaksi vnitřně projasnili, on sahá po sklence, ale jen položí prsty na její spodní část; ona se usmívá a opatrně si jej prohlíží.

KAROLÍNA: Ty nejseš ve službě?

VYŠETŘOVATEL: Jsem s tebou. *–odpovídá po svém. A Karolína je s takovou odpovědí spokojená, ba je jí potěšená.*

KAROLÍNA: Tak to jo. Tak to můžeš pít.

VYŠETŘOVATEL: Nemůžu. *–pozvedne víno–* Ale chci.

KAROLÍNA: Budeme si připíjet?

VYŠETŘOVATEL: Můžeme.

KAROLÍNA: Ne. Budeme si něco přát. Potichu.

Vyšetřovatel není na takové čarování s pocity zvyklý, ale podřídí se. Dokonce se zdá, že se dál míni namísto pracování bavit.

VYŠETŘOVATEL: Tak ať se nám to splní. *–zahledí se jí zpríma do očí, ona jemu rovněž a oba mírně upijí. On se pak nakloní nad stůl, aby byl blíže k ní, avšak stále je dál než by chtěl, mnohem dál. Na její ruce, již má položenou na stole, uvidí prstýnek (světlý kov, masivní, nějaká dračí hlava či co podobného). Přiblíží se tedy alespoň k němu a letmo, opatrně se jej dotkne.*

VYŠETŘOVATEL: Hezkej prstýnek.

Ona ruku zvedne a kroužek si prohlíží. Podle výrazu se jí zdá obyčejný. Pak ruku vrátí na stůl a on pohne svou, aby se jí téměř dotýkal. Přitom se usmívá, jako by své konání chtěl nenápadně zlehčovat.

VYŠETŘOVATEL: Tos dostala?

Ona pobaveně zavrtí hlavou. On se opře zády o opěradlo židle, ale ruku nechá nataženou blízko té její. Dokonce i pod stůl nahlédne a pohne nohama, aby o ni zavadil .. a později možná aby se o ni i opřel.

KAROLÍNA: Proč ty si myslíš, že to udělal Sláma?

Vyšetřovateli chvíli trvá, než se vrátí k téhle otravné záležitosti. Potom mu ale dojde, že jakkoliv je to protivný problém, musí se mu věnovat. Neodpustí si přitom však občas se k ní nahnout, dotknout se její ruky či nohy, zahledět se do určitých partií a podobně. Ani své chování nezakrývá; naopak po ní občas blýskne rozvernými očima a ona jeho hru pobaveně sleduje a chvílemi snad i opětuje, spíš je ale ráda, že jakési „jiskření“ obstarává on.

VYŠETŘOVATEL: Tahala ho za nos. –vysloví první, co jej napadne.

KAROLÍNA: To přece není důvod k tomu, aby ji zabil.

VYŠETŘOVATEL: Jestli ji měl rád... –pauza– A ona ho podváděla...

KAROLÍNA: Tak ji zabije. –odtuší– To se mi nezdá.

VYŠETŘOVATEL: Možná už ho měla dost a on to neunesl. –naznačí a ona hned couvá, protože ho nechce přivádět k domněnkám, o nichž po svém pátrání není sama přesvědčená. I když tomu hodně věci nasvědčuje, nebo možná právě proto.

KAROLÍNA: Říkala mu to pořád.

VYŠETŘOVATEL: Že ji nezajímá? –položí upřesňující otázku, protože tomu moc nerozumí.

KAROLÍNA: No. –přitaká, byť ne tak docela přesvědčivě.

VYŠETŘOVATEL: Ale do toho altánku s ním chodila. A asi tam nechodili studovat mravence...

KAROLÍNA: Jaký mravence? –diví se nejprve, ale vzápětí pochopí a souhlasně ztichne. A vyšetřovatel již vidí všechno docela jasně.

VYŠETŘOVATEL: Asi mu tenkrát zase něco takovýho řekla, třeba že není jedinej. –vysloví zkusmo a přitom se na Karlínu zkoumavě zahledí, jak bude na takovou věc reagovat– A třeba ji sledoval a když to pak uviděl na vlastní oči, neovládl se...

KAROLÍNA: To věděl. –opáčí zasmušile.

VYŠETŘOVATEL: Co?

KAROLÍNA: Že není jedinej.

VYŠETŘOVATEL: A nevadilo mu to? –stáhne se. Už předtím, když rozmlouvali o takových vztazích, poněkud ochládal. A teď již mu nějak nešlo pokoušet se s ní sblížovat. Ani náznakem. Ale bylo mu to líto.

KAROLÍNA: Vadilo. Ale co mohl dělat.

VYŠETŘOVATEL: Nic. –pokyvuje hlavou– Ale jednou se ucho utrhlo a pohár přetekl a on udělal přesně to, co udělal.

KAROLÍNA: Proč by to dělal až teď? To mohl přece udělat už dávno.

VYŠETŘOVATEL: Kdyby to udělal o měsíc dřív nebo pozděj, řekla by sis to samý.

KAROLÍNA: To je možný.

Chvilě ticha, kterou oba stráví v zamyšlení. Potom se jejich pohledy střetnou a vyšetřovatel promluví změněným hlasem na jiné téma.

VYŠETŘOVATEL: Tys ji znala dobře?

KAROLÍNA: Docela jo.

VYŠETŘOVATEL: Tos taky .. chodila tam .. do toho... –vyzvídá neobratně, jestli byla ve stejné společnosti a možná snad dokonce i stejná, jako Jitka. Má pocit, že byla, nebo pokud ne stejná, tak určitě podobná. A chce být toho pocitu zbaven.

KAROLÍNA: Občas. –uhne pohledem– Někdy jo, ale tam se slejzali takoví případi, že jsem někdy nechápala.

VYŠETŘOVATEL: Ale chodilas tam.

KAROLÍNA: Kam jsem měla chodit? –podívá se mu pevně do očí– Každý nemá práci jako koníčka a spoustu známejch, který za něco stojej a se kterejma si rozumí.

VYŠETŘOVATEL: Ty sis s nima nerozuměla?

KAROLÍNA: Tam si nerozumí nikdo s nikým. To je taková poslední záchytka, když už nemáš fakt vůbec kam jít.

VYŠETŘOVATEL: Ty nemáš kam jít?

KAROLÍNA: To je výsledek? –*zahledí se na něj opět pevně, ale není v tom zloba a také hned tvrdost těch slov zmírňuje*– Nech toho, jo? Já nejsem zvyklá při mluvení přemejšlet. Musíš mi dát trochu čas, nebo si vedle tebe začnu připadat blbá.

VYŠETŘOVATEL: To snad ne? –*opět se mu vrací vstřícnost a potěšení z její blízkosti. Když ji má takhle před sebou, tak si prostě nedokáže připustit, že by mohla být špatná.*

KAROLÍNA: Nojo, protože ty mluvíš moc rozumně. Pořád to musí dávat nějaký smysl a bejt o něčem.

VYŠETŘOVATEL: To je špatně?

KAROLÍNA: Ne. Ale nejsem na to zvyklá.

VYŠETŘOVATEL: A zvykla by sis?

KAROLÍNA: Možná jo. –*mrkne na něj pobaveně*– Ale pořád tak vážně mluvit nebudu.

VYŠETŘOVATEL: To nemusíš. Ale ještě chvíli to vydržíš, ne? Aspoň chvíli. –*udělá formální pauzu a pokračuje*– Stačí, když mi dáš pár jmen, kdo by o těch dvou mohl vědět něco víc, něco bližšího.

KAROLÍNA: Ty chceš jít za nima?

VYŠETŘOVATEL: Nechci. –*odpoví po pravdě*– Musím.

KAROLÍNA: Co si myslíš, že se od nich dozvíš?

VYŠETŘOVATEL: Ani se neptej.

KAROLÍNA: To ti můžu říct rovnou: Nic.

VYŠETŘOVATEL: Něco snad jo.

KAROLÍNA: Když myslíš.

VYŠETŘOVATEL: Necháme se překvapit.

KAROLÍNA: Ty seš pěkně tvrdohlavej, vid'?

VYŠETŘOVATEL: Nejsem. Ale nemůžeš mi přece všechno donýst ty. Něco musím zjistit taky sám, ne, abych si taky zasloužil vejplatu.

KAROLÍNA: To je pravda. Ale teď se chvíli zase budeme bavit jinak, jo?

VYŠETŘOVATEL: Jak jinak?

KAROLÍNA: Jinak. Volně, jen tak, o ničem

Dívá se na ni nechápavě.

KAROLÍNA: Nemysli si. Přitom se někdy dozvíš mnohem víc, než když přemejšlíš o každým slovíčku.

VYŠETŘOVATEL: Ale o čem?

KAROLÍNA: Bez přemejšlení! –*napomene ho rozverně*– Ty to kazíš! Nesmíš pořád myslet.

VYŠETŘOVATEL: To půjde asi těžko.

KAROLÍNA: Uvidíš, že se to naučíš. Když budeš chtít. –*pozvedne sklenku*– Chceš?

VYŠETŘOVATEL: Že by? –*odpoví otázkou, ale s tím ona není spokojená a couvá sklenkou nazpět.*

KAROLÍNA: Chceš? Jo nebo ne?

VYŠETŘOVATEL: Jo. –*zvedne i tu svou a nabídne ji konečně k přípitku*– Asi. –*neodpustí si dodat a ona opět couvá:*

KAROLÍNA: Žádný asi. Buď tak nebo tak.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo.

KAROLÍNA: Určitě?

VYŠETŘOVATEL: Čestný pionýrský. –*konečně zazvoní sklo.*

Dvorek činžovního domu, kde se stala vražda.

Téhož dne jako předchozí scéna, jen o něco později, navečer. Je tam rušno, až nezvykle rušno, jak vyjde najevo později. Děti se honí (je jich pět, mezi nimi i svědek vraždy a dva jeho kamarádi, jež už známe ze scény na hřišti, kde rozebírali, co kdo ví o vraždě; tam byli označeni jako První kamarád a Třetí kamarád; zde se tedy budeme tohoto označení držet). Zřejmě hrají „na babu“, křičí jeden přes druhého, smějí se, běhají do míst, kam by neměli, a vůbec se chovají náramně rozpustile. Ze dveří vyjde pan Novák a utrhne se na nejbližšího chlapce:

NOVÁK: Co tady řvete?!

Děti se postupně zastaví, dokonce i hluk utichá. Možná je překvapivé, že na první houknutí takhle reagují, ale přece jen jsou na malém prostoru, kde se navíc většina necítí (a ani není) doma.

NOVÁK: Tady nemáte co dělat! –*křikne a jeden z kluků, ten nejdrzejší, se odváží oponovat:*

ČTVRTÝ KAMARÁD: A proč ne?

NOVÁK: Nekecej! –*osopí se na něj*– Padejte někam jinam! Si takhle řvát!

Chlapci se otráveně sbírají a vlečou k průchodu do ulice. Ten nejdrzejší se obrátí na svědka vraždy:

ČTVRTÝ KAMARÁD: Ty tady bydlíš, ne?

Kluk zprvu nechápe, proč mu to říká.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Tak nikam nechod. Ty tady můžeš zůstat, tebe nemá co vyhazovat.

Kluk se zastaví, jako by nevěděl, jestli má odejít s kamarády, nebo zůstat tady – sám.

NOVÁK: Tady není žádné hřiště. –*usnadňuje mu rozhodování*– Běžte si lítat někam jinam.

PRVNÍ KAMARÁD: Jo? A kam, když tady žádné pořádné hřiště není! –*utrhne se naštvaně*. To už jsou v průchodu a svědek vraždy dobíhá za nimi.

NOVÁK: Nediskutuj se mnou! –*zvýší opět hlas a pak dodá*– Tak si ho postavte. Aspoň jednou uděláte něco užitečného.

Děti zmizí a pan Novák se spokojeně rozhlédne, jaký udělal pořádek; okamžitě mu ale výraz zhořkne, když jeho pohled skončí na kleci s papouškem. Míří hned k němu, když tu se nahoře ozve zvuk otevíraného okna a vzápětí hlas staré ženy, která odsud tenkrát viděla všechno, co vraždě předcházelo a po ní následovalo.

HORÁKOVÁ: Dobře jste udělal. –*chválí jej*.

NOVÁK: Kdo to má pořád poslouchat? –*přizvukuje*– By tady všechno rozmlátili.

HORÁKOVÁ: To chce. –*přikyvuje*– Jinak bysme se za chvíli báli jít ven.

NOVÁK: Já nevím, co sem tak najednou lezou. Nikdy si tady nehráli a najednou se sem bude slejzát půl města.

Žena mlčky přikyvuje a pan Novák se vrací k domovnímu vchodu, jako by šel domů. Ve dveřích však zůstane, chvíli čeká a když uslyší, že se sousedčino okno zavřelo, vrací se k papouškovi. A tu je vidět, že z domu vyrazil právě kvůli němu, protože se na to připravil. V kapse si přinesl gumovou rukavici, kterou nyní navléká na pravou ruku, a dál z kapsy tahá jakýsi pytlík (s otráveným zrním). Stojí pod klecí, spěchá a krčí se a tváří nenápadně, když loví v sáčku (rukou s gumovou rukavicí, aby bylo znát, že je tam cosi nedobrého), a chystá se papouškovi nasypat „krmení“, když se za klecí objeví hlava majitelky a on hned pytlík ukrývá a ruku s rukavicí rovněž.

NOVÁK: Dobrý den. –*zdraví družně*.

PANÍ: Dobrej. –*kouká jaksi nerudně, možná až podezřívavě*.

NOVÁK: Tak jste ho dala na vzduch... –*kývne na papouška a sám se přitom natáčí tak, aby nemohla spatřit, co ukrývá za sebou. Rád by odešel, ale obrátit se nemůže a couvání by bylo podezřelé, tak musí vydržet roli přívětivého souseda*.

PANÍ: Nojo, abych měla trochu klidu.

NOVÁK: Skřehotá strašně, co? –*pronese záštiplným tónem, který paní neslyší ráda a sjede ho uraženým pohledem, jak si on může dovolit jejího miláčka kritizovat*.

PANÍ: Tak nashle. –*zmizí v okně a pan Novák si strhává rukavici a prchá domů, sledován paní Horákovou v okně nahoře*.

Ulice před domem.

Kluci, kteří se předtím honili na vnitřním dvorku, teď postávají na chodníku a rozkládají, co budou provádět dál.

TŘETÍ KAMARÁD: Tak se pojdte mrknout do toho sklepa. –*navrhuje. A je zřejmé, o jaký sklep se jedná, a z následujícího by mělo být také patrné, že do těchto míst je táhne právě blízkost onoho sklepa*.

PRVNÍ KAMARÁD: Myslíš? –*zatají se mu dech*.

KLUK: Pojdte na ohradu. Prej tam složili nějaký buňky.

ČTVRTÝ KAMARÁD: Jaký?

KLUK: Nevím, takový buňky. Mrknem tam?

TŘETÍ KAMARÁD: Nejdu.

PRVNÍ KAMARÁD: Proč ne?

KLUK: Já bych tam šel.

DRUHÝ KAMARÁD: Co to bylo za chlapa? –*vrací se k výstupu s panem Novákem*.

KLUK: Takovej... Magor. –*mávně rukou*.

TŘETÍ KAMARÁD: Já bych šel do toho sklepa.

DRUHÝ KAMARÁD: Já taky.

Chvilé ticha.

ČTVRTÝ KAMARÁD: A není zamčenej?

KLUK: Už ne.

TŘETÍ KAMARÁD: Dávno není.

KLUK: Ale co tam? *–zdráhá se a rád by k tomu přiměl i ostatní.*

TŘETÍ KAMARÁD: Uděláme rekonstrukci. *–navrhuje–* Ale půjdem radši okolo. *–nečeká a jde za roh a pak do jiného vchodu a chodbou až tam, kde se stala vražda. Ostatní chlapci jej následují (celou cestu je ale zřejmě nebudeme sledovat, pouze někam do vchodu) a vedou tyto řeči:*

KLUK: Jakou rekonstrukci?

ČTVRTÝ KAMARÁD: No rekonstrukci, jak ji zabili.

DRUHÝ KAMARÁD: Já jsem policajt.

PRVNÍ KAMARÁD: Ale kdo bude ta holka?

KLUK: Já teda ne.

Sklepní prostory.

Přicházejí ke dveřím do oné místnosti.

PRVNÍ KAMARÁD: Ale co když ji zabil někde jinde?

DRUHÝ KAMARÁD: A kde by se tady vzala?

PRVNÍ KAMARÁD: No přinesl by ji sem.

TŘETÍ KAMARÁD: To právě musíme zjistit tou rekonstrukcí.

DRUHÝ KAMARÁD: Aha. Asi a jak?

ČTVRTÝ KAMARÁD: No normálně, musíme to vyzkoušet.

DRUHÝ KAMARÁD: Tak já jsem policajt. A kdo bude ten vrah? Ty? *–obráti se na čtvrtého kamaráda, který sice z takové role není nadšený, ale nic nenamítá. Nahrnuli se zatím všichni do sklepní místnosti a rozptýlili se v ní; jediný svědek se očividně drží dál od místa, kde mrtvá dívka ležela. Najednou nevědí, co dělat, a horečně spěchají začít alespoň nějak, aby se něco dělo. Třetí kamarád začne organizovat:*

TŘETÍ KAMARÁD: Tak ty ji sem jako přitáhneš... *–ukládá čtvrtému kamarádovi, který by měl představovat vraha–* Ale odkud? *–zamyslí se.*

ČTVRTÝ KAMARÁD: A co když přišla sama?

TŘETÍ KAMARÁD: No to právě musíš říct ty.

PRVNÍ KAMARÁD: Proč on?

TŘETÍ KAMARÁD: No protože musí, abysme mohli udělat tu rekonstrukci.

DRUHÝ KAMARÁD: A co když bude kecat?

ČTVRTÝ KAMARÁD: No právě proto se ta rekonstrukce dělá, abysme to vyzkoušeli.

TŘETÍ KAMARÁD: Tak se přiznej! Zabils ji tady, nebo někde venku? *–udeří na čtvrtého, představujícího vraha, což se nelíbí druhému, který si přisoudil roli policisty.*

DRUHÝ KAMARÁD: Počkej. Já jsem policajt, na to se ho musím zeptat já.

TŘETÍ KAMARÁD: A já jsem komisař. *–utře ho–* Ten vede celý vyšetřování.

DRUHÝ KAMARÁD: Tak já nehraju. *–urazí se, ovšem nikoho tím na svou stranu nestrhne, takže mu uraženost dlouho nevydrží.*

PRVNÍ KAMARÁD: A kde ji teda zabil?

TŘETÍ KAMARÁD: To nám právě musí říct. *–zadívá se na čtvrtého a spolu s ním i ostatní a on málem zrudne:*

ČTVRTÝ KAMARÁD: Já nevím. Asi tady, třeba. *–ukazuje poddajně na jedno místo na zemi, jako by to bylo docela lhostejné.*

DRUHÝ KAMARÁD: Tak ukaž. *–strčí mu do ruky smotaný kobereček–* Tohle je jako ta holka.

Čtvrtý kamarád stojí a neví, co si počít.

ČTVRTÝ KAMARÁD: To je blbý.

PRVNÍ KAMARÁD: Tak dělej.

KLUK: Ale co?

PRVNÍ KAMARÁD: No, asi se s ní musí pohádat.

TŘETÍ KAMARÁD: Houby. Musí ji znásilnit.

DRUHÝ KAMARÁD: Proč?

TŘETÍ KAMARÁD: Protože .. jí to udělal.

DRUHÝ KAMARÁD: Jak to víš?

ČTVRTÝ KAMARÁD: To je blbost. *–pustí koberec, který měl představovat dívku, na zem. Třetí kamarád mu ji okamžitě vrací.*

TŘETÍ KAMARÁD: To je rekonstrukce. Musíš to dělat tak, jako předtím. Přesně.

ČTVRTÝ KAMARÁD: S tímhle, jo? *–pozvedne znechuceně smotek.*

TŘETÍ KAMARÁD: Tak už je jako znásilněná a teď chce utýct. *–promíjí mu akt násilí.*

Čtvrtý pořád stojí a neumí si představit, že by měl zavraždit koberec a že by mu měl ten kus špinavé látky snad dokonce utíkat.

TŘETÍ KAMARÁD: Tak co jste dělal, když vám utekla? *–snaží se být co nejpřesvědčivější.*

DRUHÝ KAMARÁD: Jo. Co jste s ní udělal? *–napodobuje ho, aby si svou roli také podržel.*

PRVNÍ KAMARÁD: Kdyby mu utekla, tak už jí nic neudělá. *–poznamená.*

DRUHÝ KAMARÁD: Tak jste ji zabil? *–naváže a čtvrtý bezradně přikývne:*

ČTVRTÝ KAMARÁD: Jo.

TŘETÍ KAMARÁD: Musíš zapírat. *–nabádá ho.*

KLUK: Jak může zapírat, když děláte tu rekonstrukci?

PRVNÍ KAMARÁD: Jo. To přece děláme podle toho, co nám řekne?

–(...v průběhu této scény se kamera bude stále více věnovat svědkovi, jeho neklidu, jeho proměnlivému výrazu a hlavně jeho očím, v nichž se bude odrážet děs z prožitého; postupně budou slyšet jen hlasy ostatních chlapců a my se budeme dívat na detail jeho očí a pak možná problesknou ve vteřinových záběrech i vzpomínky na to, co tu doopravdy viděl, doprovázené dětským hašteřením kamarádů; bude se stranit a téměř nebude vnímat, o čem se ostatní dohadují, až jako poslední vzepětí řekne předcházející větu, a zanedlouho odejde pryč...)–

DRUHÝ KAMARÁD: Tak se přiznejte!

ČTVRTÝ KAMARÁD: K čemu?

DRUHÝ KAMARÁD: Zabil jste ji?

ČTVRTÝ KAMARÁD: Asi jo. *–pokrčí rameny a pak se všech najednou zeptá–* Když už jsme tady, tak už jsem se asi přiznal, ne?

PRVNÍ KAMARÁD: To je blbá rekonstrukce. Proč to vlastně děláme, když už se přiznal?

TŘETÍ KAMARÁD: Abysme věděli, jak to udělal.

DRUHÝ KAMARÁD: Vždyť to je jedno, když se přiznal.

TŘETÍ KAMARÁD: To není jedno. To je dvojí.

DRUHÝ KAMARÁD: Ale proč?

TŘETÍ KAMARÁD: Abysme to věděli.

DRUHÝ KAMARÁD: Tak ukaž, kdes ji zabil, abysme to věděli. *–ironizuje právě ve chvíli kdy se odsud svědek vytrácí, když se předtím několikrát nadechnul, jako by chtěl cosi povědět, ale vždy to spolknul.*

Dvorek.

Vystupuje nahoře ze dveří, na dvorek, kde je paní Horáková opět vyložena v otevřeném okně. On si jí ani nevšimne, ale ona na něj zavolá:

HORÁKOVÁ: Tak cos jim prozradil?

Kluk se ještě úplně nevzpamatoval ze zamyšlení; hledí na ni a neví, co se děje.

HORÁKOVÁ: Řekls jim něco?

KLUK: Co?

HORÁKOVÁ: Nic, vidě? *–napoví mu docela vlídně.*

KLUK: Ne.

HORÁKOVÁ: To je správný. Nech si to pro sebe. To je nejlepší, co můžeš udělat. Co bys jim taky říkal, že?

Kluk zavrtí hlavou, ale je tak zmatený, že by málem přitakal na souhlas, protože neví, co je vhodnější.

HORÁKOVÁ: No nic. Já se jenom tak ptám. *–ukončí řeč a když chlapec zůstává na místě, ještě dodá–* Babky jsou zvědavý, to ještě poznáš. No nic. Tak zbytečně moc nemluv, ať si neuděláš velký problémy. Byla by to škoda.

Chvíli na sebe oba hledí.

HORÁKOVÁ: Tak běž. *–pobídne jej pak a on se obrátí a jde domů, jak je zmatený, přestože předtím mířil úplně někam jinam.*

Městská ulice, u parkoviště.

Vyšetřovatel s Karolínou jdou po ulici zabraní do příjemného hovoru. Pak se on zastaví a ona nechápavě kouká, co se stalo, a teprve poté si všimne, že stojí u jeho vozu. Oba jsou náhle jaksi skleslí.

KAROLÍNA: Tak jo. –*utne hovor, ale je znát, že to dělá velmi nerada. Chvilí na sebe hledí, moc se jim nechce.*

VYŠETŘOVATEL: Nechceš někam hodit? –*napadne ho.*

KAROLÍNA: Kam? –*pokrčí rameny, protože nemá kam jít.*

VYŠETŘOVATEL: To je jedno. –*řekne a poté dodá–* Pojď. Aspoň tě svezu.

KAROLÍNA: A můžeš? –*ptá se, ale pozvání už očividně přijala.*

VYŠETŘOVATEL: Neměj péči.

KAROLÍNA: Tak jedem. –*rozjasní se a oba jsou opět usměvaví, protože se jim podařilo nenápadně společně strávené chvíle prodloužit.*

Byt chlapcových rodičů, dětský pokoj.

Chlapec sedí na své posteli, v ruce má časopis (nějaký motorkářský – a má jich vedle sebe celý štos).

Sestra je tu rovněž, na druhé posteli. On listuje časopisem bez zájmu, snad ani nevnímá, co je na stránkách, které se mu mihají před očima jako fádňi krajina za okny vlaku. Spíš sleduje svou sestru, asi stejně, jako by znužený cestující ve vlaku raději než krajinu sledoval zajímavou spolucestující v kupé, a podobně jako takový člověk sbírá odvalu k oslovení. Hledá nejpříhodnější větu, ale žádná se mu nezdá být dosti dobrá; probírá vduchu tisíc možností a vzápětí všechny zavrhuje, protože nevěří, že by vedly tam, kam si přeje. Sestra leží na břiše, hlavu v dlaních a uši zacpané ukazováčky, pohled soustředěně upřený do rozevřené knihy před sebou. Nohy v kolenou ohýbá a lýtka se jí pomalu bez jakéhokoliv rytmu pohybují nahoru a zase dolů. Kluk drží rozevřený časopis na klíně a ztuhle na ni kouká, ale ona o tom nemá tušení. Vydrží tak zírat docela dlouho, pak se probere, mrkne do časopisu, do okna, na skříň, chvíli sleduje sestřiny nohy a zase skončí u její hlavy.

KLUK: Učíš se? –*vysloví po krátkém přemáhání, ale nedostane žádnou odpověď. Jednou však již začal, tak se přece nevzdá; obzvláště ne, když ho stálo tolik úsilí poprvé otevřít pusu.*

KLUK: Učíš se?! –*řekne hlasitěji. Sestra uvolní prsty, jimiž měla zacpané uši, ale ještě chvíli čte (dočtá) v knize, než mu věnuje kratičký pohled.*

SESTRA: Co je? –*hlesne, oči však téměř okamžitě vrhne zpět do knihy.*

KLUK: Co se učíš?

SESTRA: Děják. –*ucedí téměř s odporem a prsty vrátí na uši, aby se oddělila od světa, představovaného otravným bratrem. Jenže už stejně byla z činnosti, která ji vůbec nebaví, vytržena, a vracet se zpátky vlastně vůbec nechce, tak kouká stranou, vedle knížky, možná na zeď, ale rozhodně nečte. S bratrem se však rovněž baví nehodlá. Ten odloží časopisy, zvedne se a postaví vedle její postele a krátce jí nahlíží přes rameno do učebnice, pak si sedne na krajíček jejího lůžka a kouká pořád do knížky, přestože – a je to na něm znát – mu obsah vůbec nic neříká a ani jej nezajímá. Stejně, jako momentálně i sestru.*

SESTRA: Co je? –*obrátil se k němu nevrle, jako by jí překážel. Ale překáží jí samozřejmě ta učebnice, jenže té se nemůže pomstít, tak si vylévá vztek na bratrovi.*

KLUK: Že se ti chce, učit se o prázdninách. –*prohodí, přestože chtěl očividně mluvit o něčem docela jiném a tahle věta je pouze vatou, která se mu ztěžka dere z úst.*

SESTRA: Určitě se mi chce. –*zavrčí.*

KLUK: Tak proč to děláš? –*pokračuje ve vyptávání na nesprávné téma, jako by ho něco v podvědomí nutilo říkat takové provokativní hlouposti, aby si znemožnil dopracovat se k tomu, k čemu se dopracovat měl, protože má z toho strach. Pokouší se o rozverný tón, ale je na něm vidět, že mu v hlavě leží docela něco jiného. Sestra se na něj podívá jako na blázna:*

SESTRA: Co je ti, brácha? –*zeptá se nepřítliš vlídně–* Asi mám z dějáku reparát, ne? –*dodá a bratr pokyvuje hlavou, oči bez výrazu, jako by vůbec neposlouchal a myslel pořád na to samé; na něco, co ani náznakem nesouvisí s tím, o čem mluví.*

SESTRA: To je překvapení, vid? –*řekne ještě a řekne to téměř zle, než se opět pohrouží do sebe. Bratr kouká a k ničemu se nemá. Potom však sebere odvalu a promluví:*

KLUK: Co myslíš, kdybys třeba na Roberta něco věděla, že něco provedl, řekla bys to? –*vysouká ze sebe; tedy zpočátku mluví zajíkově, ale pak větu rychle dokončí, aby to měl za sebou.*

SESTRA: Cože? –*utrhne se sestra v domnění, že chce rozebírat její dávno skončený vztah, a také proto, že zřejmě celou větu nepochytila.*

KLUK: Kdybys na Roberta něco věděla, něco hrozného, prozradila bys to?

SESTRA: Co máš furt s tím Robertem?

KLUK: Nic.

SESTRA: No tak mi s ním dej pokoj.

KLUK: Řekla bys to?

SESTRA: Komu?

KLUK: Tak... *–šklubne rozpačitě rameny, protože mluvit konkrétněji se neodvažuje.*

SESTRA: Ale co? *–nechápe, nezajímá ji to a dává to okázale najevo.*

KLUK: No... *–váhá, jak se vyjádřit–* Asi by z toho měl hodně velký problémy.

SESTRA: Nevím. Ať si dělá co chce, mě to nezajímá. Mně je jedno, co dělá.

KLUK: Ale kdyby...

SESTRA: Podívej se, kolik toho mám! *–skočí mu do řeči a předvádí tloušťku čtené knihy–* A neumím skoro nic. Tak mě, prosím tě, nech bejt, jo?

Kluk mlčí.

SESTRA: Tak dík. *–zacpe si uši a zahledí se demonstrativně do učebnice. Bratr vstane a vrátí se na svou postel, k časopisům, které ho nezajímají. Přesto jeden – libovolný – vezme a opět jím listuje. Sestra po chvíli marného přemáhání učit se vzdychne, zaklapne knížku a převrátí se zády do pokoje, aby měla klid.*

Městská ulice plná lidí.

Den. Po hustě zalidněném chodníku jde vrah, uzavřený sám v sobě; má zamyšlený, nepřítomný výraz. Blíží se z dálky ke kameře a stále zpomaluje, jak jej myšlenky přemáhají a pohlcují, až docela zastaví .. a zezadu do něj narazí chlapík, zanepřádněným hovorem do mobilního telefonu. Ten kroutí hlavou a div si neťuká na čelo, že Robert překáží jako blbec, a Robert se po nárazu rychle vzpamatovává, probouzí se ze zamýšlení a aby co nejlépe zastřel jeho příčinu, sám se na chlapíka utrhne, nejspíš že blbec je on. Poté prudce vykročí, na tváři lehký smích, rozhodnut už na to nemyslet.

Jiná ulice, u stánku s občerstvením.

Vrah prochází kolem a tu si všimne, že u pultíků určených ke konzumaci postávají dvě jemu známé dívky s hamburgery a kolou; známé spíš od vidění, ale přece jen známé. Zabočí k nim.

ROBERT: Nazdar holky. *–zdraví je bodře a ony odpovídají pokynutím hlavami, přičemž se jedna podívá na druhou s němou otázkou: Co se to děje, že se k nám tak žene?*

ROBERT: Co si dáte? *–pokračuje bez zaváhání, a dívkám se jeho spontánnost i nabídka zamlouvají; vždyť by se z toho nakonec mohla vyvinout nějaká zábava, takže proč ne – ale pomalu. Jedna se tváří stále jaksi upjatě, ale druhá už se směje.*

VESELEJŠÍ DÍVKA: Ty nás pozveš?

ROBERT: Proč ne?

VESELEJŠÍ DÍVKA: Tak jo.

DRUHÁ DÍVKA: Ale my se neseznamujeme na ulici, viď? *–mrkne hravě na kamarádku a ta se podívá na Roberta tázavě, jak si s tím poradí.*

ROBERT: My se známe, ne?

DRUHÁ DÍVKA: Jo?

ROBERT: No jasně. *–očima hledá u vstřícnější dívky podporu.*

VESELEJŠÍ DÍVKA: Trochu... *–přizvukuje opatrně.*

ROBERT: Tak co si dáte?

DRUHÁ DÍVKA: Tady? Tak nás aspoň někam pozvi.

ROBERT: Kam?

DRUHÁ DÍVKA: To je jedno.

ROBERT: Tak jdem. *–vzve je a ony se na sebe podívají, žádná nevznese námitku, tedy zčásti dopijí a připojí se k němu.*

Byt chlapcových rodičů, kuchyně.

Před večeří. Kluk se sestrou sedí u jídelního stolu. Sestra se tváří nanejvýš nerudně a pozoruje matku, kluk si hraje se sirkami – cvrnká do krabičky, položené přes okraj stolu, jako to viděl kdesi v hospodě. Matka dokončuje poslední práce a už se chystá nakládat jídlo na talíře. Všechno dělá rutinně, každý pohyb je téměř automatický, takže je zřejmé, že v této rodině není teplá večeře ničím výjimečným. Sestra se mračí, protože duchem je zřejmě stále v historii – zmatené nádobě plné letopočtů, jmen a událostí, jež

se udály zřejmě jedině proto, aby mládež v daleké budoucnosti nemohla svou mysl zatěžovat ničím příjemným a zábavným. Kluk vidí, že brzy dostane jídlo, a sám bez napomínání krabičku odloží. Jeho pohled je živý, ale jaksi roztěkaný. Drží v rukách příbor a přelétá očima z nádobí, jímž manipuluje matka, na sestru a na stůl a na matku, pak zase na nějakou věc a odtud na sestru a zase na matku, jako by čekal, že se mu začnou věnovat, a zároveň před tím utíkal.

MATKA: Tak ses něco naučila? –*ptá se dcery, aniž by se výrazněji odpoutala od práce.*

SESTRA: Něco jo.

MATKA: No, moc nadšeně to neříkáš.

Dcera pokrčí rameny a přezíravě zkriví ústa.

MATKA: Měla ses učit v roce a nemusela sis takhle kazit prázdniny.

SESTRA: Ale mami.

MATKA: Já vím. –*brzdí se matka, protože to už dceři říkala snad stokrát a ví, že to nemá smysl– Ale je to pravda. –neodpustí si dodat, když nese na stůl první talíř.*

MATKA: Stačí? –*zeptá se syna, když před něj postaví jídlo. Ale on neodpoví, protože nevnímá, protože je právě teď, v tomto okamžiku, duchem docela jinde.*

MATKA: Stačí ti to? –*zopakuje hlasitěji, ale spíš než o vyjádření souhlasu jí jde o to, vytrhnout jej ze zamýšlení, které se jí vůbec nelíbí. Což se jí také podaří.*

KLUK: Jo. –*přikývne, aniž by přemýšlel. Druhý talíř leží za malou chvíli před sestrou, která sotva znatelně poděkuje a oba se pustí do jídla.*

MATKA: Tu zkoušku ale uděláš. –*ptá se, ale zní to spíš jako skrytá vyhrůžka.*

SESTRA: Snad jo.

MATKA: Jak to snad?

SESTRA: No snad. Jak to můžu vědět?

MATKA: Umíš to?

SESTRA: Něco jo.

MATKA: Něco! –*protočí panenky a pak se obrátí k synovi– Z toho si příklad neber.*

KLUK: Co? –*zareaguje po delší odmlce, a zeptá se tak, jako by právě vstoupil do místnosti.*

MATKA: Co je s tebou? –*neudrží se a začne se konečně zajímat i o něj. A sestra se ráda chápe příležitosti odvést od sebe pozornost.*

SESTRA: Ví něco na Roberta a potřebuje to někomu vyslepičit.

MATKA: Cože? –*zahledí se na syna.*

KLUK: Ale nic.

MATKA: Co víš?

KLUK: Nic. –*otráveně.*

MATKA: Co ví? –*obrátil se na dceru.*

SESTRA: Já nevím.

MATKA: Teda s váma je řeč.

SESTRA: Tak nám to řekni. –*vyzve bratra, který se vdychu proklíná, že se jí vůbec chtěl svěřit.*

KLUK: Ale nic. –*řekne znuděně protáhlým hlasem, aby získal čas– Táta nepříjde na večeři?*

MATKA: Asi ne. –*opáčí matka a tahle otázka jí také vezme trochu chuť do řeči. Ovšem jen trochu, protože ona je zvyklá z dětí ždímat slova a přehlížet, co jí nesedí.*

MATKA: Co ti je? –*vemlouvá se synovi vzápětí– Seš teď pořád nějaký divnej.*

Kluk má plnou pusku a nehodlá na tom nic měnit, takže neodpoví.

SESTRA: A kde je táta? –*připojí se.*

MATKA: Kde asi! –*odpoví a nikdo nepovažuje za nutné se k tomu víc vyjadřovat. Prostě je tam, kde chce být, což znamená, že doma být nechce. Tak to alespoň tahle společnost bere. A matka se znovu starostlivě zahledí na syna.*

MATKA: Ty chodíš pořád do toho sklepa, žejo? –*zeptá se tónem, který nasvědčuje, že o tom ví a nemusela by se ptát.*

KLUK: Ne. –*zalže nápadně.*

SESTRA: Do jakýho sklepa?

MATKA: Co našli tu holku.

SESTRA: Proč? –*obrátil se na bratra, ale odpoví matka:*

MATKA: Pořád mu to vrtá v hlavě.

SESTRA: Tak to radši myslí na toho Roberta. *–pronese po chvíli soucitně.*

MATKA: Co tam pořád hledáš? *–nechápe.*

KLUK: Nic. *–odvěti odmítavě, ale vzápětí v něm převládne chuť mluvit*– Protože nikoho nezajímá, jak to bylo. Co když to byla nešťastná náhoda?

SESTRA: Nešťastná náhoda! *–zhrozí se*– Brácha nešil! A nešťastnou náhodou ji taky zahrabal pod hadry, co? A utekl, místo aby jí pomohl.

MATKA: To se všechno zjistí. *–ubezpečuje ho matka.*

KLUK: Jak? *–nesouhlasí.*

MATKA: Policie.

KLUK: Ale jak? Kdo jim řekne, jak to bylo?

SESTRA: Oni si to zjistěj. *–utne hovor. Chvíli je ticho, protože matka s dcerou nevědí, co k tomuto tématu dodat, a kluk má zlost, že ho nechápu. Potom si matka na něco vzpomene a obrátí se na dceru, protože předchozí téma chce mít co nejdříve z krku a také co nejdál od myšlení svých dětí:*

MATKA: Koupilas už ty záclony?

SESTRA: Jéžíš! *–vzpomene si také až teď*– Já na to zapoměla.

MATKA: Na co myslíš?

SESTRA: Na děják. *–uculuje se. A matka kupodivu dál nevyčítá, ale obrací:*

MATKA: Tak je nekupuj.

SESTRA: Proč ne?

MATKA: No napadlo mě, že do toho pokoje bysme mohly dát jiný závěsy. Něco mě napadlo, tak aby nebylo pak všechno jiný.

SESTRA: Jaký závěsy?

MATKA: Takový .. s takovou grafikou. Tady u nás na náměstí maj takovou látku, ta by se tam určitě hodila. Taková krémová, do šeda.

SESTRA: A co tě napadlo?

MATKA: Potom ti to ukážu.

SESTRA: V galanterce?

MATKA: Ne. V Plusu.

SESTRA: Tam jsou drahý, ne?

MATKA: Ani ne.

Kluk ten rozhovor sleduje a po chvíli už mu přestává vyhovovat, že se ocitl stranou jejich pozornosti, přestože sám před chvílí uraženě ustoupil do pozadí. O Robertovi mluvit nechce, ale o zájem rozhodně stojí, tak je poslouchá a hledá, kde by se do jejich řeči vmísil.

KLUK: Vy chcete kupovat nový závěsy? *–řekne nakonec. Na to však ženské nemíní odpovídat, protože tuší nepochopení. Matka tedy jen zběžně přikývne.*

KLUK: Na co? *–potvrzuje jejich tušení.*

SESTRA: Na okna. *–ucedí odpověď, jakou si otázka zasloužila.*

KLUK: Aha. *–hlesne a pustí se znovu do jídla, téměř okamžitě však, ještě s plnou pusou, promluví zase*–
Vaše problémy bych chtěl mít.

SESTRA: Já zase tvoje.

MATKA: Nechte toho.

KLUK: Stejně kdyby třeba... *–řekne zaujatě, ale hned se odmlčí a pak mávne rukou a pokračuje v jídle, jehož mu zbývá posledních pár soust. Poté, když se ženy dají opět do řeči, po nich hodí pohledem, který jasně říká: Od vás bych se stejně nic rozumného nedozvěděl.*

SESTRA: Jo, našla jsem ve skříni ten svetr, cos hledala.

MATKA: Ten silnej? *–ožije.*

SESTRA: Jo ten. Co sis myslela, že jsem ho nechala na tý chatě. *–přidá s výčitkou.*

MATKA: A kde byl?

SESTRA: Ve skříni, vzadu, pod kalhotama.

MATKA: No a co tam má co dělat?!

Noční podnik, bar.

Už je noc. Vrah sedí ve společnosti oněch dvou dívek na barových stoličkách, on uprostřed a dívky po stranách. Před sebou má každý z nich nápoj dle svého gusta, veselejší dívka tedy jakýsi koktejl s brčkem

a třeba i s deštníčkem, druhá jakýsi rezavý destilát s ledem v nízké masivní sklenice, a vrah pivo. Zrovna se všichni tři smějí.

DRUHÁ DÍVKA: Kdo by to byl řekl, že je s tebou sranda. *–prohodí, když se dosměje.*

ROBERT: Žejo. *–trochu zvážní–* Já bych to taky neřekl. *–dodá a opět mezi nimi zabublá veselí, on však zůstává vážný.*

VESELEJŠÍ DÍVKA: A co děláš?

ROBERT: To by tě nezajímalo. Pořád něco. *–dosavadní vážný výraz nahradí kyselý škleb, který se pracně promění v úsměv–* Dělán blbosti. *–zakroučí hlavou.*

DRUHÁ DÍVKA: To věřím.

VESELEJŠÍ DÍVKA: A jaký?

ROBERT: To se ani neptej. Ještě by ses mě začala bát.

DRUHÁ DÍVKA: To snad ne.

VESELEJŠÍ DÍVKA: Proč? Každý něco dělá. *–nechápe, že není řeč o zaměstnání.*

ROBERT: A co děláte vy? *–přeměří si jednu pod druhé–* Já budu hádat. *–zamyslí se–* Modelky?

Odpoví mu opět smích a on, potěšen, že zábava funguje, volá k účasti barmanku:

ROBERT: Dejte tam něco veselejšího. *–napadne unylou hudbu, linoucí se z reproduktorů, a poté se vrátí ke společnícům–* Ne?! Roztočíme to a nebudem se radši na nic ptát.

VESELEJŠÍ DÍVKA: Proč ne?

ROBERT: To bude lepší. *–utrousí a znovu se obrátí k barmance–* Žejo. Lepší nic nevědět.

BARMANKA: To já nevím. *–odpoví a podle jeho přání již vyměňuje v magnetofonu kazetu, aby se vzápětí ozvala svižná diskotéková hudba, která okamžitě trojici zasáhne a oživí.*

Rušná ulice.

Opět je den. Karolína s jakousi kamarádkou stojí před výlohou obchodu s oděvy. S kvalitními a také patričně drahými oděvy. Obě jsou oblečeny trochu jinak, než figuríny ve výloze; ne sice odpudivě, ale rozhodně si moc starostí s tím, co na sebe, nedělaly .. a vzaly si to, co bylo po ruce, co měly také včera a předvčerejškem, a co budou zřejmě mít i zítra a potom.

U výlohy se chce zdržet spíš jen Karolína. Kamarádce se věci asi rovněž líbí, ale raději by pokračovala v cestě.

KAROLÍNA: Počkej. Podívej, to je hezký. *–ukazuje na cosi.*

KAMARÁDKA: To je. *–ucedí odměřeně, ani se na to moc nepodívá–* Ale ne pro nás.

KAROLÍNA: Proč ne? *–říká a usmívá se přitom.*

KAMARÁDKA: Pojď.

KAROLÍNA: Počkej. *–hledí upřeně do výlohy–* Já potřebuju něco hezkýho.

Kamarádka zbystrí pozornost.

KAMARÁDKA: Ale. Na co? *–ptá se a Karolína se jen tak zaculí, avšak dostatečně výmluvně.*

KAMARÁDKA: Kvůli tomu klukovi, jo? *–pokouší se to vyslovit co možná nejopovrhlivěji, ale je v tom cítit zájem a snad i závist.*

KAROLÍNA: Co je lepší? Tohle .. nebo tohle? *–neodpoutá zrak od výlohy, ale kamarádku hadry nezajímají.*

KAMARÁDKA: A kdo to vlastně je? *–vyzvídá, ale Karolína hledí na oděvy a jen se usmívá.*

KAMARÁDKA: Milan? *–zkouší.*

KAROLÍNA: Toho neznáš.

KAMARÁDKA: Nojo, kvůli Milanovi by sis nemusela kupovat tohle.

KAROLÍNA: To ne. *–přitaká a obě se zasmějí. Karolína ještě vrhne jeden pohled do výlohy a pak se od ní konečně odpoutá.*

Jiná ulice, před přechodem pro chodce.

Svítlí červený panáček. Obě dívky poslušně zastaví, přestože nic nejede a přestože kdosi jiný bez okolků silnici přechází. Ony dvě stojí při okraji chodníku a mlčí, až po chvíli promluví kamarádka:

KAMARÁDKA: A co je zač? *–vrací se ke Karolínině příteli. A zdá se, že to přišlo zničeho nic; ani Karolína zprvu neví, nač se ptá.*

KAROLÍNA: Kdo?

KAMARÁDKA: Ten tvůj chlap.

KAROLÍNA: Není můj. *–znovu se tak nějak vnitřně rozjasní–* Ale bude. *–dodá přesvědčivě.*
 KAMARÁDKA: Ty ho máš ráda?
Karolína se zamyslí, na semaforu se rozsvítí zelená a ony se dají do chůze, přičemž Karolína vysvětluje.
 KAROLÍNA: To nevím. Asi jo.
 KAMARÁDKA: Nevíš, jo?
 KAROLÍNA: Nevím. Uvidím.
 KAMARÁDKA: A co je zač? Co dělá?
 KAROLÍNA: Tomu bys nevěřila.
 KAMARÁDKA: Nějakej podnikatel, jo?
 KAROLÍNA: Ne.
 KAMARÁDKA: Tak si to nech! *–utrousí, když vidí, že z Karolíny toho moc nedostane. Ale pak obrátí:*
 KAMARÁDKA: Jakej je?
 KAROLÍNA: Hodnej. Takovej normální, žádný pako. *–ušklíbne se nad těmi, s nimiž přicházela do styku dosud.*
 KAMARÁDKA: Tak mi ho někdy přiveď ukázat.
 KAROLÍNA: To asi ne. *–opět ten vnitřní úsměv.*
 KAMARÁDKA: Tak si ho nech.
 KAROLÍNA: A co Jirka? *–obrací řeč a přítelkyni okamžitě zkysne výraz.*
 KAMARÁDKA: Coby.
 KAROLÍNA: Blbý?
Druhá dívka pokrčí rameny. Karolína čeká, co z ní vyleze, a ona tedy něco musí povědět.
 KAMARÁDKA: Já nevím. *–vzhledne k ní nešťastně–* Já jsem asi blbá.
 KAROLÍNA: Vykašli se na něj.
 KAMARÁDKA: Tobě se to řekne.
 KAROLÍNA: Budeš to mít lepší. *–přesvědčuje ji a ona se zatváří odmítavě .. a my je necháme zmizet, již je dál nebudeme poslouchat. Možná, než odjedou, ještě zaslechneme po delší odmlce přítelkyni.*
 KAMARÁDKA: Přinesl mi kytku! *–vyhrkne nadšeně, ale vzápětí opět zvadne, takže ta vzpomínka asi nebude nijak krásná.*
 KAROLÍNA: Jo?
 KAMARÁDKA: Jo. *–hlesne a už to vůbec nezní potěšeně.*

Policejní kancelář.

Místnost, kde probíhají výslechy. Může-li to být přímo kancelář vyšetřovatele, pak je to ona. Na židli asi metr od stolu sedí zarputile se tvářící blondák-Sláma, proti němu se opírá o psací stůl vyšetřovatel a spolu s nimi je v místnosti i kolega, s nímž dříve rozebíral pokroky ve vyšetřování. Ten zatím stojí u okna, má odhrnutou záclonu a cosi pozoruje nahoře, na střeše nebo na obloze.
 VYŠETŘOVATEL: Jméno Jitka Malátová vám něco říká?
 SLÁMA: Jo. To říká.
 VYŠETŘOVATEL: Je to ona? *–vytáhne její fotografii a podá mu ji.*
 SLÁMA: Jo, to je. Teda byla. *–dodá zasmušile, aniž by si obrázek vzal do ruky; jen do něj nahlédne. Vyšetřovatel fotografii stáhne zpět a uloží tam, odkud ji vzal. Druhý policista pustí záclonu a prohlédne si vyslýchaného. Potom se posadí.*
 VYŠETŘOVATEL: Jak dlouho jste ji znal?
 SLÁMA: Asi rok, nebo rok a půl, tak nějak.
 VYŠETŘOVATEL: A jak dobře jste se znali?
 SLÁMA: Šlo to.
 VYŠETŘOVATEL: Co to znamená?
 SLÁMA: Že to šlo.
Vyšetřovatel se na něj chvílku dívá; je znát, že mu nervy pracují, ale ovládne se.
 VYŠETŘOVATEL: Vy jste nebyli jen kamarádi, ne?
 SLÁMA: Proč?
 VYŠETŘOVATEL: Ptát se budu já.
 SLÁMA: Na tom snad nezáleží.
 VYŠETŘOVATEL: To nechte na posouzení nám. *–umravňuje ho a pak znovu zaútočí–* Jaký byl teda váš vztah?

SLÁMA: Normální.

VYŠETŘOVATEL: Došlo mezi vámi k něčemu intimnějšímu?

SLÁMA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Jestli jste spolu něco měli?

SLÁMA: Jako co? Sex?

VYŠETŘOVATEL: Třeba.

Blondák se ošívá, moc se mu nechce odpovídat a mnohem raději by policistu za takovou otázku praštil do zubů, ale chápe, že to nejde a že odpovídat musí. Tedy zřejmě jen zvažuje, nakolik je nutné říkat jim všechno po pravdě.

SLÁMA: Taky. –řekne nakonec.

VYŠETŘOVATEL: Ale společně vás moc vidět nebylo.

SLÁMA: To ne. –vzhlédne překvapeně, odkud to ví.

VYŠETŘOVATEL: Ona nechtěla?

Blondák krčí rameny, opět se mu nechce mluvit.

SLÁMA: Ona byla trochu zvláštní.

VYŠETŘOVATEL: Jak zvláštní?

SLÁMA: Taková jiná, divná, nedůvěřivá. –*pojednou se rozpovídá*– Nic se jí nezdálo, ničemu nevěřila, na všem se jí něco nelíbilo.

VYŠETŘOVATEL: I na vás?

SLÁMA: Co na mně?

VYŠETŘOVATEL: Co se jí nelíbilo na vás?

SLÁMA: Jo tak. To nevím. Ona měla někdy .. to už je dneska přece jedno, jaká byla, ne? –*uzavře téměř se vzlyknutím*– Nemáte cigaretu?

Vyšetřovatel se ohlédne a druhý policista přistoupí a z krabičky vyklepe a nabídne cigaretu. Poté mu i připálí, zatímco vyšetřovatel cosi rovná nebo hledá na stole.

KOLEGA: Měl jste ji rád? –*účastně.*

Blondák hluboce přikývne. Chvilí je ticho.

KOLEGA: Vy jste prej poslední, s kým byla viděná. Víte o tom?

SLÁMA: To nevím.

KOLEGA: Pamatujete si, co jste dělal šestýho srpna odpoledne.

SLÁMA: To si nepamatuju.

KOLEGA: Zkuste si vzpomenout.

SLÁMA: Co to bylo za den?

VYŠETŘOVATEL: Pátek. –*najde spěšně v kalendáři.*

SLÁMA: No. –*podívá se na něj*– Když říkáte, že jsem byl s Jitkou, tak to asi bude pravda.

KOLEGA: Vzpomínáte si na to?

SLÁMA: Je to možný.

KOLEGA: A kde jste byli?

SLÁMA: V lesíku. V takovém altánku. Chcete vědět, co jsme tam dělali?

VYŠETŘOVATEL: To ne. Ale zajímalo by nás, co jste dělali potom.

SLÁMA: Nic. Potom šla pryč.

KOLEGA: Kam?

SLÁMA: To nevím. –*zamračí se nad tou vzpomínkou.*

VYŠETŘOVATEL: A viděl vás někdo, když jste se rozcházel?

SLÁMA: Nevím! –*řekne podrážděně.*

KOLEGA: Jenom klid. –*krotí jej.*

SLÁMA: Vám se to řekne.

VYŠETŘOVATEL: Co jste dělal potom?

SLÁMA: Šel jsem se projít.

KOLEGA: Pohádali jste se?

SLÁMA: Ne. Proč?

VYŠETŘOVATEL: Kam jste se šel projít?

SLÁMA: Jen tak, prostě jsem se šel projít.

KOLEGA: Zkuste si vzpomenout.

VYŠETŘOVATEL: Ve vlastním zájmu.

SLÁMA: To se mám jako bát?

KOLEGA: Jestli nemáte co zatajovat, tak strach mít nemusíte.

SLÁMA: Já nemám strach.

KOLEGA: Tak nebuďte nervózní a odpovídejte.

SLÁMA: Nejsem nervózní. Sere mě to.

VYŠETŘOVATEL: Uklidni se, tady nejseš někde v tom vašem brlohu! *–osopí se na něj celkem příkře.*

SLÁMA: To teda ne. *–opáčí vzdorně–* Ale radši bych byl tam než tady.

VYŠETŘOVATEL: Však se tam zase vrátíš. *–vysloví zle, rozčilením až přejde k tykání.*

KOLEGA: Vám vyhovoval ten vztah, jaký jste měli?

SLÁMA: Jakej vztah?

KOLEGA: Takovej, že ona si dělala co chce a po pravdě, vůbec se k vám nechovala jako k někomu, kdo ji má rád.

SLÁMA: Co vy o tom víte? *–zatváří se přezíravě.*

KOLEGA: Něco přece.

VYŠETŘOVATEL: Dost. Chceš to slyšet?

SLÁMA: To víte, že se mi to nelíbilo. *–po chvíli.*

VYŠETŘOVATEL: A jí to vyhovovalo? Ona na tom nechtěla nic měnit?

SLÁMA: Co já vím, co chtěla. *–pokrčí smutně rameny.*

VYŠETŘOVATEL: Věděl jste o tom, že kromě vás má i jiné .. řekněme kontakty? *–vyjede s nejtěžší zbraní a blondák po něm také okamžitě střelí pohledem, který by zabil slona – mít ten slon citlivé srdce. Ale vyšetřovatel citlivé srdce nemá, rozhodně ne pro vyslýchané, takže přežil.*

SLÁMA: Jaký jiný? *–tvrdě.*

VYŠETŘOVATEL: Různý. *–vezme ze stolu svazek papírů, snad aby působil věrohodněji, jako že má v ruce fakta, která mohou promluvit za něj–* Podle našich informací nevedla nijak počestný život.

SLÁMA: Podle vašich informací! *–učehtne se–* Co vy o tom víte?!

KOLEGA: Tak mluvte, ať se něco dozvíme od vás. *–vyzve jej, ale blondák zavrtí hlavou.*

SLÁMA: Když to podle vašich informací byla šlapka, tak já vám to rozmlouvat nebudu.

VYŠETŘOVATEL: A vám nevadilo, že je šlapka? *–vrátí se k bezpečnějšímu vykání.*

SLÁMA: Ne! *–odsekne zpupně.*

VYŠETŘOVATEL: Nikdy jste se kvůli tomu nepohádali?

SLÁMA: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Nikdy jste na ni nekřičel, že jestli toho nenechá, tak uvidí? Nikdy jste ji proto neuhodil? V hospodě? Před svědky?

Blondák prudce zvedne hlavu a přejíždí pohledem z jednoho na druhého.

SLÁMA: To jsem byl ožralej. *–řekne pak.*

VYŠETŘOVATEL: Co střízlivý na srdci... *–naznačí známé pořekadlo–* Když jste se tenkrát naposledy rozcházel, nešla náhodou za někým?

Blondák na něj upře tvrdý pohled.

SLÁMA: Možná. *–sykne, jako by si v tu chvíli řekl, že skončila spolupráce.*

KOLEGA: Nic vám neřekla?

SLÁMA: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Ani nenaznačila?

SLÁMA: Ne. My jsme se spolu nebavili, my jsme spolu jenom chrápali, víte?

VYŠETŘOVATEL: On vás ten humor přejde.

SLÁMA: Humor? *–zkřiví tvář–* Ten mě přešel už dávno.

Stejná kancelář – o něco později.

Oba policisté jsou již sami. A sedí téměř stejně, jako při první scéně, kde byli spolu. Vyšetřovatel se houpe na židli a druhý policista se opírá o stůl.

VYŠETŘOVATEL: Co ty si o něm myslíš?

KOLEGA: Nedá se to vyloučit. *–řekne málo přesvědčivě.*

VYŠETŘOVATEL: Že ne! *–pochopí to mnohem jednoznačněji.*

KOLEGA: Mně se zdá, že ji měl doopravdy rád.

VYŠETŘOVATEL: No právě! A když mu dělala takový věci, to občas přeskočí i normálnímu chlapovi, natož takovému...

KOLEGA: Porovnávaly se vzorky spermatu?

VYŠETŘOVATEL: Ještě ne. Ale to nic nedokáže. On přece nepopírá, že s ní spal. Potřebovali bysme toho druhýho.

KOLEGA: To jo, to určitě. Ale když ji s ním nikdo neviděl.

VYŠETŘOVATEL: Já myslím, že viděl.

KOLEGA: Ty myslíš .. tenhle?

VYŠETŘOVATEL: Já myslím, že ví mnohem víc, než nám řekl.

KOLEGA: Asi jo. –*přítaká po chvíli*– Moc nám toho neřekl.

VYŠETŘOVATEL: Asi ho skřípnem.

KOLEGA: Co na něj máš? S tímhle chceš jít na vazbu?

VYŠETŘOVATEL: Vezmu si ho sem aspoň na chvíli. Třeba změkne.

KOLEGA: Ten? Ten už má něco za sebou.

VYŠETŘOVATEL: Nemá. Žádněj záznam.

KOLEGA: Z policajtů ale žádněj vítr taky nemá.

VYŠETŘOVATEL: Tak ho trošku ofoukneme. Třeba nastyдне.

Proluka mezi domy, navazující na ladem ležící prostor.

V blízkosti křižovatky několika ulic je místo, kde žádné domy nestojí, protože všechny ulice končí před křižovatkou; místo, kde rostou nízké stromy i keře, trávník i pěšiny, plocha je rozlehlejší a členitá. Stojí tam i nějaké stavby (třeba dřevěné, nebo i zděné, přiléhající nějak k sousedním domům) – prostě musí jít o místo, které skýtá mládeži dostatek příležitostí ke klukovským hrám, aby jim stálo zato se tu scházet. A z jedné strany by tento prostor měl být otevřen směrem do parku, nebo třeba ke zpustlému nábřeží, nebo k nezastavěnému prostoru podél železniční trati – přičemž v takovém případě by k vytvoření napětí mohlo být využito i kolem projíždějících vlaků.

Děti sledujeme z povzdálí. Jsou asi čtyři včetně kluka, všichni přibližně téhož věku. Hrají si na schovávanou, protože k tomu je tento kout obzvláště příhodný. Baví se, pokřikují na sebe, ale my jim nerozumíme. Potom se v přiléhající ulici objeví vrah. Jde ztěžka, mátožně. Zaslechne dětský křik, ohlédne se mechanicky tím směrem .. a zdá se mu, že uviděl svědka svého provinění. Zbystří, zastaví se a dívá pozorněji, pak se rozhlédne a pospíchá někam, odkud by sám viděl lépe a přitom byl ukryt před zraky ostatních. Kluka už poznává docela zřetelně, když se ten snaží vyškrábat na střechu jednoho přístavku, protože si myslí, že tam ho nikdo nenajde. Vrah ho pozoruje, sleduje i ostatní a obhlídí prostor a o čemsi přitom uvažuje, hodnotí situaci a přemítá, jak s ní naložit. Poté se opět přesune jinam, blíže ke straně, z níž je kousek do oněch pustých míst (trať, nábřeží, park...). Jeho úmysl přiblížit se chlapci co nejuvic a nebýt přitom spatřen je zcela patrný. Klukovi se pořád nedaří dostat nahoru. Před tím, aby jej spatřil hledající hoch, je chráněn stěnou přístavku, ale začíná už být nervózní. Zdá se, že míní vzdát pokusy dostat se nahoru a už očima hledá jiný úkryt.

Vrah se mezitím nějakými oklikami dostal až docela blízko, ale ještě neměl příležitost na sebe upozornit, aby si toho současně nevšimnul nikdo třetí. Tedy vyčkává. Klukovi se konečně podařilo zachytit nohou na vyvýšeném stupínku, takže se vzepne k poslednímu pokusu, škrábe se ztěžka nahoru, spěchá, ale uvědomuje si, že přitom působí nadměrný hluk, což ho nutí spěchat ještě víc .. až najednou mu uklouzne ruka, nebo se ulomí kus dřeva a on s rachotem padá na zem.

Vrah se přikrčí, zamračený a zklamaný takovým vývojem.

Hledající se běží podívat, kdo to na sebe tak nápadně upozornil, a když pozná chlapce, spěchá jej nejprve zapíkat. Kluk nařítá, s obtížemi se zvedá a kulhá k hlavní silnici. Zbývající dva rovněž opouštějí své úkryty a jdou k němu zjistit, co se stalo. To už se k nim přidává i ten, který je měl hledat; dokonce si odpustil zapíkat tyhle dva. Kluk dojde někam, kde se dá usednout (lavička, obrubník, volný trávník...). Téměř brečí, je patrné, že ve hře určitě nebude pokračovat.

Vrah hledí za nimi, pak vztekle utrhne nějakou rostlinu či větev a obrátí se k odchodu.

U řeky.

Vrah stojí na břehu, kouká na hladinu (řeka v těchto místech vypadá docela hluboká). Pak zdvihne ze země kámen a hodí ho do řeky, blízko břehu, téměř ke svým nohám. Znovu se rozhlídí, jak to vypadá na jiných místech, přejde o kousek dál, sleze téměř až k vodě, kde je břeh rozryt kořeny mohutného stromu, a

znovu kouká dolů, na hladinu, na svůj vlnící se zrcadlový odraz. Poté vyleze zpátky, otírá si ruce a kroutí hlavou. Už se ani neohlédne a pospíchá odsud pryč, jako by se mu nelíbilo, co tu dělal.

Kavárna.

Vyšetřovatel sedí s Karolínou ve stejném podniku, jako poprvé. Avšak už na první pohled je dobře patrný rozdíl oproti tomu, jak vypadali tenkrát: tenkrát byli nejistí a upjatí, byť se snažili působit právě opačně, kdežto nyní jsou tam jako doma, sedí uvolněně, pohodlně, jsou veselí a z celého jejich vzhledu, z gest i mimiky je zřejmé, že je jim tam – spolu – dobře. Jejich vztah tedy náležitě pokročil.

Mají před sebou kávu, ona vlastně ještě nějaký zákusek, a vše už je téměř zkonsumováno.

KAROLÍNA: A ty fakt myslíš, že to udělal on? –*ptá se a vyšetřovatel pokyne hlavou, jako by říkal: Je mi líto, ale je to tak.*

KAROLÍNA: Takže už je zavřenej. –*prohodí spíš jen pro sebe, snad s trochou lítosti nad osudem kamaráda.*

VYŠETŘOVATEL: Zavřenej ne. –*uculuje se jejímu laickému pohledu–* Jenom zadrženej. Teď musíme dát dohromady důkazy, nebo z něj aspoň dostat, co o tom ví.

KAROLÍNA: Budete ho mlátit? –*trochu se poleká, ale vyšetřovatel kategoricky zavrtí hlavou, jak ji něco takového vůbec mohlo napadnout.*

KAROLÍNA: A vy nemáte důkazy? –*uvědomí si náhle, co slyšela.*

VYŠETŘOVATEL: Něco máme. –*vymlouvá se–* Ale na soud by to asi ještě nestačilo.

KAROLÍNA: A co máte?

VYŠETŘOVATEL: Vždyť to víš líp než já.

KAROLÍNA: Jenom to?!

VYŠETŘOVATEL: To je málo?

Ona pokrčí rameny, ale z výrazu je zřejmé, že se jí toho nezdá být zdaleka dost. Potom jsou chvíli zticha, než ona promluví:

KAROLÍNA: Já nevím, jestli bych někoho zavřela, kdybych si nebyla úplně jistá.

VYŠETŘOVATEL: Zavírá soudce.

KAROLÍNA: A co s ním bude teď?

VYŠETŘOVATEL: Musím z něj dostat všechno, co ví. Protože on ví mnohem víc, než nám řekl.

Ona se na něj zahledí tak nějak pobaveně, rozverně.

KAROLÍNA: A ty se místo toho scházíš se mnou. –*v hlasu je patrný nevážně míněný náznak výčitky.*

VYŠETŘOVATEL: Pracovně...

KAROLÍNA: Jóóó?

VYŠETŘOVATEL: Taky. –*po krátké pauze.*

KAROLÍNA: Jo tak.

Za tohoto hovoru se snažili a budou snažit jeden na druhého co nejupřímněji a nejotevřeněji dívat, ale moc jim to nejde. Chvíli na sebe koukají, ale pak uhnou očima a promluví, a zase zkoumají, co ten druhý. Na slovech, jež vypouští z úst, jen málo záleží; důležitější je intonace a mimika, která je u obou velice výmluvná a říká: Vidiš přece, jak to je! A současně je tohle vědomí nutí k opatrnosti, aby nebylo úplně jasné, jak to je.

VYŠETŘOVATEL: Tak už ses rozhodla, co budeš dělat? –*změní náhle téma.*

KAROLÍNA: Dávno.

VYŠETŘOVATEL: A co?

KAROLÍNA: Nic. –*směje se nápadně, aby bylo znát, že žertuje–* Né, já jsem dělala jeden čas servírku a to mě docela bavilo...

VYŠETŘOVATEL: Servírku? –*skočí jí do řeči poněkud odmítavě.*

KAROLÍNA: No a co? Co si myslíš, já nemám žádný školy, nic. Mám jít radši uklízet, nebo někam k pásu?

Vyšetřovatel se zatváří chápavě, ale přemýšlí, jak to posunout jinam. K jejich stolu přistoupí číšník a vezme talířek po zákusku, který před chvílíčkou Karolína dojedla.

ČÍŠNÍK: Budete si přát ještě něco?

VYŠETŘOVATEL: Zaplatíme. –*odpoví, aniž by se třeba jen pohledem poradil s Karolínou. Teprve potom se na ni podívá a hned vysloví to první, co mu přijde na mysl:*

VYŠETŘOVATEL: A dodělat nějakou školu by sis nechtěla?

Ona na něj zůstane koukat, překvapená, protože něco takového nikdy neslyšela.

KAROLÍNA: Myslíš? –*skutečně o tom uvažuje.*

VYŠETŘOVATEL: Jo. –*krčí rameny*– Nebo nějakou rekvalifikaci. Něco, abys mohla dělat, co by tě bavilo.

Dívá se na něj unešeně, dojata jeho péčí, ale musí situaci shodit, protože je z ní nesvá.

KAROLÍNA: Ty mě chceš někam uklidit, abys měl ode mě pokoj! –*prohodí a teď se na ni on podívá překvapeně, ale uklidní se, když vidí, že to nemyslela vážně.*

KAROLÍNA: Né, já bych měla jít do práce. Na školu už je pozdě .. a z čeho bych žila?

Vyšetřovatel na ni vrhne pohled, který jako by říkal: A z čeho jsi živá teď? Ale spolkne tuhle otázku.

VYŠETŘOVATEL: Nějak by se to dalo udělat. –*řekne místo toho.*

KAROLÍNA: Já si něco najdu. –*řekne rozhodně, jako by jí takový hovor byl nepřijemný, a dopije kávu, protože se dostavil číšník s účtem, který předložil vyšetřovateli. On položí na stůl bankovku a oba se zvedají, číšník mu vrátí drobné přímo do ruky a oni odcházejí.*

Ulice.

Vyšetřovatel s Karolínou krácejí spolu, nikoliv zavěšeni do sebe, ale spojeni důvěrným hovorem, který je právě přinutil ztichnout v zamyšlení. Nakonec první promluví on.

VYŠETŘOVATEL: A co by tě teda bavilo? –*ptá se, protože on by tímto způsobem rád získal nové informace o holce, která je mu stále sympatičtější, ale přitom se obává její minulosti a proto ještě víc její budoucnosti.*

KAROLÍNA: Co? –*zamyslí se*– Jednou jsem přemejšlela, že by mě bavilo prodávat hadry, víš, šaty, obchodovat s módou. To by mě určitě bavilo.

VYŠETŘOVATEL: A cejtíš se na to?

Karolína se na něj znovu zahledí jaksi zvláště.

KAROLÍNA: Na to nemám. –*odvětlí.*

VYŠETŘOVATEL: Co? Peníze?

KAROLÍNA: Co jinýho?

VYŠETŘOVATEL: Kontakty, schopnosti, nápady. Toho je potřeba spousta. Peníze jsou to poslední, peníze se daj sehnat.

KAROLÍNA: Tak bych se chtěla jednou mít, aby pro mě peníze byly to poslední.

VYŠETŘOVATEL: A to bys chtěla nějakej krámeček, nebo ve větším, dodávat do butiků a tak?

KAROLÍNA: Nejdřív asi ten krámeček. Pak by se vidělo. –*odpoví spěšně, a protože jí rozhovor začíná připadat příliš konkrétní, hledí od něj prchnout*– Ale my jsme tady přece pracovně, ne? Kvůli něčemu jinýmu.

VYŠETŘOVATEL: Jo?

KAROLÍNA: Ne? Já jak na to pořád myslím, tak .. víš, mi to připadá takový divný. –*rozkládá a přitom jen občas mrkne na vyšetřovatele, jako by se za své názory styděla nebo měla strach, že se ztrapní*– Já bych asi nemohla bejt policajt. Já jsem měla Jitku docela ráda, ale ona se k tomu Slámovi fakt chovala hrozně. Ono jestli jí to udělal, když na něj byla hnusná, nebo když mu něco udělala naschvál, aby o tom věděl... Ona si o to vlastně koledovala. Teda já to neschvaluju, ale... Nevím.

VYŠETŘOVATEL: To ani nesmíš schvalovat. To by bylo schvalování trestnýho činu a to je taky trestnej čin.

KAROLÍNA: Vidíš. To bys mě zavřel, vid'?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Dostala bys domácí vězení.

Ona jiskrou v oku zaregistruje tuhle poznámku, ale nijak na ni nereaguje. Kráčí dál, ale je nějak zamyšlená a podaří se jí špatně došlápnout či zakopnout, prostě se zakymácí a téměř upadne, takže on jí – rád! – musí zachraňovat.

VYŠETŘOVATEL: Dávej pozor! –*drží ji, přestože ona již stojí pevně na svých nohou. A ona se k němu na oplátku docela nápadně přivine.*

VYŠETŘOVATEL: Byla by tě škoda. –*dodá rozpačitě a ona k němu vzhledne.*

KAROLÍNA: Jo? –*zeptá se koketně a pak od něj odstoupí a pokračují v chůzi i v hovoru.*

KAROLÍNA: A ty nemíváš někdy pocit, že ten člověk, ten pachatel, je vlastně taky oběť?

VYŠETŘOVATEL: Nad tím nesmíš takhle uvažovat.

KAROLÍNA: Ale některý lidi maj fakt smůlu a když pak něco provedou... To nemyslím, když někoho zabijou... I když, možná taky. Když .. třeba už mu nic jinýho nezbejvá, jako že ho ten druhý třeba úplně .. zničil, nebo tak něco.

VYŠETŘOVATEL: My ale nesoudíme člověka. Mě nemůže zajímat, že ho někdo naštvál. Já musím vidět jenom to, co udělal. A soudce by měl soudit jenom skutek a ne hledat, jestli mu někdo v dětství ukradl autíčko a jestli ho maminka neměla ráda.. *–rozpovídá se tak, že je znát, že o tom musel už víckrát sám uvažovat–* My nesoudíme člověka, to může jenom Bůh, my soudíme jeho činy, a musíme zajistit, aby je neopakoval.

KAROLÍNA: Ty věříš v boha?

VYŠETŘOVATEL: Možná. *–pokrčí rameny–* Něco nad náma asi je, ale co to je..?

KAROLÍNA: Já bych to stejně nemohla dělat. *–vrátí se k policejní práci. Mezitím došli před výlohu obchodu s oděvy (možná stejného, kde byla s kamarádkou, nebo nějakým ještě lepším), v němž pro některé oči neodolatelně září bohatě zdobené krásně bílé svatební šaty. Zpomalí se tu a možná na chvíli i zastaví, ale šatů si všímá pouze Karolína; on se tváří zamyšleně a hlouposti nevnímá.*

VYŠETŘOVATEL: Po tobě taky nikdo nechce, abys někoho zavírala. *–usměje se–* Já bych chtěl, abys dělala, co tě baví.

KAROLÍNA: A co bys přál sobě? *–ptá se, odhlížeje do výlohy.*

VYŠETŘOVATEL: Nevím. *–řekne po krátké odmlce, když mu dojde, o čem mluví.*

KAROLÍNA: Ty nemáš žádný přání? *–podivuje se–* Já chci, abysme si něco přáli společně.

VYŠETŘOVATEL: Tak co? *–zamyslí se.*

KAROLÍNA: Co bys chtěl? *–podívá se na něj a on na ni.*

VYŠETŘOVATEL: Zkus hádat. *–zatváří se velmi výmluvně a velmi lišácky.*

KAROLÍNA: Nevím. Řekni.

VYŠETŘOVATEL: Neřeknu.

KAROLÍNA: Tak neříkej.

VYŠETŘOVATEL: Tak mi to přeješ?

KAROLÍNA: Tak ať se ti to splní. *–kouká na něj zjihle.*

VYŠETŘOVATEL: Tak díky. Já ti pak dám vědět, jo? *–směje se ona do něj nazlobeně dlabne.*

Byt matky zavražděné.

Je tu nepořádek ještě větší, než posledně, kdy ji tu navštívil vyšetřovatel. Skříně jsou pozotvírané, na zemi hromádky i hromady prádla a dalších věcí – všechno, co patřilo její dceři, co tu měla uloženo a už si to nikdy neodnese, protože to už nikdy nebude potřebovat. A takových věcí, které ji připomínají, je tu spousta. Matka, paní Stachová, je v podřepu před jednou otevřenou skříní, cosi tam přerovnává, přehrabuje, vybírá. Vytáhne jakousi součást oděvu, rozloží ji před sebou, pak ji zase složí a vrátí nazpět, chvíli zírá dovnitř, postaví se, narovná záda a pak prudce zabouchne jedno křídlo dveří a přejde do kuchyně, kde si zapálí cigaretu a usedne na židli. Opře hlavu čelem o dlaň, rozčuchané vlasy jí spadají do tváře a různě vlají, sedí tak a potom zvedne zrak a nahlíží do vedlejšího pokoje, plného náhle se vynořivších drobností, fotografií, kosmetiky a podobných potřeb, snad ještě i hraček a tak podobně. Hledí upřeně a oči se jí zamžijí, pak se náhle vzepne, sebere cosi ze země a mrští tím proti zdi a v náhlém hnutí emocí podobně nakládá se vším, co jí padne do ruky; výbuch však opadne stejně rychle jako vzplanul a ona se oklepe, krátce kouká a pak si jde zapálit cigaretu.

Periférie.

Kluk je sám, stojí někde mimo obývané části, kde vedou železniční koleje (mohl by být nahoře na železničním mostě, pod nímž se táhnou a kříží koleje a kus dál je skládka, nebo v zanedbaném lesíku plném odpadků, u oprýskané tovární zdi blízko zadního plotu od autobazaru – nebo by mohlo být nablízku tohle všechno); tedy jej nacházíme osamoceného na mostě nebo na nějakém vršku v onom zpuštěném lesíku, který nikdy nemohl sloužit k procházkám slušných občanů, nebo třeba na odstaveném vagónu kdesi v depu, mezi desítkami jiných...

Stojí a kouká, možná na něco se zájmem (z mostu na projíždějící vlak, z lesíka na panorama města s věžáky a střechami vysokých kostelů, odjinud třeba na autobazar nebo na rušnou křižovatku), avšak zájem trvá vždy jen několik okamžiků a poté opět nastupuje bezradnost.

Potom, současně s ním, uvidíme skupinku chlapců opodál, jak cosi nesou, nějaké drobnosti, a možná se slovně předhánějí, kdo toho má víc a hezčí. Co to je, není vidět (čolci, ovoce ze sadu, leštěné kovové tyčky, části dřevěných hraček ze skládky, jež tam uváží nějaké továrna,...), a rozumět jejich hlasům rovněž není. Kluk se na ně dívá, ale ani se nepohne a vůbec nejeví snahu dostat se za nimi, což by se dalo očekávat vzhledem k tomu, jak zapáleně oni vypadají. Zastaví svou pouť před plotem či zídkou, chvíli se tam o něčem dohadují a pak postupně přelézají, když věci si navzájem jeden druhému přehazují, ale již nyní tu a tam některému cosi upadne a on to nechá ležet, protože by mu to stejně jenom překáželo. Kluk pořád kouká a ani se nepohne, ani jej nenapadne, že by se za nimi pustil. Chtěl by něco dělat, hledá kolem sebe, do čeho by se dal, ale nic ho dostatečně neuchvacuje, takže po chvíli okounění odchází – to už kamarádi zmizeli z dohledu. Kráčí pomalu, protože před sebou nemá žádný cíl, loudá se a tu a tam se u něčeho zastaví, na vteřinu, mrknout na to, možná si i sáhnout, ale nic mu to neříká a vzápětí pokračuje dál, možná jiným směrem, kam ho oči vedou.

Městská ulice.

Jde stále tou periferií, ale už obývanou. Míjí dřevěnou plakátovací plochu plnou upoutávek na divadelní představení, koncerty a další akce, programů kin, cirkusových vystoupení a možná i reklam – prostě sbírka snad za poslední půlrok. Dívá se na to, u něčeho se i zastaví a snad dokonce čte, ale pak pokračuje dál a pořád těká pohledem, utrhne pár bílých kuliček z keře u cesty, rozhodí je po chodníku a šlape po nich, aby mu pod podrážkami mlaskavě praskaly, a zase jde dál a když se u něčeho zastaví – jako právě teď, kdy uviděl cosi na druhé straně ulice, rozhlédl se a bez váhání zamířil tam, sehnul se a sebral to ze země, aby to vzápětí odhodil do trávy nebo ke koši – prostě ničím se nedokáže upoutat. Takhle dospěje až do rušnější části města a tam se posadí na zábradlí, bránící rozjíveným dětem ze školy vběhnout do vozovky. Sedí a pozoruje projíždějící auta, některé se mu líbí, jiné je mu k smíchu (chrchlavě se rozjíždějící trabant, poznamenaný pestrými různobarevnými opravami laku) a ještě jiné – většina – kolem něj proplouvají jako řídký vzduch.

V autobusu městské hromadné dopravy.

Vrah kamsi cestuje. Sedí, přestože je uvnitř několik stojících, kteří si na jeho místo vzhledem ke svému věku dělají nárok. Kouká z okna, aby nemusel snášet jejich protivné pohledy. Vypadá vcelku klidně, dalo by se říci až spokojeně. Vtom za oknem spatří kluka, sedícího na zábradlí, jak na jedno z kolemjedoucích aut dělá dlouhý nos. (Jestli v tom autě jel nějaký kamarád, nebo jestli jen provokuje cizí lidi, aby se rozptýlil, to není poznat.) Vrah prudce strhne hlavu a hledí za ním, dokud mu nezmizí z dohledu. Poté vstane a na jeho místo se hned vrhne nejbližší stojící vetší starší, věku asi třiceti let, který si rozloží noviny a dá se do čtení. Jakmile vozidlo zastaví, vrah se dere ven mezi prvními a sotva dopadne na zem, už zabírá a téměř poklusem se ubírá zpátky, tam, kde chlapce viděl.

Křižovatka – lesopark na vršku.

Jenže když tam dospěje, zábradlí už je prázdné. Až nyní je na něm dokonale vidět, jak moc mu záleží na tom, aby jej našel, a jak mu vadí, že jej tu nezastihl. A je odhodlán udělat všechno proto, aby chlapce objevil, což také hned dokazuje tím, jak pobíhá kolem a nahlíží do postranních ulic. Ale nikde nic, ani památka. Pak si všimne, že v okně naproti je vyložená stará paní s kocourem, tak se rozběhne za ní, na cosi se jí vyptává a ona kývá hlavou a pak ukazuje jedním směrem, jímž se on vzápětí pouští, zahne do boční ulice a zdá se, že tuší, kudy a kam mohl kluk jít, protože se nijak nezdržuje rozhlížením a chvátá .. a přechvátal by, kdyby náhodou neobrátil zrak stranou a nezahlédl jej v další ulici, téměř na jejím konci, jak obchází auto a nenápadně zkouší vzít za kliku.

Ještě přidá, ale když už je tak blízko, že by ho kluk mohl uvidět, kdyby se ohlédl, najednou zpomalí a sleduje ho docela volně (jde za ním, protože kluk se u auta zdržel jen chvíli a šel dál, do vršku, do jakéhosi lesoparku, jehož stromoví se zvedá nad domy už docela blízoučko), a když už krácejí asfaltovou cestou, kolem níž jsou v pravidelných rozestupech lavičky (dole, kousek níž minuli dětské hřiště s prolézačkami a pískovištěm, kde právě tráví odpoledne dvě maminky a tři děti různého věku, a maminky jsou natolik zaměstnány napomínáním nezvedených ratolestí, že si nejen nestačí všimnout kolemjdoucích, ale, což je mnohem horší, nestíhají si ani pořádně popovídat). Tam nahoře vrah opět přidá, už je jen pár kroků od chlapce, kolem nikde nikdo, a hoch teprve nyní zaslechne kroky, protože do té doby se ani jedinkrát neohlédl, jak toužebně hledal cokoliv zajímavého před sebou; otočí se a strne

úlekem, když za sebou spatří toho, kdo mu připravil tolik duševních útrap a z koho má strach, i když jej vůbec nemá na blízku. Couvne a zprvu se zdá, že začne utíkat.

ROBERT: Co je novýho? –*ptá se docela klidně, až přátelsky.*

KLUK: Nevím. –*špitne pořád ještě bojácně, ale napětí, naznačující, že se co chvíli dá do běhu, jej opouští.*

ROBERT: Ale já vím. –*usměje se. Cosi ho těší a potřeboval se svěřit, proto kluka pronásledoval. Teď mu dloubne do ramene a řekne– Ty fakt nic nevíš?*

KLUK: Co? –*nechápe.*

ROBERT: Že už někoho maj.

KLUK: Koho?

ROBERT: To je jedno, ale už ho sebrali.

KLUK: Proč? –*pořád neví, o čem je řeč.*

ROBERT: No tam, k tomu... –*nějak mu nejde přesně vyjádřit, o čem mluví– V tom sklepe... Tak už sebrali nějakýho kluka, co s ní prej něco měl. Už si s tím nemusíš dělat hlavu.*

Chlapec pochopil, ale neví, co si má myslet o tom, že skutečný pachatel stojí před ním a místo něj je ve vězení kdosi cizí.

KLUK: Jakto? –*hlesne.*

ROBERT: Takto. –*opáčí téměř žertovně a snaží se nadšením udržet dobrou náladu– Když budeme mít štěstí, možná už bude klid. –pohlédne chlapci zpřímá do tváře– Já jsem se ti chtěl omluvit. –řekne a hoch se zatváří odmítavě, jako že není proč. Ale Robert ví, že se má omlouvat, tak i on zavrtí hlavou a pokračuje– Nė, fakt, mnė to nėjak... Já jsem byl hnusnej, tak se nezlob. –usmívá se vstřícně.*

KLUK: Já se nezlobím.

ROBERT: Necháme to bejt. –*řekne s nadějí v hlase– Zapomeň na to.*

KLUK: Ale on to přece... –*dává najevo, že takový závěr mu nesedí. Jakkoliv by se rád zbavil krušných myšlenek.*

ROBERT: No a co? O to se nestarej. –*pomalou jej opouští rozvernost.*

KLUK: Tys ho udal?

ROBERT: Ne! Já vůbec nevím, kdo to je.

KLUK: Ale...

ROBERT: Zajdem někdy na to koupaliště? –*skočí mu do řeči, chlapec však tento návrh úplně přeslechne.*

KLUK: Tak jak na něj přišli?

ROBERT: Proč tě to zajímá?

KLUK: Nezajímá.

ROBERT: No tak.

KLUK: Ale...

ROBERT: Co je? –*už je mu nepříjemné, že hoch nesdílí jeho radost, a pokračuje vcelku ostře– Buď rád, že to máme z krku.*

Chlapec kouká divně a vůbec ne tak, jako by ho to těšilo.

ROBERT: Uvědomuješ si, jak strašně nám to pomohlo? –*snaží se vrátit k náladě, kterou měl před chvílí.*

KLUK: A kdo to je?

ROBERT: To nevím. A nechci to vědět.

KLUK: Ale on to přece neudělal.

ROBERT: Však já neříkám, že jo. –*ucedí.*

KLUK: Ale...

ROBERT: Co ale? –*dostal se úplně jinam, než chtěl. Opět je vzteklý a naplno si uvědomuje, jak je tenhle kluk pro něj nebezpečný.*

KLUK: No,... Ty přece...

ROBERT: Co?! –*chytí kluka za rameno a bolestně sevře. Ten se mu snaží vysmeknout, ale vrah ho drží pevně a hledí mu ostře do očí.*

ROBERT: No a co? To se mám jako jít přiznat, aby ho pustili?

KLUK: Ne.

ROBERT: Ale jo, to bys chtěl!

KLUK: Nene.

ROBERT: Mně se zdá, že... –*utne větu před dokončením, o to však vyzní zlověstněji. Pak ho pustí a kluk si mne rameno a zase hledá, kudy by prchnul, kdyby to bylo nutné.*

ROBERT: Chápej, jak nám to hrozně ulehčilo situaci, když se všechno takhle .. vyřešilo. *–snaží se kluka ještě přesvědčit, aby jej nemusel brát jako někoho, kdo mu ohrožuje život. Jenže kluk se na něj podívá odmítavě, jako by říkal: Nám? Snad tobě! Což sice nevysloví, ale vrah v jeho výrazu cosi takového nachází.*

ROBERT: Pojď sem. *–vzve kluka, protože ten před ním už couvnul o několik kroků. On se k tomu však nemá, tedy za ním vykročí sám–* To přece není naše věc, koho policajti seberou. *Kluk se tváří vcelku souhlasně, což vraha mírně povzbudí.*

ROBERT: Co říkáš? *–snaží se jej přimět k hlasitému souhlasu–* Já za to přece nemůžu. *To už klukovi tak docela nesedí, protože prvotní příčinu všeho vidí jednoznačně v něm. A tak se místo souhlasu zeptá:*

KLUK: Ale kdo to je?

ROBERT: Nevím. Je mi to jedno, já to nechci vědět!

KLUK: Jenomže... *–řekne, ale pak raději ztichne, aby vraha zbytečně nedráždil.*

ROBERT: Že jsem ti to říkal. *–povzdechne si.*

KLUK: A to už ho zavřeli?

ROBERT: Prej jo.

KLUK: Do vězení?

ROBERT: Nevím. Kam jinam?

KLUK: Třeba na to ještě přijdou. Sami. *–dodá opatrně.*

ROBERT: Na co?

KLUK: Že to nebyl on.

Vrah se na chlapce podívá tím nejstrašnějším pohledem, jakého je schopen. Právě došel poznání, že tenhle kluk ho bude po zbytek života mít v hrsti a ohrožovat jeho klid; pochopil, že tahle hrozba nikdy nepomine, a uvědomil si, že se jí může zbavit jediným způsobem – a sice tak, že chlapce násilím odklidí. Nevrhne se na něj však a nezačne ho mlátit, protože se mu přičí vydat se po takové cestě, na niž jednou ustoupil a od té doby má ze života peklo. Ovšem chápe, že jinak nelze, vzhledem k tomu, v jaké pasti se ocitl. Zatím se ale kupodivu začne tvářit i chovat opačně, přívětivěji, asi jako když se před bouří zklidní počasí.

ROBERT: Jak myslíš. *–vysloví klidně, avšak dostatečně varovně. Cvrnkne ho do nosu a podívá se na něj zkoumavě–* Mohlo to bejt všechno v pohodě.

KLUK: Co? *–hlesne.*

ROBERT: Co, co je lepší?

KLUK: Co je lepší? *–vrtí nechápavě hlavou.*

ROBERT: Já nechci do vězení. *–řekne a zní to nepokrytě jako varování–* A nepůjdu tam. *–obrátil se a odchází cestou, po níž sem přišli. Kluk vyrazí za ním.*

KLUK: Já taky nechci, abys šel do vězení!

ROBERT: Tak se podle toho zaříď.

KLUK: Jak?

ROBERT: Tak, abys mě tam náhodou nedostal. *–podívá se na něj opět varovně, pak se obrátí a pokračuje v chůzi. Kluk se zastaví a když on vykročí, pomalu jej následuje.*

KLUK: Tak co mám dělat?

ROBERT: Co chceš. *–zní odpověď–* Ale následky si přičti sám. To si pamatuj! *–obrátil se k němu naposledy a vzápětí už rychlým krokem schází dolů k městu, zatímco kluk seběhne po stráni k dětskému hřišti, posadí se na prolézačku a kouká za vrahem, načež se zvedne a loudavě odchází. A maminky, jež si ho předtím nevráživě měřily, co tu chce takový velký kluk, to s potěšením vítají.*

Před domem, kde bydlí Karolína.

Z domovního vchodu vychází vyšetřovatel, spokojeně a čiperně, když tu postřehne, že v jeho autě, zaparkovaném kousek vedle, kdosi sedí .. a co víc, právě startuje pomocí drátků pod palubní deskou. Vyšetřovatel nastartuje rovněž, prudce vybíhá k vozu a mladík uvnitř, jenže se právě obrátil, aby vycouval a mohl odjet, jej uvidí a honem spěchá vyjet bez couvání. Samozřejmě lehce postrčí auto před sebou, ale podaří se mu vypálit. Vyšetřovatel dorazí na místo, kde auto stálo, pozdě a vzteky bez sebe se vzápětí znovu rozběhne, byť je mu jasné, že dohonit auto nemůže. Ovšem mladík ve spěchu a několik metrů dál narazí do křoví nebo do popelnic, vyskočí z vozu a prchá, když předtím se ještě po vyšetřovateli

ohlédne a zdá se, že má ve tváři posměšný výraz. Následuje krátká honička kdesi mezi auty, ve dvorech, za domy nebo mezi nimi, kterou ale vyšetřovatel záhy vzdá, protože jednak pronásledovaný běhá velmi dobře a za druhé tam vzadu zůstalo jeho otevřené auto. Tedy se k němu raději vrátí a chvíli u něj zvažuje, jestli by neměl jít zpátky ke Karolíně, postěžovat si, co se mu přihodilo, ale zůstane a nastoupí, když předtím otevře zamýšleně dveře a prohlíží si je, jako by vzpomínal, jestli vůbec auto zamýkal. Poté zkontroluje, co je v autě poškozeno a jestli s ním bude moci odjet, což se mu podaří.

Zahradní restaurace.

Je hezky, teplo, a vrah zamířil na zahradu restaurace, kde kdysi dříve hrál kuželky. Zastihneme jej již sedět u stolu s dvěma dalšími kumpány, z nichž jeden tenkrát také hrál kuželky (NEŠIKA) a druhý je neznámý. Vrah je opět v dobré náladě, alespoň tak vypadá, směje se a zřejmě totéž očekává od druhých, nebo by je k tomu rád vyprovokoval. Kolem právě prochází číšník s několika zbyvajícimi püllitry na tácu a on na něj spustí:

ROBERT: Hoď to sem všechno, ať nemusíme čekat. Dneska mám důvod k oslavě, dneska by ses ulítal. Číšník před něj položí jedno pivo, protože druzí dva spolusedící ještě nemají dopito, švihne na lístek čárku a s očima rozhozenýma po okolí ucedí:

ČÍŠNÍK: Neměj péči. Než dopiješ, máš tady nový.

Vrah se okamžitě püllitru chopí a co nejrychleji do sebe nalije celý jeho obsah. Musel sice na chvíli přestat a nadechnout se, ale i tak to netrvalo vůbec dlouho. Spolusedící mlčky přihlížejí, mrknou po sobě a s úsměvem zavrtí hlavami. Vrah poté püllitr pyšně odloží, utře si pusku a hledá, kde se číšník zapomněl. Ten se po chvíli ukáže nablízku.

ROBERT: Tak jsem říkal, že to dneska pofrčí, tak kde to vážne?!

ČÍŠNÍK: Uklidni se. –brzdí jej, když bere prázdné sklo– Ty máš důvod slavit nějak moc často.

ROBERT: A to ani nevíš, že neslavím jenom tady. –směje se spiklenecky na spolusedící, když číšník odejde.

NEŠIKA: A co slavíš?

ROBERT: Ani se neptej.

DRUHÝ SPOLUSEDÍČÍ: Dostal v práci přidáno.

NEŠIKA: Nebo výpověď.

DRUHÝ SPOLUSEDÍČÍ: Nebos vyhrál ve sportce, co?

NEŠIKA: To by asi pařil jinde.

DRUHÝ SPOLUSEDÍČÍ: Tak co slavíš?

ROBERT: Život. Svobodu. To je důvod k oslavě, ne?

DRUHÝ SPOLUSEDÍČÍ: To je.

NEŠIKA: Ale to se uchlastáš.

ROBERT: Neměj péči.

Číšník přináší další pivo, speciálně pro vraha, jedno jediné.

ČÍŠNÍK: Tak tady to je. A koukej něco objednat, ať z tebe taky něco mám.

ROBERT: Tak popojedem. –zvedne püllitr a ostatní rovněž– Na co, schválně?

NEŠIKA: Na zdraví?

ROBERT: Na štěstí! To je potřeba! –opraví ho a napije se, už jen tak dva, tři loky.

Byt Jitčiny matky.

Nikdo není doma, je tu o něco více uklizeno, ale jen o málo. Co je však nového, je fotografie zavražděné Jitky v plastovém stojánku, zaujímaví výsadní postavení. Dole je přes ni černá stužka a vedle možná i svíčka ve svícnu – ohořelá, aby bylo vidět, že svůj účel občas plnívá. Na detail této fotografie se přesuneme poté, co letmo projdeme bytem (na lince v kuchyni stojí téměř prázdná láhev rumu), a když se na ni dosyta vynadíváme (na smutný důkaz probuzeného svědomí, které však takto nelze umlčet ani ztišit), přesuneme se jinam.

Altán v parku, kde se Sláma s Jitkou scházeli.

I ten je prázdný, stejně jako kolem je pusto a liduprázdno. Jediný pohyb (či život) zajišťují větve stromů, možná se vznese i nějaký lístek či papír ze země, avšak dojem je naprosto jednoznačný – je tu mrtvo.

Všude; na porýpané a počmárané lavici uvnitř, rovněž tak i v oknech altánu a na špinavé podlaze, když

si odmyslíme to, co přebývá v nepořádku, jehož je tu plno. Prostě tomuto místu něco schází, nějakí lidé a nějaký děj .. jichž a jehož se tu ovšem již nikdy nedočkáme.

O pár hodin později v zahradní restauraci.

Už je noc, nebo se blíží. Vrahův pohled je notně zkalený, vyřídilku si však stále uchoval, byť už mu dá víc přemýšlení, než spřede dohromady souvislou větu. Nešika sedí u stolu pořád, ale druhý spolusedící zmizel. Vrah zamýšleně hledí na půllitr, nešika jen tak do prázdna a nejdnou se uchechtne, jak mu cosi proběhne myslí.

ROBERT: Co je? –*probere se.*

NEŠIKA: Ale... –*zablábolí ztuhlým jazykem, nasvědčujícím, že ani on s pitím nezahálel*– Tak mě něco napadlo.

ROBERT: Aha. –*kývne hlavou. Víc nic, nevyzvídá a opět hledí na své pivo, když vtom zase jemu něco vytane na mysl, tváří mu proběhne přemýšlivý výraz, který ale honem zaplaší a raději osloví nešiku.*

ROBERT: Hele, ty... –*přemýšlí a pak naváže jakoby náhodnou myšlenkou*– Tys už byl na dovolený?

NEŠIKA: Ne. Já nikam nejezdím. Kam bych jezdil?

ROBERT: A co děláš?

NEŠIKA: Nic. Chodím sem.

ROBERT: Nojo, no. –*přikyvuje.*

NEŠIKA: Ty jezdíš?

ROBERT: Kam?

NEŠIKA: Na dovolenou.

ROBERT: Jak kdy.

NEŠIKA: Já bych někdy docela jel, ale s kým?

ROBERT: To jo, to by chtělo s nějakou babou.

NEŠIKA: Jo.

ROBERT: Někou kočku.

NEŠIKA: Ta prej taky byla hezká.

ROBERT: Kdo?

NEŠIKA: Ta, jaks říkal. Co ji zabili.

ROBERT: Tys ji viděl?

NEŠIKA: Ne. Filip ji znal.

ROBERT: Aha.

NEŠIKA: Takovej holky je škoda, co?

ROBERT: A prej už někoho chytli.

NEŠIKA: Jo. Tos říkal.

ROBERT: Jo?

NEŠIKA: Nojo.

ROBERT: Ona prej byla hrozná potvora.

NEŠIKA: To byla.

ROBERT: Jo?

NEŠIKA: Jo.

ROBERT: Měla smůlu.

NEŠIKA: Kdoví, proč jí to udělal, žejo?

ROBERT: Kdo?

NEŠIKA: No ten...

ROBERT: Jo. Nojo.

NEŠIKA: Ale je jí škoda.

ROBERT: Není. Ženský jsou mrchy.

NEŠIKA: Prej ji tam táhnul přes celý město.

ROBERT: Proč?

NEŠIKA: Nevím.

ROBERT: To je kravina.

NEŠIKA: Žejo.

ROBERT: Proč by to dělal?

NEŠIKA: Nojo.

ROBERT: Ona tam přišla sama.
 NEŠIKA: Jo?
 ROBERT: No jasně.
 NEŠIKA: Ale proč ji zabil, víš?
 ROBERT: Asi ho naštvála. Stejně si nic jinýho nezasloužila.
 NEŠIKA: Proč?
 ROBERT: Byla to mrcha.
 NEŠIKA: Tys ji znal?
 ROBERT: Ne.
 NEŠIKA: Tak jak to můžeš vědět?
 ROBERT: Všechny jsou mrchy.
 NEŠIKA: Nojo. Ale byla hezká.
 ROBERT: To jo.
 NEŠIKA: Škoda.
 ROBERT: Čeho?
 NEŠIKA: Že ji zabil.
 ROBERT: Žádná škoda. *–oponuje rozhodně a pak obrátí list–* A víš, co je nejhorší?
 NEŠIKA: Trpaslíci.
 ROBERT: Jo. To taky. Ale nejhorší je, když na tebe někdo něco ví.
 NEŠIKA: Co?
 ROBERT: Něco. Něco, co nechceš, aby prozradil.
 NEŠIKA: Kdo?
 ROBERT: Někdo. Třeba úplně normální malej kluk. To je nejhorší. *–řekne a podívá se na nešiku trochu polekaně, jestli se nepodřekl, ale on má pořád stejně nechápavý výraz, tak mluví dál–* To je nejhorší, protože s tím musíš něco udělat.
 NEŠIKA: To jo.
 ROBERT: To je fakt úplně nejhorší. Fakt. *–zopakuje–* Protože to musíš udělat tak, aby ten kluk... *–hledá pokračování–* Aby... *–zkusí to znovu, ale opět neúspěšně–* Prostě natvrdo. A to je .. blbý. *Kolega se na něj zadívá překvapeně a vrah se náhle jakoby vzpomene a zvedne püllitr.*
 ROBERT: Tak na zdraví.
 NEŠIKA: To je blbý. *–přítaká ještě ze setrvačnosti, ale už se také chápe püllitru.*
 ROBERT: A na svobodu. *–dodá a oba se napijí.*

Policejní chodba.

Den – tedy zřejmě následující. Vyšetřovatel prochází ke kanceláři náčelníka. Netváří se nijak nadšeně, pospíchá a ani moc nemá náladu zdravít ty, kdož zdraví jej. Možná to působí trochu nafoukaně, ale oni, alespoň někteří z nich tuší, proč je takový, a nezlobí se. Spíš za ním posílají soustrastné pohledy. Vstoupí dovnitř.

Kancelář náčelníka.

Velitel sedí za stolem a cosi čte. Když vyšetřovatel vstoupí, zvedne hlavu a aniž by pohnul svalem v obličejí ho sleduje. On bez váhání směřuje ke křeslu.

VYŠETŘOVATEL: Zdravím. *–pokouší se o žoviální tón–* Co se děje?

NÁČELNÍK: Sedni si. *–řekne suše, jeho rozvernost tedy nepřijímá. Vyšetřovatel se posadí a kouká překvapeně, jako by vůbec netušil, že je něco v nepořádku.*

NÁČELNÍK: Tak spustě.

VYŠETŘOVATEL: Co? *–diví se a vypadá přitom, jako by opravdu nechápal, co se po něm žádá.*

NÁČELNÍK: Nech toho. To mi radši ani neříkej, že nevíš, o čem mluvím!

Chvilí je ticho. Vyšetřovatel se tváří jak nejhoupěji dovede.

VYŠETŘOVATEL: To auto? *–naznačí nesměle, ale tohle je v pořádku, velitel se nechytí.*

NÁČELNÍK: Jaký auto zase? *–odmítne příkře a vyšetřovatel si oddechne, že alespoň o téhle příhodě se asi ještě nedozvěděl.*

VYŠETŘOVATEL: Tak co?

NÁČELNÍK: Máš prej netradiční vyšetřovací metody. *–napovídá mu, aby se zbytečně nezdržovali.*

VYŠETŘOVATEL: Jaký?

NÁČELNÍK: Nevíš? To si takový parťáky k sobě bereš normálně?

VYŠETŘOVATEL: Ty myslíš tu holku? *–uvědomí si náhle, oč tu běží, a zkouší opatrně spolupracovat.*

NÁČELNÍK: Přihořívá.

VYŠETŘOVATEL: A co je s ní?

NÁČELNÍK: Nemá náhodou něco společného s lidma, co se stýkali s tou zavražděnou?

VYŠETŘOVATEL: Něco jo.

NÁČELNÍK: A ty se s ní jen tak radíš, jo? Proč ne? V pohodě, vždyť o nic nejde. *–mluví docela podrážděně–* A to ani nemluvím o tom, že ji sebou bereš do terénu, protože tomu radši ani nechci věřit.

VYŠETŘOVATEL: To je jinak. To je normální spolupráce. Přes ni se dostanu k věcem, k jakým bych se jinak v životě nedostal. *–vysvětluje, přestože by mnohem raději odsekl, že do toho nikomu nic není. Ale přece jen si uvědomuje, že jako policista by měl být opatrnější.*

NÁČELNÍK: Jo tak normální spolupráce! *–hraje uznaný obdiv, ale pak obrátí přesně tam, kde vyšetřovatel tuší slabé a snadno napadnutelné místo svého jednání–* A ona se přes tebe nemůže dostat k ničemu? Netahá tě náhodou za fusekli?

VYŠETŘOVATEL: Nejsem blbej.

NÁČELNÍK: To doufám. *–podívá se do papírů–* I když, vzhledem k tomuhle, mám určitý pochybnosti.

VYŠETŘOVATEL: Co to je? *–natáhne se, jako by si chtěl listy vypůjčit. Náčelník se však ani nesnaží je schovat, tak jistý si je svou nadřazeností–* Nic, co bych rád četl.

Vyšetřovatel se mračí. Tuší, oč jde, a štuje ho, že se s tím nemůže seznámit a vyřídít to po svém, po chlapsku. Alespoň v tuhle chvíli cítí, že tak by to bylo nejlepší.

NÁČELNÍK: Tak co ti pověděla? *–odloží náčelník papíry–* Už máš pachatele? Vlastně důkazy, protože ten tvůj pachatel už ti zase běhá venku, co?

Vyšetřovatel lehce pokrčí rameny.

NÁČELNÍK: Takže můžeš ještě tak tři čtyři vyzkoušet, třeba jednou náhodou padneš na toho správného. Třeba ti ta tvoje spolupracovnice příště nabídne někoho lepšího. *–ironizuje téměř zle. A vyšetřovatel cítí, že pokud se mu nepodaří právě teď svoji dosavadní práci ospravedlnit jakýmsi podstatným výsledkem, upadne do velmi nepříznivého světla. A jako zásahem prozřetelnosti právě cosi takového má.*

VYŠETŘOVATEL: To nebude potřeba. *–opáčí jakoby ledabyle, jako by nepovažoval za nutné to rozvádět.*

NÁČELNÍK: To rád slyším. Jenom bych k tomu potřeboval slyšet ještě něco, abych tomu mohl věřit. Tady toho moc není. *–bouchne do spisu.*

VYŠETŘOVATEL: Všechno bude. *–udělá dramatickou pauzu a pak mluví důležitě, téměř až pyšně–* Mám nového svědka, kterej viděl toho podezřelého kluka se zavražděnou u toho sklepa právě v ten den. A on přitom tvrdí, že tam nebyl. *–další odmlka–* To bude vysvětlovat moc těžko.

NÁČELNÍK: Jakýho svědka?

VYŠETŘOVATEL: Spolehlivýho.

Náčelník mlčí, ale tváří se spokojeněji. I jemu byl tenhle rozhovor nepříjemný, ale nemohl si ho odpustit. Potom opět promluví:

NÁČELNÍK: Promiň, že ti takhle kecám do soukromí, ale hraješ si s ohněm.

VYŠETŘOVATEL: To je v pohodě.

Náčelník tak docela nesouhlasí, ale už o tom nechce mluvit.

NÁČELNÍK: Auto ti jezdí? *–zeptá se pak, aby odlehčil téma.*

VYŠETŘOVATEL: Jo. *–trochu se poleká, ale hned je zase klidný, protože o pokusu o krádež velitel očividně neví.*

NÁČELNÍK: Tak snad ti vydrží o něco dýl, než to první.

VYŠETŘOVATEL: Snad. *–tváří mu proběhne úsměv, který náčelník příliš nevídá, podívá se na něj vyčítavě, ale pak přejde zase zpět k prvnímu problému, protože se cítí být v tom z jakéhosi důvodu (zřejmě příbuzenský nebo podobný vztah) osobně angažován. A teprve nyní začne mluvit do toho, zač se před chvílí omlouval – do jeho soukromí.*

NÁČELNÍK: A co ta holka?

VYŠETŘOVATEL: Co je s ní?

NÁČELNÍK: Víš opravdu, co děláš?

VYŠETŘOVATEL: Nic zvláštního. *–pokýve hlavou, jako by říkal: Neměj péči.*

NÁČELNÍK: Jenom aby. *–prohodí nedůvěřivě–* Radši se věnuj tomu případu. Mělo by ti na něm víc záležet, myslím.

VYŠETŘOVATEL: Věnuju se tomu dost.

NÁČELNÍK: Tak .. si uvědom, co je zač. *–zakroučí hlavou a podívá se mu vyčítavě do očí.*

VYŠETŘOVATEL: Máš předsudky. *–neodpustí si poznamenat–* I na smetišti se dá najít perla.

NÁČELNÍK: Jo ták. *–zakoulí očima–* Takže tys našel perlu. No tak to je konec, to se snažím marně.

VYŠETŘOVATEL: To jsem neřekl.

NÁČELNÍK: Tak jsem asi špatně slyšel.

VYŠETŘOVATEL: To je normální holka a já s ní nemám nic společného. Jenom mi vadí, když ji takhle... Co ty víš, co je zač?

Velitel si ho prohlíží a vědoucne přitom pokyvuje hlavou.

VYŠETŘOVATEL: Pro mě za mě, ať je jaká chce, mně je to jedno. *–oponuje vlastním myšlenkám–* Já si snad svědky nevybírám.

NÁČELNÍK: Radši už běž. A myslí víc na tu druhou.

VYŠETŘOVATEL: Na jakou?

NÁČELNÍK: Na tu, co ji našli v tom sklepe.

V autě – rušná třída.

Vyšetřovatel jede v koloně vozidel, pomalu se sune vpřed, když tu spatří na chodníku Karolínu. Škubne to s ním a hned hledá, kde by zaparkoval, riskantně se přesouvá mezi jízdnicemi pruhy a poté, co málem způsobí několik havárií, usadí vozidlo při okraji silnice a běží za Karolínou.

Ta stojí u přechodu, on k ní zezadu přistoupí a zakryje jí oči, ona se poleká a o to je pak veselejší, když ho pozná.

KAROLÍNA: Kde ses tady vzal?

VYŠETŘOVATEL: Tě hledám už .. celej den, pomalu.

KAROLÍNA: Celej rok, ne? *–zlehčuje a pak dodá–* A co je?

VYŠETŘOVATEL: Nic.

Na semaforu naskočí zelený panáček a oni spolu s davem vykročí.

VYŠETŘOVATEL: Kam jdeš?

KAROLÍNA: K Monice.

VYŠETŘOVATEL: Chceš tam hodit?

KAROLÍNA: Ne, to už je tady. *–odmítá. Chvilí je ticho.*

VYŠETŘOVATEL: To je ta Monika..?

KAROLÍNA: Ta švadlena.

VYŠETŘOVATEL: Jo. Tak ji pozdravuj.

KAROLÍNA: Dobře. *–usměje se–* Já jí to vyřídím.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo, já už musím. *–zpomaluje a Karolína se na něj s úsměvem obrátí.*

KAROLÍNA: Tak se pro mě odpoledne stav.

VYŠETŘOVATEL: Budeš doma?

KAROLÍNA: V kolik?

VYŠETŘOVATEL: V šest?

KAROLÍNA: Tak jo.

VYŠETŘOVATEL: Tak zatím.

KAROLÍNA: Ahoj.

Vyšetřovatel se konečně odhodlá a vrací se zpátky k autu, zatímco Karolína za ním trochu zjihle a trochu pobaveně hledí.

V obchodě, pánské oděvy.

Karolína stojí u pultu a probírá se kravatami, prohlíží si je, hodnotí vzhled, materiál i cenu, pak si jednu vybere a tu si nechá zabalit jako dárek.

Kancelář vyšetřovatele.

Vyšetřovatel je v kanceláři s kolegou. Vypadají, že právě vedli běžný přátelský rozhovor.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem věděl, že mi lže. *–mračí se.*

KOLEGA: No jasně. *–ušklíbne se–* Tys věděl všechno dopředu.

VYŠETŘOVATEL: Nezdál se mi. Od začátku se mi nezdál.

KOLEGA: Já bych měl jít... *–podívá se na hodinky.*

VYŠETŘOVATEL: Počkej. *–zvedá se–* Já tě tam hodím.

KOLEGA: To nepotřebuju.

VYŠETŘOVATEL: Nekecej, zpátky si vezmeš taxíka.

Oba míří ke dveřím.

Ve vyšetřovatelově autě.

Vyjíždějí z parkovacího prostoru.

VYŠETŘOVATEL: Tam by ti auto jenom překáželo.

KOLEGA: To je fakt. *–přítaká a chvíli je ticho, než opět promluví.*

KOLEGA: A jaks přišel na tu ženskou, co je tam viděla spolu?

VYŠETŘOVATEL: Sama přišla. Vrátila se z dovolený a s nějakou sousedkou mluvila o té vraždě, co to bylo za holku a tak, takový ty babský kecy, ale ona si hned vzpomněla, že ji tady viděla s takovým blondákem. Prej ji sledoval a pak na ni čekal před domem.

KOLEGA: To je náhoda.

VYŠETŘOVATEL: Pak se měl jít podívat dovnitř a za chvíli odsud nějak moc rychle vyběhl.

KOLEGA: A co je zač?

VYŠETŘOVATEL: Ta ženská?

KOLEGA: No.

VYŠETŘOVATEL: Nic. Normální ženská, co je sama. *–najednou musí zablokovat a samozřejmě to nelze přejít jen tak–* Blbec! *–utrousí na adresu jiného řidiče, který ovšem vůbec za nic nemohl, protože předpisy porušil on. Kolega to také moc dobře viděl a trochu ustaraně a trochu pobaveně si jej prohlíží.*

VYŠETŘOVATEL: Co bys mu řek?!

KOLEGA: Tam byla přednost.

VYŠETŘOVATEL: Ale jak jel! *–nedá se zviklat, poté ale jen vzdychne a vrátí se ke svému problému–* Kde jsem to .. jo. Ta ženská. Říkala, že tenkrát zrovna umejvala okna, ale znáš to, spíš je v nich pořád vyložená, aby jí nic neuteklo.

KOLEGA: Co bysme si bez takovejch počali?

VYŠETŘOVATEL: To teda.

KOLEGA: A poznala ho bezpečně?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Hned.

KOLEGA: A nikdy jindy ho tam neviděla.

VYŠETŘOVATEL: Ne.

KOLEGA: To je zajímavý. A tu holku?

VYŠETŘOVATEL: Taky ne.

KOLEGA: Že si jich tak všimla. A že si je zapamatovala. *–řekne pochybovačně a najednou vyplašeně zbystří pohled ven–* Kam jedeš?!

VYŠETŘOVATEL: Neměj péči.

KOLEGA: No počkej..? *–ustaraně.*

VYŠETŘOVATEL: Neboj, to je zkratka.

KOLEGA: Že já jsem radši... *–vzdychne a pak se pohodlněji usadí, tušíce další komplikace.*

VYŠETŘOVATEL: Ale že si je tak zapamatovala, to taky nechápu. *–pokračuje–* Ta holka prej vypadala opilá, a to takhle brzy odpoledne není úplně normální, a on ji sledoval tak nenápadně, že to prej nešlo přehlédnout. Zašel za ní dovnitř, ale za chvíli byl zpátky a pak tam prej snad hodinu čekal, než se šel znovu podívat dovnitř. To mi nejde do hlavy, proč?

KOLEGA: A co na to řekl on?

VYŠETŘOVATEL: Ten kluk?

KOLEGA: Jo.

VYŠETŘOVATEL: Přiznal se.

KOLEGA: Že ji zabil?

VYŠETŘOVATEL: Ne. Že tam byl.

KOLEGA: A dál?

VYŠETŘOVATEL: Nic. Že se potom šel podívat dovnitř a našel ji tam mrtvou.

KOLEGA: Aha. To nezní moc věrohodně.

VYŠETŘOVATEL: To nezní.

KOLEGA: A nikoho tam neviděl.

VYŠETŘOVATEL: Ne.

KOLEGA: A proč nám lhal? Proč to neohlásil, to ti neřekl?

VYŠETŘOVATEL: Že neví.

KOLEGA: Co neví?

VYŠETŘOVATEL: Proč lhal. Prej s policajtama nechtěl mít nic společného. Prej jsou z toho jenom těžkosti.

KOLEGA: To jsme ho asi zklamali.

VYŠETŘOVATEL: Proč?

KOLEGA: Už ty těžkosti má – a větší.

VYŠETŘOVATEL: Třeba se teď polepší. A příště to řekne hned.

KOLEGA: Sám na sebe?

VYŠETŘOVATEL: To je fakt, to těžko. –odmlčí se– No vidíš, a jsme tady.

Kolega se nesměle rozhlédne kolem. Auto pořád jede, ale on už poznává, že se sice k cíli blíží úplně odjinud než očekával, ale že tam skutečně brzy budou. Ovšem nic neříká.

VYŠETŘOVATEL: Ty myslíš, že mluví pravdu?

KOLEGA: Ne.

Vyšetřovatel se zamyslí. Věnuje se teď o něco víc řízení. Posledních pár zatáček, musí najít vhodné místo k zastavení a je to. Potom, když už stojí, teprve dokončuje hovor.

VYŠETŘOVATEL: Potřebovali bysme zjistit, s kým se tam sešla. Ten by nám mohl pomoci. Třeba něco viděl.

KOLEGA: Jestli něco viděl, tak proč nám to neřekne?

VYŠETŘOVATEL: Asi s tím taky nechce nic mít. Jestli se tam opravdu sešli poprvé, tak proč by si kvůli takový holce dělal problémy? –zamyslí se– Ale proč se sešli tam?

KOLEGA: To je ono. Proč tam? Na to se musíš soustředit. Ještě se tam kolem přepetej, není možný, aby tam nikdo nic nevěděl. Jenom to z nich musíš dostat.

VYŠETŘOVATEL: Jo. –přikývne neradostně– Jsou tam takoví, co mi za pivo řeknou cokoli. A ostatní mi neřeknou vůbec nic, aby náhodou nemuseli vypovídat u soudu. –zakroučí hlavou, ale pak se vzdá– No, já to ještě zkusím. –rozhodne se, když kolega mezitím vystoupil z auta a teď už se jen naklání zpátky.

KOLEGA: Tak díky. Čau.

VYŠETŘOVATEL: Čau.

Periferie – za řekou.

Vrah kráčí příměstskou pustinou, zanedbanou a nikým neopečovávanou ani neudržovanou městskou částí, která teprve čeká, až si jí nějaký investor všimne a rozhodne přestavět k obrazu svému. Zatím je to pouze jakési kopcovité téměř staveniště (vyvázela se sem mimo jiné suť z různých staveb) a on postupuje obtížným terénem dál, pryč od obydlených částí města. Občas se i ohlédne, ale ne tak, jako by něco hledal, nýbrž jen aby se ubezpečil, že jde žádaným směrem – dál od lidí, k nedalekému lesíku.

V lesíku.

Dorazil až k velké jámě, obetonované, na jejímž dně je bahnitá voda. Nyní se již rozhlíží kolem o poznání důkladněji; hledá, zda by mohl slézt dolů, a když to nejde, alespoň tam hází kameny. Pak ale jakousi cestu najde, sleze dolů a klackem zkouší hloubku – a je spokojen. Klacek o délce více než metrové mu nestačí.

Ulice před policejní budovou.

Vyšetřovatel nasedne do auta a prudce vyrazí. Auto poskočí, pneumatiky zahvízdají a chodec, který právě přecházel vozovku, uskočí divému řidiči z cesty, aby se za ním s nechápavým kroucením hlavou ještě ohlédl, než pokračuje do policejní budovy.

Ulice před domem, kde bydlí Karolína.

Vyšetřovatelovo auto zastaví před domem a zatroubí. Jen krátce, jaksi úsečně. Karolína za chvíli vyběhne ven, zcela samozřejmě zamíří k autu a nasedne.

KAROLÍNA: Tak co, kam jedeme? –dí hned vesele.

VYŠETŘOVATEL: Pracovat.

KAROLÍNA: Né.

VYŠETŘOVATEL: Neboj. *–nastartuje a odjíždí–* Ale měl bych co dělat. *–pronese skromnou výčitku, věnovanou sobě samému. Pak se ohlédně a vidí, jak za nimi kdosi z domu zírá–* Nevadí jim, že za tebou jezdí policajt?

KAROLÍNA: Co já vím?

VYŠETŘOVATEL: Nemáš problémy?

KAROLÍNA: Ani ne. Třeba si myslej, že mě vozíš na výslechy. *–zasměje se. On mlčí a věnuje se řízení. Ona ho pokoutně sleduje.*

VYŠETŘOVATEL: No tak to tě ještě budou litovat, ne? *–dí trochu pohoršeně a Karolína se směje.*

VYŠETŘOVATEL: Ale s tím autem mě teda nasrali.

KAROLÍNA: To nebyl nikdo od nás. Určitě.

VYŠETŘOVATEL: To je jedno. Ale auto už tady nenechám. *–řekne a Karolína si jej zpytavě přeměří, jak to myslel. On se však tváří neprostopně.*

KAROLÍNA: Tak kam jedeme? *–zeptá se pak znovu.*

VYŠETŘOVATEL: Hádej.

KAROLÍNA: K vodě?

VYŠETŘOVATEL: Ne.

KAROLÍNA: Určitě seš přepracovanej...

VYŠETŘOVATEL: To jsem.

KAROLÍNA: Tak někam do chládku, do vinárny?

VYŠETŘOVATEL: Taky ne. Bojujem proti alkoholu. *–trochu se podiví–* A když jsem přepracovanej, tak přece nebudu chodit mezi lidi.

KAROLÍNA: Však se mnou. *–usměje se ona–* Se mnou bys to snad vydržel.

VYŠETŘOVATEL: To snad jo. *–souhlasí–* Ale do vinárny nejedeme.

KAROLÍNA: Já nevím. *–přemýšlí marně–* Dám se poddat.

VYŠETŘOVATEL: Jen se snaž, kdes ještě nebyla?

KAROLÍNA: Jé. *–nafoukne se–* To bysme se najezdili.

VYŠETŘOVATEL: Tak to necháme a schválně, kdy to poznáš?

Ona se na něj zadívá jaksi zkoumavě.

KAROLÍNA: K tobě? *–vyhrkne pak.*

VYŠETŘOVATEL: Tak to šlo rychle. *–ocení.*

KAROLÍNA: A cos připravil k večeri? *–zeptá se místo zdráhání a vykrucování.*

VYŠETŘOVATEL: Já? *–nepřijímá její postoj–* To čeká na tebe.

KAROLÍNA: Přece nepojedu na návštěvu vařit.

VYŠETŘOVATEL: To je fakt. Ale něco lehkýho snad zvládneš?

KAROLÍNA: Myslíš?

VYŠETŘOVATEL: Mohla bys.

KAROLÍNA: Tak já to zkusím.

VYŠETŘOVATEL: To budeš hodná.

KAROLÍNA: Budu? To jsem snad pořád .. jo! A něco pro tebe mám. *–pozvedne ruku, v níž drží malý balíček, který jí v obchodě dokonce převázali mašličkou.*

VYŠETŘOVATEL: Co?

KAROLÍNA: Uvidíš.

Doupě, místnost v polozbořeném domě.

Na matracích tu sedí Sláma a Chemik, nohy v tureckém sedu, každý jednu cigaretu, labužnický tahají a vyfukují kouř, naprostá harmonie a spokojenost v tichém souznění, které nepotřebuje slov.

SLÁMA: To je kvalita. *–ozve se po čase. Chemik na to jen pokyvuje hlavou a tváří se souhlasně; má stejný názor, on však nepovažuje za nutné něco takového zdůrazňovat. Pak se Sláma položí na záda a kouří vleže. Nato promluví Chemik.*

CHEMIK: Co nám chybí. *–spíš konstatuje, než položí otázku. Teď pro změnu Sláma necítí potřebu odpovídat.*

CHEMIK: Nic. *–odpoví si sám, protože on zřejmě nemá rád nedokončené myšlenky.*

SLÁMA: Jitka. *–pronese s náhle posmutnělou tváří. Chemik se na něj soustrastně podívá, ale mlčí.*

SLÁMA: Ta mně chybí. –*doplní.*

CHEMIK: Co naděláš? –*pokusí se vyjádřit účast nahlas.*

SLÁMA: Ona byla taková... –*zasní se a z výrazu v jeho obličejí je znát, že se jeho myslí prohánějí kouzelné sny.*

CHEMIK: Dopadla blbě, to teda jo. –*pokyvuje hlavou. On je přece jen založený více prakticky, racionálně. Sláma se náhle posadí.*

SLÁMA: Třeba ještě žije. –*vyhrkne a Chemik překvapeně zamrká, ale nemá chuť odporovat a tak možná spíš ze zvědavosti, co bude následovat, takovou možnost připustí.*

CHEMIK: Třeba jo.

SLÁMA: Někde tady... –*rozhlíží se zastřeným zrakem.*

CHEMIK: Tak si ji chyť. –*směje se. Zvědavost teď očividně byla vystřídána hravostí, chutí dát se unést rozvíjením nesmyslů.*

SLÁMA: Jitko! –*volá.*

CHEMIK: Vylez. Neschovávej se. –*už se bezmála chechtá.*

Sláma vstává a pak náhle zvažní.

SLÁMA: Ty si děláš prdel.

Chemik neodpoví a Sláma si sedá nazpět, náhle jaksi zasmušilý. To se Chemikovi nelíbí.

CHEMIK: Dej si ještě jednu. –*nabízí mu další cigaretu, ale Sláma odmítá.*

SLÁMA: Mám dost.

CHEMIK: Co naděláš. –*znovu utěšuje.*

SLÁMA: Nic. –*hlesne a pak se zlobně nadme– A oni mě ještě... Palice vypatlaný policajtský!*

CHEMIK: Ser na ně.

Sláma se na něj zadívá, zpočátku vážně, ale postupně se mu tvář rozjasňuje a on se brzy usmívá.

SLÁMA: Jitko! –*pronese s přesvědčivou naléhavostí– Řekni mi něco.*

Nato se oba rozesmějí.

CHEMIK: Řekla? –*ptá se a Sláma zavrtí hlavou, že ne.*

CHEMIK: Mlčí. –*konstatuje.*

SLÁMA: Asi se mnou nemluví. –*stěžuje si plačtivě.*

CHEMIK: To přejde. –*řekne, oba se na sebe podívají a pak se bujaře rozesmějí.*

Vyšetřovatelův byt.

Panelákový příbytek dva plus jedna, mládenecký, tedy nijak vyšperkovaný, spíš upoutá pozornost neuspořádaností a možná místy až nepořádkem (tam leží rozhozené časopisy, tady knížka, jinde pár součástí oděvu, křesla rozestavena nepravidelně, přehoz na sedačce shrnutý, na stole popelník s několika nedopalky a složky s nějakými spisy, tlustá knížka (trestní právo); v kuchyni v dřezu nádobí, na stole talířek se zbytkem lupínků, na lince na prkýnku kousek chleba a kolem spousta drobků, někde na lince je vystaveno několik různých atypicky tvarovaných a zdobených püllitrů, nahoře stojí pár lahví od drahých destilátů, na lednici je mikrovlnná trouba vyšší třídy, na pracovní desce linky stojí ještě ošatka a v ní jedno osychající jablko, židle jsou kovové, z nádobí je vidět pouze několik sklenic a dva hrnky v otevřené policičce linky; v pokoji koženková sedací souprava, černá a docela hezká, koberec nijak přitažlivý, zřejmě tu zůstal ještě po předchozích nájemnících, v čele proti sedačce televizní stolek se stereofonní televizí, pod níž je věž, zapnutá (jedna reproduktorová bedna je napojena i do ložnice), vedle na jedné straně skříň s prosklenými dveřmi a jednou soupravou broušených sklenic na víno, obyčejnými sklenicemi na whisky a šálky na kávu), na druhé straně knihovna a v ní kromě knížek rozházené kompaktní disky a kazety, na stěně obraz – reprodukce nějaké Saudkovy fotografie).

Těmito místnostmi ovšem jen zběžně proklouzneme a skončíme v ložnici, stejně jako ti dva. Zde je (stejně jako v chodbě) přes celou jednu stěnu skříň, ta v ložnici má navíc na dveřích velká zrcadla. Jinak tam kromě postele (manželské) a nočních stolků téhož provedení nic není, kromě jedné větší rostliny v rohu (nějaký malý strom) a policičky nad postelí s několika knížkami a časopisy, z čehož všechno vypadá rozečtené.

Oni leží, její tvář spočívá na jeho rameni, pak se přizvedne a pohlédne na něj. Zdá se, že by chtěla položit obvyklou ženskou otázku: Máš mě rád? Jenže ta jí nějak nejde přes rty, protože si ještě nezvykla otevírat své city; ani v takovéto situaci se k tomu nějak nedokáže přimět, tak se přidrží „osvědčeného“ zlehčování.

KAROLÍNA: Spokojenej? –*zeptá se a je v tom, kromě nadsázky, i skrytá nejistota.*

VYŠETŘOVATEL: Šlo to. *–dí blahosklonně, i on s výraznou nadsázkou.*

KAROLÍNA: To je fakt. *–blýskne se jí v očích–* Mohlo to být lepší.

Tím se ho však dotkne a je to na něm znát, takže ona hned couvá:

KAROLÍNA: Když říkáš, že to šlo, tak to asi za moc nestálo?

VYŠETŘOVATEL: Nemluv nesmysly. *–stáhne ji k sobě–* Bylo to perfektní, seš jednička s hvězdičkou a červeným obrázkem. *–přetočí se, až on skončí nad ní a pokračuje–* Ale nemůžu tě přece tak moc chválit.

KAROLÍNA: Můžeš.

VYŠETŘOVATEL: Nemůžu. Ještě bych tomu sám uvěřil.

KAROLÍNA: Týýý! *–štípne ho kamsi do boku a začnou se hašteřit.*

Záběr do zrcadla na skříni, v němž je chumel ještě méně zřetelný. Pak se ona vyhrabe a uvelebí polosedě, opřená o polštář, a hledí do zrcadel.

KAROLÍNA: Ty zrcadla už toho viděly, co?

On vyhlédne zpod peřin, pohlédne do nich a pak si položí bradu na její břicho a vzápětí jemně skousne a odkrývá ji. Karolína se rozesměje a strká ho od sebe pryč.

KAROLÍNA: Dej pokoj.

VYŠETŘOVATEL: Tebe ještě pořádně neviděly.

KAROLÍNA: By musely prasknout.

VYŠETŘOVATEL: Jenom se jim ukaž, ať si tě zapamatujou. *–snaží se z ní dostat příkrývku.*

KAROLÍNA: A na co?

VYŠETŘOVATEL: Aby tě poznaly, až přijdeš příště.

Karolína se tváří, jako že je to hloupost, a pořád se pevně drží peřiny a jeho odstrkuje. On přestane usilovat o její odhalení.

VYŠETŘOVATEL: A vždycky když přijdeš, tak se zeptáš: Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě nejkrásnější? A zrcadlo ti řekne, že ty.

KAROLÍNA: To určitě.

VYŠETŘOVATEL: Jo. Protože nikoho jinýho nezná.

KAROLÍNA: Týýý! *–plácne ho a znovu se do sebe pustí, on stane nad ní a odkrývá ji o něco náruživěji.*

VYŠETŘOVATEL: Tak se ukaž aspoň mně, když zrcadlu nemůžeš.

KAROLÍNA: To radši zrcadlu.

VYŠETŘOVATEL: Zrcadlo z toho nic nemá.

KAROLÍNA: A ty jo?

VYŠETŘOVATEL: No jistě.

KAROLÍNA: A copak?

VYŠETŘOVATEL: Hádej. *–tlačí se k ní, aby cítila, jak na něj působí. A ona to cítí.*

KAROLÍNA: Jo takhle. No teda, ty seš nákej nenasyta.

Avšak on už nemá chuť mluvit, on chce jednat – a jedná.

Tentýž byt, obývací pokoj.

A je večer. Ona sedí na pohovce, na sobě jeho košili a pod ní jen kalhotky, cítí se v tom ohromně a připadá si velice svůdná. Je tam sama a prohlíží se nenápadně, kde co vyčnívá moc a kde zase málo, který tvar či oblouk je třeba lépe zdůraznit a podobně. Televize je puštěná a běží v ní obvyklý podvečerní seriál, velice humorný. On se ozve z kuchyně:

VYŠETŘOVATEL: Chceš cukr?

KAROLÍNA: Čtyři.

VYŠETŘOVATEL: Nojo, vlastně. *–rozpomene se. Karolína se rozhlíží po místnosti.*

KAROLÍNA: Ty tady nemáš vůbec žádný kytky. Jak tady můžeš být?

VYŠETŘOVATEL: Mám.

KAROLÍNA: A kde?

VYŠETŘOVATEL: V ložnici.

KAROLÍNA: Jednu. *–přítaká vyčítavě a pokračuje ještě nespokojeněji–* Ale tady!

VYŠETŘOVATEL: Mně to nevadí.

KAROLÍNA: Ale máš to tady hezčí než já. *–chválí, ale odpovědi se nedočká. Bouchnou dvířka linky a za chvíli už je vyšetřovatel u ní se dvěma šálky, položí je na stůl a posadí se ke Karolíně. Na sobě má pouze tričko a slipy, přes tričko mu však na krku visí nová kravata, již mu Karolína věnovala. (Cukr položil na talířek, čtyři kostky.)*

KAROLÍNA: Díky. *–vzhlédne ke kravatě–* No vidíš, jak ti sluší.

VYŠETŘOVATEL: Žejo.

KAROLÍNA: Konečně je z tebe šikovnej chlap. *–lichotí mu posměšně, ale on tomu nevěnuje pozornost.*

VYŠETŘOVATEL: Tak co nám uděláš k večeři? *–řekne po chvíli a slůvko „nám“ z jeho úst zazní jaksi nezvykle, důležitě.*

KAROLÍNA: A jó. *–rozpomene se ona–* Na co máš chuť?

VYŠETŘOVATEL: Na tebe.

KAROLÍNA: Tak tu si nech zajít. Ze mě by dobrý řízky nebyly.

VYŠETŘOVATEL: Tak co umíš?

KAROLÍNA: Čaj... *–zapřemýšlí strojeně–* Vajíčka na tvrdo... Znáš to.

VYŠETŘOVATEL: To teda znám.

KAROLÍNA: Né. *–směje se ona a vylepšuje svůj obraz–* Něco bych ti uměla uvařit, ale ty nechceš vařenou večeři, že ne? *–zaproší.*

VYŠETŘOVATEL: Ani ne. *–souhlasí a zdá se, že ho to nestálo moc přemáhání–* Ale chleba s máslem nechci. A párek už vůbec ne. *–vymíni si vzápětí rozhodně.*

KAROLÍNA: Neboj. Máš nějakou zeleninu?

VYŠETŘOVATEL: Něco tam snad je. *–pokrčí rameny.*

KAROLÍNA: Rajčata, papriku... *–vyjmenovává a on se zakaboní.*

VYŠETŘOVATEL: To asi ne. Nějaký jabka, možná cibule, brambory.

KAROLÍNA: Aha. Tak obloženou mísu si neuděláme. *–přemýšlí–* A vajíčka máš?

VYŠETŘOVATEL: Jo.

KAROLÍNA: Kečup?

VYŠETŘOVATEL: Asi jo .. jo, určitě.

KAROLÍNA: Tak si uděláme topinku s omeletou. To je dobrý, ta cibule se k tomu taky hodí... *–říká spokojeně, jak snadno se jí podařilo vyklouznout z nutnosti předvést svoje kuchařské umění. On je s návrhem rovněž spokojený, protože si jednak nemusí večeři chystat sám a potom – všechno je lepší než párek, který mívá obvykle, pokud „vaří“ sám.*

KAROLÍNA: Spokojenej? *–obráti se k němu pro pusu.*

VYŠETŘOVATEL: Uvidíme. *–řekne a věnuje jí polibek. Poté se na ni zadívá takovým hloubavým pohledem, který nenasvědčuje, že by přemýšlel a něčem příjemném.*

KAROLÍNA: Copak? *–dotkne se ho něžně, ještě zmámená předchozími hodinami, strávenými v ložnici. On však odvrátí pohled, jako by se mu nechťelo svěřovat. Karolína si nahází do kávy cukry, míchá a přitom na něj mrkne, potom kouká na televizi, na veselé slovní hašteření teenagerů, šálek si vezme do dlaně a chce se napít, ale káva je příliš horká, téměř si opaří ret. Chvíli ji ještě drží a potom vrátí na stůl. On se díval kamsi mimo, ale teď svůj pohled opět soustředí na ni.*

KAROLÍNA: Co je s tebou? *–ptá se, ale už se k němu nepřibližuje. On pokrčí rameny.*

VYŠETŘOVATEL: Víš, že mi tě rozmlouvaj?

KAROLÍNA: To nevím. Kdo?

VYŠETŘOVATEL: V práci.

KAROLÍNA: Copak jsem jim provedla? *–trochu podrážděně, protože moc dobře chápe důvody.*

VYŠETŘOVATEL: Co já vím. *–usměje se na ni a mělo to vyznít povzbudivě, ale moc síly, která by do ní mohla přejít, v tom nebylo.*

KAROLÍNA: Na to myslíš?

VYŠETŘOVATEL: Taky.

KAROLÍNA: Aha. *–je pojednou jaksi strohá a odměřená–* A co ti řekli?

VYŠETŘOVATEL: Nic zvláštního. *–vrtí hlavou, ale přece jen pokračuje–* Jenom .. abys mě náhodou .. nějak netahala za nos. *–podívá se na ni zkoumavě.*

KAROLÍNA: Aha. *–řekne suše a pak doplní otázku–* A ty si to myslíš?

VYŠETŘOVATEL: Ne.

KAROLÍNA: No tak.

VYŠETŘOVATEL: Já spíš myslím .. na... *–zjevně se mu moc těžko mluví, ale když už s tím začali, chce to dopovědět–* Ta holka byla... Víš, ta mrtvá, ta .. tvoje kámoška. *–utne a podívá se na ni.*

KAROLÍNA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Přemejšlej, co jste měly společnýho.

Karolína rázem zvážní o poznání víc.

KAROLÍNA: Já jsem si to myslela, kdy s tím přijdeš.

VYŠETŘOVATEL: Přemejšším o tom.

KAROLÍNA: O čem?

VYŠETŘOVATEL: O .. tom, cos dělala dřív.

KAROLÍNA: To v práci rozebíráte takový věci?

VYŠETŘOVATEL: Ne. *–brání se–* O tom s nikým nemluví.

Ona chvíli přemýšlí, jak odpovědět. Natáhne se pro kávu a podrží si ji před ústy.

KAROLÍNA: No, šlapka jsem nebyla, to nemusíš mít strach. *–řekne docela našťavaně, ale jeho ta věta očividně potěší. Ještě dobře, že ona teď kouká kamsi do prázdna a nevidí to.*

VYŠETŘOVATEL: Já když slyším, co byla zač... *–snaží se objasňovat svoje pocity.*

KAROLÍNA: Ona nebyla špatná.

VYŠETŘOVATEL: To možná ne, ale když o ní lidi říkaj takový věci, tak jsem myslel na...

KAROLÍNA: Na co?

VYŠETŘOVATEL: Tak. Jestli to tam chodilo mezi všema stejně.

Karolína se na něj vážně zahledí.

KAROLÍNA: A to mi říkáš teď?

VYŠETŘOVATEL: Co? *–nechápe a ona zakroučí hlavou, jak jí ten hulvát zkazil hezké odpoledne.*

KAROLÍNA: Tady! *–hodí hlavou směrem k ložnici, aby mu naznačila, že tahle chvíle není nejvhodnější pro takovéto rozhovory. On ale má v sobě příliš otázek a nedovede přestat.*

VYŠETŘOVATEL: Já jsem se mohl zeptat i na tebe...

KAROLÍNA: No tos mohl! *–vyjede téměř zle.*

VYŠETŘOVATEL: Ale nechtěl jsem. Já to chci slyšet od tebe.

KAROLÍNA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Všechno. Co máš za sebou. *–řekne a pokračuje téměř omluvně–* Já .. o tom nebudu přemejšlet, ale chci to vědět. Pravdu. Od tebe.

KAROLÍNA: A co si tak myslíš? Že jsem dala každému, kdo mi zaplatil panáka? Že bych za fet zabila vlastní mámu? To chceš slyšet?!

VYŠETŘOVATEL: Nech toho. *–mírní ji, zjišťujíc, že je rozčilená. Nejráději by vzal svoje otázky zpět, aby byl klid, a tak ji úkosem sleduje, jak se její nálada vyvíjí. A ona má skutečně velmi rozezlený výraz; potom se ale zklidní, jelikož ani ona se zřejmě nechce hádat. Možná měla v úmyslu udělat scénu a prásknout dveřmi a zprovodit tím takové řeči ze světa, ale pak si uvědomila, že taková být nechce. Zvadle se dívá na druhou stranu, než sedí vyšetřovatel.*

VYŠETŘOVATEL: Nežlob se. *–řekne a ona se trochu rozjasní.*

KAROLÍNA: Já? Leda na sebe. *–podívá se na něj–* Ale nebudem se o tom bavit. Nic tak hrozného jsem nedělala, to mi můžeš věřit, ale nechci o tom mluvit. Možná někdy, ale teď ne.

On se na ni povzbudivě usměje a mlčí.

KAROLÍNA: A jak seš daleko s Jitkou, s tím vyšetřováním? Je něco nového?

VYŠETŘOVATEL: Jo. *–přítaká málo zaujatě, protože mysl mu bloudí jinde–* Možná to brzy uzavřeme, zdá se. Snad. *–odmlčí se a dodá–* Ale asi tě to nepotěší.

KAROLÍNA: Proč by mě to mělo těšit?

VYŠETŘOVATEL: Vypadá to tak, jak jsem si myslel.

KAROLÍNA: Sláma?

VYŠETŘOVATEL: Asi jo.

KAROLÍNA: Přiznal se?

VYŠETŘOVATEL: Ještě ne. Ale mám další svědectví a pod tím se bude prohejbat, až se zlomí.

Karolína je vážná, až posmutnělá.

VYŠETŘOVATEL: Snad ti ho není líto? *–diví se. Ona sebou trhne a pak zavrtí hlavou.*

KAROLÍNA: Jeho blbost. *–řekne. Jako by o tom vůbec nepřemýšlela; jako by nešlo o vraždu a navíc o vraždu její kamarádky.*

VYŠETŘOVATEL: Pojd ke mně. *–stáhne si ji na klín a ona se nejdřív vzepře, ale pak povolí a uvelebí se mu tam, schlíplá a zadumaná. On ji víská ve vlasech a oba mlčí. V televizi běží další ohromně legrační scéna, on se dívá, ale po smíchu není v jeho tváři ani památka.*

VYŠETŘOVATEL: Na co myslíš? *–zeptá se tiše. Ona neodpoví.*

VYŠETŘOVATEL: Uděláš potom tu večeri? –*ptá se opět po krátké odmlce.*

KAROLÍNA: Máš hlad?

On pokrčí rameny.

VYŠETŘOVATEL: Přijdeš na jiný myšlenky.

Karolína se zvedne.

KAROLÍNA: To je fakt. –*bere se do kuchyně*– Podíváme se, co tady máš, a uděláme si něco dobrého.

On vstává a jde za ní.

Město, městská zákoutí.

Následující záběry jsou do jisté míry podobné těm v úvodu (ulice,...) a odlišují se pouze v tom, že mají společné hlavní postavy. Bude z nich zřejmé, že vyšetřovatel a Karolína (tedy ony hlavní postavy) postoupili za hranici vzájemného poznávání a sblížení. Nyní tedy náleží zcela otevřeně jeden ke druhému a zřetelně jim to přináší mnoho potěšení... Jednotlivé scény by mohly být třeba takovéto: Nakupují spolu, vybírají ze záplavy potravin a dohadují se, co bude lepší; procházejí se spolu a stanou nakrátko v místě s líbivým výhledem, aby jej společně vychutnali, v opojné tichosti a za slastného rozjímání nad blahosklonností osudu, načež s novým elánem vykročí dál; jsou u něho doma, sedí v kuchyni u stolu s hlavami skloněnými nad jakýmsi papírem, v pohodě a s pochopením jeden pro druhého hodnotí a posuzují, co je na něm (asi jak jinak přestavět byt); zastaví vyšetřovatelovo auto a Karolína vyskočí, mávne letmo na rozloučenou a kamsi pospíchá, když on také bez zaváhání vyráží dál; snídají společně, v ložnici nebo v pokoji, ona přináší na talířku rohlíky a na kousky nakrájený sýr a suchý salám, asi i rajče a papriky, on se s chutí zakousne, zatímco ona si jej zalíbeně prohlíží, což on jí vzápětí beze zbytku oplátí jediným výmluvným pohledem; jdou spolu po ulici u zahradní restaurace blízko domu, kde se stala vražda .. a tu potkají chlapce-svědka vraždy, který jde přímo proti nim a protože se poznají, pozdraví se a on jich (jeho) na něco ptá (určitě je zvědavý, co je nového, a když už dostal osudem nadělenou takovou příležitost, osmělí se a využije jí), nakrátko se spolu zastaví a nezávazně rozmlouvají, jenže to vůbec netuší, že je ze zahrádky pozoruje vrah. A jeho pohled, jeho oči a celý jeho výraz nevěstí nic dobrého. Trojice se posléze od sebe oddělí a pokračují každý svou cestou, zatímco vrah přemýšlí, co má dělat, a vzápětí se napije a očima hledá číšníka. (Nevyskočí hned od stolu, ale je na něm znát, že je na odchodu.)

Ulice před domem, kde se stala vražda.

Vrah přichází k průchodu, opatrně, nenápadně se blíží a nakukuje dovnitř, kde se ovšem něco děje. Stojí tam pan Novák a hledí k oknu, kde visívá klec s papouškem. Dále se mimo viděné ozývá křik jeho majitelky (toho ptáka).

PANÍ: Ale neříkejte, teď jsem vás viděla, že jste to po něm hodil!

NOVÁK: No a co? –*odsekne.*

PANÍ: Co jste to za člověka, když nemáte rád zvířata? No co vám na něm vadí?!

NOVÁK: Mně nevadí...

PANÍ: Ale prosimvás, to mi neříkejte!

NOVÁK: Protože tak hrozně mluví! –*vyhrkne náhle zprudka*– Vždyť se to nedá poslouchat. Tak si ho aspoň naučte pořádně mluvit.

PANÍ: Cože? –*hlesne po chvíli ticha.*

NOVÁK: To se nedá poslouchat, jak strašně mluví.

Paní se opět nakrátko odmlčí, než pokračuje:

PANÍ: A proto po něm musíte házet ty... –*nedopoví, protože to nemůže či nechce otevřeně pojmenovat.*

Pan Novák pokrčí rameny a zdá se, že výměna názorů bude pokračovat, jenže vrah už nemůže na ulici víc otálet, dovnitř se neodvažuje a tedy odchází pryč.

Frekventovaná ulice, náměstíčko.

Je zataženo, drobně mží, nebo spíš jen vzduchem poletuje jakýsi mlžný opar. Nachází se tu srovnání pochybných existencí, tedy alespoň z pohledu běžného občana jsou tito lidé podivní a nenormální. Mají různobarevné přelivy, buďto křiklavě pestré nebo tmavé až černé oblečení, většinou vetché a potrhané, někteří jsou vylepšeni o maskovací šátky, roušky či kukly na obličej. Z toho, jak se mezi sebou baví a jak se chovají, je znát, že se těší na vzrušující dobrodružství; a také vypadají, že jim nejlustnější způsob boje

je hodit z dálky kámen a vzápětí prchnout, případně z davu vřískat hesla, pokud možno s tváří zakrytou rouškou. Sem tam někdo třímá v ruce transparent s rozličnými nápisy, jako: CHCEME BYDLET JAKO LIDI. – STOP FAŠISMU. – DEJTE LIDEM PRÁCI. – ANARCHIE JE PRAVÝ ŘÁD SVĚTA. – ZRUŠTE MONOPOLY. – STOP GLOBALIZACI. – ČLOVĚK NENÍ STROJ.

Hlučí, pokřikují a zatím ještě postávají na místě. Srocují se a baví spolu v malých skupinkách. Pobíhají tu i tací, co se cítí být velkými organizátory, všechny o čemsi vytrvale informují a strkají příznivcům i cizím lidem do rukou letáčky. Někteří v rostoucím shromáždění popíjejí z lahví pivo či víno a všichni jsou veselí a odhodlaní měnit svět, ten zatuchlý chlév, který dávno potřeboval jejich čerstvý vítr. Poněkud nezučastněně vypadá dvojice, která svým vzhledem sice mezi ostatní zapadá, ale stojí stranou a tváří se až přezíravě. Jedním z nich je Sláma, druhým je neznámý pobuda. Sedí vedle sebe na parapetu, opírají se o výlohu a pozorují srocení a – jak se brzy ukáže – zvažují, zda se této akce mají zúčastnit.

SLÁMA: To je blbost, to nemá cenu.

POBUDA: Jakto, že ne?!

SLÁMA: Vždyť z toho maj akorát prdel. –otráveně bloudí pohledem v davu, složeném povětšinou z pubertálních výrostků, kteří mají sice jiskru v oku a odhodlaně prudké pohyby, jinak ale budí dojem, že by dokázali čelit nebezpečí jedině tím, že začnou pištět, případně kolem sebe kopat a škrábat a kousat. To ale jen ti nejodvážnější; ostatní by raději včas utekli. Dosud jich přibývá, dodávají si navzájem odhodlání a chovají se bezstarostně a sebevědomě, protože věří, že bojují za spravedlivou věc. A kdyby něco – že je rodičové zachrání.

POBUDA: Tak co chceš dělat?

SLÁMA: Nevím, nic.

POBUDA: Tohle je aspoň něco.

Sláma pokrčí rameny. Souhlasí – i nesouhlasí. Ale nic neříká. Kolem prochází osamocená dívka a hledí na ně s výrazem, který jasně říká, jak ráda je vidí. Přinejmenším jednoho z nich.

DÍVKA: Ahoj. –zdraví a zastavuje asi dva metry od nich, aby prohodili pár slov. Moc by si to přála.

POBUDA: Máš tlustý sklo. –odbude ji naprosto suše, bez sebemenšího náznaku účasti. Sláma sice nic neříká, ale nezastane se jí a ani se nezdá, že by mu takové jednání bylo proti mysli. Dívce ztuhne úsměv a když se vzpomene, prudce odchází.

SLÁMA: Co to bylo?

Pobuda zaklepe odmítavě hlavou a tváří mu proběhne jízlivý škleb. Nic však nevysvětluje, vlastně potom přece jen něco:

POBUDA: Taková... –zasměje se ještě výmluvněji. Sláma vytáhne cigaretu a zapálí si.

SLÁMA: Je to všechno na hovno. –řekne pak. Pobuda odmítavě vrtí hlavou a on pokračuje:

SLÁMA: K čemu to je? Si to daj do nákladů. –pronese s výrazem zasvěcenosti, byť souvislost je těžko nalézt. Davem náhle proběhne rozruch a postupně se dává do pohybu.

POBUDA: Tak dem?

Sláma se kroutí. Nechce se mu, ale neodmítá kategoricky. Pobuda se zvedne.

POBUDA: Pojď. –nabádá ho a Sláma vstává, s otráveným výrazem sice, ale přidává se k ostatním.

Ulice, o něco dál.

Demonstrace je v plném proudu. Demonstrujících výtržníků není moc, ale rozruch dělají pořádný – pískají, provolávají hesla a občas dokonce i vztekle nahlas zařvou, aby bylo dobře slyšet, jak jsou nespokojení. Ve tvářích mají zápal a odhodlání, důležitostí se málem stavějí na špičky a obyčejné kolemjdoucí buďto přehlížejí, nebo je častují opovržlivými pohledy za to, že nebojují za lepší svět s nimi. Většina se tak chová, ale Sláma s přítelem nikoliv. Sláma je duchem úplně mimo tuto událost a jeho kamarád je jím natolik ovlivněn, že se také nějak nemůže a nemůže rozpálit. Tedy spořádaně šlapou a toliko svou přítomností podporují dobrou věc.

Před nimi se cosi strhne, nějaká strkanice mezi dvěma či více kohouty, odlišujícími se jak názory, tak – a to hlavně – rozdílným vzezřením. (Krátké či žádné vlasy oproti zmuchlaným účesům; těsné fádňí oděvy proti pestrým a rozevlátým; ...) Sláma s přítelem chumel docela klidně obejdou, jako by je to nezajímalo, jen na ně vrhnou nechápavý pohled. Ovšem ne tak ostatní demonstranti; ti nejsou nad věcí. Zapojují se další a za chvíli ten (či „ti“), co od pohledu do této společnosti nepatří, zachraňují své duše a především těla útekem.

POBUDA: Co se sem serou, skíni?! –kroutí hlavou.

SLÁMA: Běž se jich zeptat. –*směje se, ale vzápětí obratem zvažní. Pobuda je ale vzápětí pustí z hlavy a vrátí se k tomu, nač předtím myslel.*

POBUDA: Já myslím, že to má smysl. Podívej. –*řekne nadšeně a opíše rukou oblouk, zahrnující dav, který v kolemjdoucích přece jen budí jakýsi zájem či pozornost, tu a tam dokonce i souhlasné přikyvování.*

SLÁMA: Já ti mám docela průser. –*opáčí zcela od věci.*

POBUDA: Co? –*ptá se, ale není z toho patrná přílišná zvědavost na odpověď.*

SLÁMA: Mně ti chtěj přišít vraždu.

POBUDA: Cože?! –*zbystří pozornost. Teď už ho odpověď zajímá mnohem víc; náhle jako by tu byli jen oni dva a nikdo víc, žádná demonstrace.*

SLÁMA: Že sem prej zabil svoji holku. –*kroutí nevěřicně hlavou, jak něco takového mohlo vůbec komusi přijít na mysl.*

POBUDA: To je blbost, ne? –*odmítá, ale prohlíží si jej zkoumavě.*

SLÁMA: Jenomže je to v prdeli, protože voni... Já jsem to posral.

POBUDA: Co?

SLÁMA: Já jsem... –*zakroučí hlavou a podívá se na přítele–* Budu muset odsad pryč.

Pobuda má na jazyku otázku, ale nevysloví ji, protože se mu zdá být příliš smělá. Sláma zase očekává reakci na své přiznání a když žádná nepřichází, naváže sám.

SLÁMA: To bys neřekl, jak může bejt těžký dokázat, žes něco neudělal.

POBUDA: Oni musej dokazovat. –*poučuje ho. Ale Sláma se kysele zasměje a postoupí v řeči o kus dál.*

SLÁMA: Já radši zdrhnu.

POBUDA: Aby sis to ještě neposral.

SLÁMA: To už se mi povedlo. To jo. A teď musím zmizet, než najdou toho, kdo to doopravdy udělal.

POBUDA: Ale jak přišli na tebe?

SLÁMA: Byl jsem... –*zarazí se–* Nezapjdem na pivo? –*navrhne a pobuda se odmítavě rozhlédne; demonstrace přece ještě neskončila!*

SLÁMA: Já jdu. –*oddělí se do postranní ulice–* Pojď taky, ser na to. –*hodí hlavou směrem do davu, ale pobuda zůstává. Rád by si poslechnul víc, ale přece jen asi v koutku duše cítí, že je důležitější podpořit správnou věc. Nebo má strach z toho, co by se mohl od Slámy dozvědět, a strach je v je jeho případě mocnější než zvědavost.*

Sláma za ním ještě chvíli hledí, poté si až trochu vydechne, že zůstal se svými starostmi sám. Přítel popoběhne k jakémusi svému soukmenovci, který se objevil nablízku, a Sláma pokračuje do postranní uličky.

Ulice před domem, kde se stala vražda.

Pozdní večer, vlastně téměř už noc. Po ulici jde klukova sestra v doprovodu neznámého mladíka. A je na nich poznat, že k sobě patří. Smějí se, dotýkají se navzájem, laškují. Před vchodem se zastaví a loučí.

Žádné vášnivé obětí a líbání, ale i tak je patrné, že stojí o to co nejvíc společně chvíle prodloužit; že se ani jim nechce od sebe oddělit. Pohledem vzhůru po stěně domu spatříme, že nahoře v okně je kluk. Tiskne se ke sklu a naklání hlavu na stranu, aby viděl dolů, kam ti dva došli, ale protože nic nevidí, rychle okno otevírá. Sestra uslyší vrznutí okenice a hned je jí všechno jasné. Pohlédne nahoru a potom vtiskne svému příteli letmý polibek na rozloučenou.

SESTRA: Tak čau. –*řekne a zabíhá do domu.*

Chodba bytu chlapcovy rodiny.

Sestra se zouvá a odkládá si na věšák kabelku.

MATKA: To seš ty? –*ozývá se z kuchyně.*

SESTRA: Jo.

MATKA: Ty nevíš, kolik je hodin?

SESTRA: Vím.

Matka nahlédne do chodby. Vypadá, že se zlobí.

MATKA: Tak kdy se teda chceš učit?!

SESTRA: Vždyť už jdu. –*mizí v pokojíčku.*

Dětský pokoj.

Sestra okamžitě usedá k zrcadlu, prohlíží se, usmívá sama na sebe a vypadá zasněně. Bratr ji pozoruje ze své postele, kde sedí opřen zády o zeď, v takové té pozici, která má dávat najevo, že tu sedí už strašně dlouho a rozhodně nestál před chvílí u okna – a vůbec si neuvědomuje, že takhle sedět by člověk rozhodně dlouho nevydržel. Ale sestra stejně ví svoje a nijak se nad tím nepozastavuje, takže musí začít on.

KLUK: Kdo to byl?

SESTRA: Kdo? –*dělá nechápanou.*

KLUK: Ten kluk.

SESTRA: Mirek. –*řekne věcně.*

KLUK: Ty s ním chodíš?

Sestra si dá s odpovědí na čas. Raději si kladnou odpověď nejprve několikrát v duchu zopakuje a přitom se pozoruje v zrcadle, jak na ní tohle vědomí působí.

SESTRA: Proč se ptáš? –*řekne potom.*

KLUK: Ty s ním chceš spát?

SESTRA: Co blbneš?! –*podívá se na něj zaraženě.*

KLUK: No co? –*staví se, jako by mluvil o docela běžné věci*– Ty myslíš, že to nebude chtít?

Sestra zamýšleně naklání hlavu, jako by odpovídala, že to asi bude chtít (nebo chce), avšak mlčí, protože o tom se svým malým bratrem přece mluvit nemůže.

KLUK: To je tvoje věc. –*spěchá rozehnat houstnoucí odpor, který sestra k tomuto tématu zřetelně má.*

SESTRA: To je. –*přitaká sestru. To je přesně ta správná odpověď.*

KLUK: Já jenom .. abys .. nebyla zklamaná.

SESTRA: Neměj péči. –*zakroučí hlavou a vrátí se k zrcadlu. Pak se však ještě zeptá:*

SESTRA: Proč tě to zajímá?

KLUK: Aby sis dávala pozor.

SESTRA: Neboj. –*směje se šťastně*– On je šikovnej.

KLUK: Co dělá?

SESTRA: Studuje.

KLUK: Hm. –*krátká přestávka*– Já jenom, že .. mě napadlo, že nikdy nevíš, co se může stát.

SESTRA: Co by se mělo stát? –*kouká na sebe do zrcadla, na nějakou pihu či co to na tváři objevila.*

KLUK: Nic. –*couvá, ale uvnitř je sevřený a nedokáže své pocity potlačit*– Znáš ho dobře?

SESTRA: To nevím. –*znovu se na bratra podívá*– Tobě se nelíbí?

KLUK: Já myslím .. aby ti neublížil.

SESTRA: Mirek? On je hrozně hodnej.

KLUK: To byl Robert taky, ne?

SESTRA: No a co? –*podívá se na něj ještě jednou, již ne pobaveně, ale spíš popuzeně*– Co ti vlastně ten Robert udělal?

KLUK: Mně nic.

SESTRA: A komu?

Hoch se na chvíli odmlčí.

KLUK: To ti nemůžu říct. –*vysvětlí pak.*

SESTRA: Proč by ne? –*už je zaujatá.*

KLUK: Protože .. prostě nemůžu.

Ona opět zakroučí hlavou, ale dál nevyzvídá. Jenže bratr potřebuje mluvit.

KLUK: Holky to maj někdy těžký. –*spustí za chvíli opět varovně zadumaným hlasem.*

SESTRA: To maj. –*přitaká.*

KLUK: Třeba ta v tom sklepe.

SESTRA: Ty na to furt myslíš?

Další krátká přestávka.

KLUK: Do Roberta bys to taky neřekla.

SESTRA: Co zase?

KLUK: Nebo myslíš, že Robert by ti dokázal ublížit? Napadlo by tě to?

SESTRA: A proč by to dělal?

KLUK: Kdybyste se třeba pohádali. Mě by to nenapadlo.

SESTRA: Tak bysme se pohádali. Ty myslíš, že jsme se nikdy nepohádali? Proč by mě kvůli tomu měl mlátit?

KLUK: No vidíš.

SESTRA: Co?

KLUK: Že... Nic. Že bys možná byla překvapená, kdybys...

SESTRA: Brácha nech toho, jo!? –vezme si knížku a skočí na postel– Já mám spoustu učení, tak neruš. – zahledí se na rozevřené stránky, ale duchem je docela jinde.

Luxusní restaurace.

Vyšetřovatel s Karolínou sedí proti sobě u malého stolku, od jiných hostů jsou odděleni přinejmenším volným prostorem nebo pohyblivou přepážkou, pokud nejsou přímo v salonku či v jakémsi „boxu“ pro uzavřenou společnost. Stůl je dokonale prostřený, včetně květin a svícnu s hořícími svíčkami uprostřed. Ona vypadá zaskočená, pořád se rozhlíží, jako by nemohla uvěřit, ale postupně si zvykne, celkem bez problémů. On je jejím překvapením očividně potěšen, pyšný na to, jak ji zasáhl.

KAROLÍNA: Ale co .. se děje?

VYŠETŘOVATEL: Líbí? –zeptá se místo odpovědi.

KAROLÍNA: Nádhera, ale..?

VYŠETŘOVATEL: Nemůžeme jednou hezky povečeřet? –zlehčuje a Karolína se na něj podívá a zatváří se souhlasně, jako by říkala: Tak dobrá, já to беру, ať je to jak chce.

Vyšetřovatel je rovněž poněkud nesvůj a právě v tuto chvíli neví, co si počít dál, tedy sáhne po sklence.

VYŠETŘOVATEL: Tak na nás?

Karolína zdvihne svou a přituknou si, lehce upijí.

KAROLÍNA: To jsme si ale mohli připít doma.

VYŠETŘOVATEL: Doma to není ono.

KAROLÍNA: Nebo jinde. To muselo stát peněz... –kroutí hlavou, ale vyslovuje to spíš obdivně.

Vyšetřovatel zavrtí hlavou, aby se o tom nemluvalo, a pak začne trochu zajíkovavě rozkládat.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem o nás teď hodně přeměřšlel...

Karolína se na něj zahledí se zájmem.

VYŠETŘOVATEL: ...víš, o tom, jestli vím, proč je mi s tebou dobře a tak.

KAROLÍNA: Ty vůbec nějak moc přeměřšlíš, vid'? –usmívá se zjihle.

VYŠETŘOVATEL: Nech toho. –odmítá její laškování– Co ty si o tom myslíš?

KAROLÍNA: To, co ty. –odvěti vesele.

VYŠETŘOVATEL: S tebou je řeč. –stěžuje si, ale její přístup je mu naopak příjemný.

KAROLÍNA: A na cos to myslel? –ptá se, aby mu vyšla trochu vstříc, a on se na ni podívá tím nejotevřenějším pohledem, jakého je schopen.

VYŠETŘOVATEL: Jestli se k sobě hodíme.

KAROLÍNA: No a..?

VYŠETŘOVATEL: Já myslím, že jsme teda každé docela jinej, to je fakt, ale taky si myslím, že bysme .. jinak mohli docela .. bejt spolu. Co?

KAROLÍNA: Já jsem o tom takhle nepřeměřšlela. –pořád se usmívá nad tím, jak je přeměřšlivý– Ale kdybych si to nemyslela, tak bych asi... Tak bys to na mě určitě poznal.

VYŠETŘOVATEL: Já určitě vidím spoustu věcí, který nejsou úplně v pořádku. –rozpovídá se– Ale když jsem s tebou, tak je mi to jedno. Já myslím, že to je právě důležitý, jestli se umíme tak nějak .. jako podpořit a pochopit, víš? Mně to teď pořád vrtá hlavou, ale myslím, že když budeme chtít, tak určitě najdeme vždycky něco, aby nás to jako...

KAROLÍNA: A ty chceš? –zarazí ho a vezme za ruku.

On chvíli kouká a pak nejistě přikývne.

VYŠETŘOVATEL: No.

KAROLÍNA: Tak si to přece nemusíš vysvětlovat. –řekne mu a nyní se i on konečně usměje a pevněji se chopí její dlaně.

Nádražní restaurace.

Nebo spíš větší hospoda poblíž vlakového nádraží. Číšníci kmitají, u stolů sedí jak chlapi, co sem zašli na pár kousků, tak i ti, kteří neodejdou, dokud je někdo nevyhodí. Jsou tu i rodinky s dětmi, i obyčejní lidé – právě takoví, co čekají na vlak a sem si odešli na chvíli sednout a něco vypít nebo sníst. Každý tu má své místo, nepřekážejí si, protože sál je velký a členitý, aby náhodní cestující mohli být odděleni od štamgastů.

Venku přšelo. Výhledem otevřenými dveřmi vidíme, že je mokro (a podaří-li se, slunce by se právě mohlo drát skrze protrhané mraky). Ve dveřích stojí Sláma s batohem, na sobě trempské vybavení „co dům dal“, tedy manžestrové šortky s roztrženými okraji nad koleny, sandále (kecky se mu houpou u batohu, dole pod batohem má přivázaný spacák s karimatkou), vojenská košile vybledlé modrozelené barvy s několika chybějícími knoflíky, přes rameno má ještě batůžek-chlebník, napěchovaný čímsi neforemným, asi konzervami. Zamíří k nejbližšímu stolu, u něhož sedí paní s talířem po dojedené svíčkové a téměř dopitým malým pivem. Sláma se na ni ani nepodívá, shodí batoh, chlebník položí na židli a jde k výčepu. Přece nebude čekat, až na něj něco zbude! Paní možná chtěla ještě nějaký čas u piva posedět, ale tohle individuum jí vzalo chuť trávit tu příští chvíle v jeho společnosti, tedy už se rozhlíží, aby přivolala vrchního. Sláma se zakrátko vrací s pivem. Je znát, že se umí v podobných zařízeních pohybovat. Lépe než doma, to rozhodně.

Posadí se, ale zprvu ani nepije a jen kouká. Zajít si pro pivo k pultu je přirozenost, to udělal automaticky, ale teď zjišťuje, že na ně vlastně ani moc nemá chuť a vůbec, je to všechno nějak na levačku. A posléze mu dojde, že když všechno stojí za hovno, zbývá jediné: napít se. Tak se napije, obvyklým způsobem: půl – ex. Tedy zatím první krok: do poloviny piva. Pak se podívá na ženu, k níž si přisedl. Jí ztuhne šíje nechutí, a on do sebe nalije zbytek a nato se věcně zeptá:

SLÁMA: Nemáte nějakou zbytečnou kačku?

Paní se nechce odpovídat, ale přemůže se.

PANÍ: Na co?

SLÁMA: Na vlak.

Paní sklopí zrak na jeho pivo, jako by mu chtěla vytknout, že když má peníze na chlást, měl by mít i na vlak. On si však toho pohledu ani nevšimne, protože má co dělat sám se sebou, s vlastními výčitkami a obavami. Ale ona by ráda, aby její výtku vzal na vědomí.

PANÍ: A za co jste si koupil pivo? –osmělí se, když se nenápadně přesvědčí, že nevypadá jako prudeš.

SLÁMA: Ahá! –couvá on– Vy jste tady od armády spásy!

Paní mlčí a Sláma nemá potřebu se s ní dohadovat, neodpustí si však ještě poznámku:

SLÁMA: Však počkejte, až vy se dostanete do srabu a budete potřebovat pomoci. –brblá nerudně– A někdo vám pak řekne, že na sobě máte dost zlata, abyste si mohla pomoci sama.

Paní se tváří odmítavě, ale v té chvíli k ní přistupuje vrchní číšník, takže ve při nepokračuje.

VRCHNÍ: Přála jste si platit?

PANÍ: Ano. –podá mu lístek a sahá do peněženky.

Nádražní hala.

Postává či kráčí tu volným i svižným krokem množství nejrůznějších lidiček, ještě rozličnějších než v oné restauraci. I nějaký umolousaný bezdomovec tam kdesi postává, někdo klimbá na lavičce, u jedné pokladny se nachází několik lidí ve frontě, protože ostatní okénka mají záclonky zataženy. Panel odjezdů zarachotí, informace o prvním vlaku, který právě nádraží opustil, zmizí a na jeho místo se posune druhý, na jeho třetí a tak dále, nádražní rozhlas chraplavě hlásí příjezd jiného spoje, když tu se náhle v záběru objeví vrah. Jde rozhodně, jako by tudy kráčival mnohokrát předtím, bez rozhlížení vyjde před budovu, kde pouze zpomalí, mrkne kolem a pokračuje daným směrem, stokrát vyšlapanou cestičkou. Projde kolem dvou lepších spoře oděných studentek, obrátí se za nimi uznale a poté už jeho kroky nejsou zdaleka tak prudké a přímočaré, najednou se víc rozhlíží a zpomaluje a v náznacích uhýbá do stran, jako by nevěděl, kam se pustit, až posléze nabere opět jeden směr a toho se drží – a sice směr k restauraci, kde sedí Sláma a která už je na dohled.

Nádražní restaurace.

Vstupuje dovnitř a zůstává stát za dveřmi, jako by teď, když už je uvnitř, hledal, proč tu vlastně je. Vtom spatří Slámu, zarazí se, ale bez viditelného zdráhání se vzápětí pouští k němu a přisedne si. Kdyby měl sám vysvětlit, proč si tam přisedl, asi by nevěděl. Jakmile jej uviděl, bez rozmýšlení k němu prostě vyrazil, protože se mu v podvědomí tahle osoba spojila s tím, nač pořád myslí, a chtě nechtě se tomu musel přiblížit.

ROBERT: Nazdar. –pozdraví. Slámovi však není do řeči.

SLÁMA: Co je? –řekne tónem, který jasně říká: Proč mě otravuješ?

ROBERT: Pondělí, snad. –podívá se na hodinky– Ne?

SLÁMA: My se známe? –*utrousí stejně neutrle.*

ROBERT: Já tebe jo. –*opáčí bezelstně, téměř jakoby pyšný, jak si zahrává a jak má vše ve své moci. Nyní už se v něm jakási nejistota projevila; ale někde uvnitř si přeje s ním mluvit .. právě o tom, o čem nemohl mluvit s nikým jiným. Asi se domnívá, že se ovládne a bude jen poslouchat, aby se třeba dozvěděl něco nového o Jitce a o vyšetřování, a sám přitom nic neprozradí.*

SLÁMA: Tak to bys mi mohl koupit pivo. –*navrhuje spíš jako pokyn, aby si šel po svém.*

ROBERT: To bych možná mohl. –*sáhne na peněženku a blondák rázem ožije.*

SLÁMA: Koupíš? –*je překvapen, že s takovým návrhem uspěl.*

ROBERT: Jo. –*přikývne a otevírá peněženku, ale Sláma je vypočítavý a tuší, že když tenhle podivín pivo hned zaplatí, nemuselo by žádné další přijít. Proto se raději zvedne a žene k pultu sám.*

SLÁMA: To nech. Já pro to dojdou.

Vrah schová peněženku a za chvíli je zpátky blondák se dvěma pivy. Před každého postaví jedno a účtenku strčí co nejbližší spolusedícímu. Poté okamžitě jeden jako druhý püllitry zvednou a bříknou jimi o sebe. Sláma ho ještě „uzemní“ o stůl a vrah sjede očima k batohu a pronese přípitek:

ROBERT: Tak na cesty.

Oba se napijí.

ROBERT: Taky bych potřeboval někam vypadnout. –*doplní, když odloží pivo.*

SLÁMA: Já ne. Já musím.

ROBERT: Proč?

SLÁMA: To je složitý. –*mávně rukou a pak se na spolusedícího zahledí–* Odkud ty mě znáš? Já tě neznám.

ROBERT: To je složitý. –*řekne po kratším váhání.*

SLÁMA: A co chceš? –*zeptá se pro jistotu, aby měl hned od počátku jasno.*

ROBERT: Napít se. –*cvrnkne ukazováčkem do püllitru–* Máš něco proti? –*dodá a blondák pokrčí rameny, protože nevidí důvod protestovat, když se může napít současně.*

ROBERT: Jedeš na festák? –*kývne znovu hlavou k batohu.*

SLÁMA: Kam?

ROBERT: Do Trutnova.

SLÁMA: To je až za čtrnáct dní.

ROBERT: Jo? Já myslel, že už tenhle víkend.

SLÁMA: Ne. To je vždycky až na konci prázdnin.

ROBERT: Aha.

SLÁMA: Ty tam jezdíš?

ROBERT: Jednou jsem tam byl.

SLÁMA: Dobrý, co?

Vrah pokrčí rameny v gestu, jež příliš souhlasně nevyznívá. Avšak Slámovy vzpomínky jsou zřejmě vynikající.

SLÁMA: Já jsem tam byl snad pokaždý. Jenom snad jednou... –*zapřemýšlí–* Jo, jednou nebo dvakrát ne, ale jinak vždycky. To je parádní akce.

ROBERT: Mně se to zdálo malý na tolik lidí. Všude narváno, fronty, bordel... –*kroutí odmítavě hlavou.*

SLÁMA: To je právě ono. To je festák! –*tváří se úplně opačně, téměř nadšeně, jak mu tyto vzpomínky prospěly.*

ROBERT: ...a tenkrát zrovna bylo hnusně, když jsme tam byli.

SLÁMA: To jo, to je blbý. –*souhlasí, avšak hledá na celý problém jiný úhel pohledu–* Proto jsou taky ty vstupenky o tolik levnější, když si je koupíš dopředu. Abys musel jet, i když bude počasí stát za hovno.

ROBERT: A drahý je to taky dost.

SLÁMA: Ale kolik je tam kapel! Když si to spočítáš... –*rozpovídali se .. a my se zatím podíváme jinam.*

Sídlištní parkoviště.

Děti hrají fotbal na asfaltové ploše (rozlehlé a momentálně poloprázdné). Brancky jsou vytvořeny součástmi oděvu (kšiltovka, tričko, třeba i jedna stará teniska). Děti není moc, tak čtyři na čtyři, a mezi nimi je i svědek vraždy. Hrají dravě, nemazlí se jeden s druhým, jdou tvrdě do soubojů a technika a taktika hry je moc nezajímá. Hrají s gumovým míčem, který je splasklý, protože má díru (asi ho někde našli). Nenahrávají si, ale pokřikují na sebe rady a poznámky ke hře těch druhých, většinou vulgární,

odposlouchané ze skutečných hřišť. Míč létá sem a tam, každá rána do něj dutě bouchne, jak už to u poloprázdných gumových míčů bývá, občas se kolem něj vytvoří skrumáž a když z ní pak vyletí, všichni se ženou za ním. Potom se jeden z mužstva, proti němuž hraje svědek vraždy, zdrží na polovině soupeře, aby si vydechl. Tam za ním vzápětí přiletí míč a on se ho ujme a protože nablízku není nikdo, kdo by mu bránil, střílí do prázdné branky gól.

KLUK: Ofsajd! –*křičí.*

STŘELEK GÓLU: Góól! –*raduje se a ostatní členové jeho mužstva rovněž.*

PRVNÍ SPOLUHRÁČ: Jasně, to byl ofsajd!

OSTATNÍ SPOLUHRÁČI: Neplatí! To nemá cenu! –*přizvukují rozhořčeně, ale protihráči si z protestů nic nedělají.*

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Platí. –*odmítá.*

KLUK: To byl jasnej ofsajd! –*vzteká se a běží za střelcem gólu. Ten si jeho námitek však nevyšmáhá; obstarávají to za něj druzí.*

TŘETÍ PROTIHRÁČ: Kulový. –*odpoví přezíravě.*

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Na ofsajdy nehrajem.

KLUK: Hrajem fotbal a fotbal se hraje na ofsajdy.

STŘELEK GÓLU: Prohráli jste. –*řekne a sbírá svoje tričko, které tvořilo jednu tyč branky, a obléká se– Já už končím.*

Ostatní z jeho mužstva přitakávají a rovněž se pojednou oblékají a hotoví k odchodu. Zřejmě už předtím padlo rozhodnutí, byť třeba ne naplno vyslovené, že kdo dá gól, vyhrává.

KLUK: Vy jste prohráli, tohle byl ofsajd! –*rozčiluje se– Vzdáváte se?! –napůl se táže a napůl hrozí, avšak další jeho spoluhráči se kupodivu nijak moc neúčastní. Asi je hra také už ne bavila. A konec konců, co na tom záleží, kdo vyhrál?! – myslí si nejspíš, nebo tak alespoň vypadají. Pouze jediný se spíš jen pro formu připojí:*

TŘETÍ SPOLUHRÁČ: Byl to ofsajd. –*protestuje mírně, jenže není nikdo, kdo by se o tom chtěl přít.*

Odcházejí všichni pohromadě a přitom probíhá za občasného přispění davu (smích, ojedinelé poznámky atp.) následující pře:

KLUK: Slyšíš?! Ten gól neplatil, to by ti nikdo neuznal.

STŘELEK GÓLU: Ty tomu tak rozumíš. –*odbývá ho– Tys viděl fotbal leda z rychlíku.*

KLUK: Jo. A ty asi!

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Ofsajd není, když už šla přihrávka.

KLUK: To určitě.

TŘETÍ PROTIHRÁČ: Jo, to je pravda.

TŘETÍ SPOLUHRÁČ: Tohle byl ofsajd.

STŘELEK GÓLU: Naučte se pravidla.

KLUK: Ty se je nauč!

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Viděls vůbec někdy živýho rozhodčího? –*vysmívá se a kluk má vztek, protože se smějí i ostatní.*

KLUK: A cos viděl ty?

DRUHÝ PROTIHRÁČ: To co ty určitě. –*hledí na něj tak provokativně, že v chlapci kypí krev.*

KLUK: Ahá! –*v očích se mu blýská– A viděls někdy živýho vraha? –vytáhne bez rozmýšlení svůj nejtěžší trumf.*

To zapůsobí. Všichni se po něm ohlédnou, co to plácá.

STŘELEK GÓLU: A ty snad jó, jó?

KLUK: Jo.

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Leda v televizi.

KLUK: Náhodou živýho.

DRUHÝ PROTIHRÁČ: A kterýho?

TŘETÍ PROTIHRÁČ: Cože?

DRUHÝ SPOLUHRÁČ: Kecáš!

TŘETÍ SPOLUHRÁČ: Kde? –*chrlí jeden přes druhého a kluk vidí, že se neobhájil nejlepším způsobem.*

KLUK: To nemůžu říct. –*couvá.*

DRUHÝ PROTIHRÁČ: Kecá. –*řekne široce k ostatním.*

KLUK: Tak kecám. –*vzdává se dalších sporů.*

DRUHÝ PROTIHRÁČ: To určitě, vraha!
STŘELEČ GÓLU: Kde by ho viděl?
TŘETÍ SPOLUHRÁČ: U nich v baráku byla vražda.
TŘETÍ PROTIHRÁČ: Nojo, ale kde by ho viděl. Vždyť ho ještě nenašli.
DRUHÝ PROTIHRÁČ: Kecá!
STŘELEČ GÓLU: Jasně, vejtaha. *–rozplývá se postupně jeho výstřelek.*

Nádražní restaurace.

A vracíme se nazpět tam, kde stále sedí vrah a blondák. Jsou ve velmi družném hovoru – a jsou již přiořipili. Na lístku přibýlo požehnaně čárek, je tam i několik panáků .. vrah se asi rozšoupl a platí; snad si podplácí svědomí?

ROBERT: Padesátkou! *–dí důrazně.*

SLÁMA: Třicátkou. *–oponuje neméně přesvědčivě–* Jak chceš u nás přes přejezdy jezdit padesátkou? Vždyť by sis rozbil auto.

ROBERT: To je tvoje věc, jestli si ho chceš rozmlátit. Ale podle vyhlášky můžeš jet padesát.

SLÁMA: Blbost. Třicet.

ROBERT: Máš vůbec řidičák? *–naváže po krátké odmlce, věnované nalézání nových argumentů.*

SLÁMA: Nemám. *–pronese hrdě, jako že na tom přece vůbec nezáleží.*

ROBERT: No jó, tak to chápu. *–posměšně.*

SLÁMA: Ale hovno, já se s tebou nebudu hádat, ale přes přejezd u nás maximálně třicet. To vím. Klidně se vsaď, ale prohraješ.

ROBERT: Tak to máš jedno. *–mávně rukou, aby zbytečný spor zprovodil ze světa–* Ty si klidně jezdi třicet, až teda budeš mít řidičák, a my, co známe vyhlášku, budem jezdit padesát.

SLÁMA: Blbost. *–vrtí hlavou a Robert se najednou jaksi zadumá, než pokračuje.*

ROBERT: Jak jsme k tomu vlastně došli?

SLÁMA: Nevím. *–zamyslí se–* Jo. Že se včera na tom přejezdu srazil vlak s autem.

ROBERT: Jo. Někde tam u Liberce. *–rozpomene se také a vzápětí jej opět přemůže chuť pokusit se udolat protivníka–* Kdyby jel padesát, tak by třeba stihnul projet.

SLÁMA: Hovno. Kdyby jel třicet, tak by stačil zastavit.

ROBERT: Tak se vsaď.

SLÁMA: Nevsadím, protože ty prohraješ a nedáš mi, co vyhraju, protože teďka jedu pryč. *–postěžuje si, jelikož v jeho představách by sázka musela být pořádná, o něco, co člověk přímo u sebe rozhodně nemívá.*

ROBERT: Však platím, ne? *–zvedne lístek a pak dodá–* Nebo ti to kdyžtak dám potom, až se vrátíš.

Kdybys teda náhodou vyhrál. A kam vlastně jedeš?

SLÁMA: Nevím. Potřebuju zmizet. Uvidím.

ROBERT: Proč zmizet?

SLÁMA: To by bylo dlouhý... *–zakroučí hlavou a zadívá se na spolusedícího–* A odkud ty mě vlastně znáš? Užs mi to říkal?

Vrah se poněkud zarazí. Přisedl si k němu, aby slyšel něco nového o Jitce a o vyšetřování, jenže dosud se neodvážil o tom začít. Zatím mu stačilo, že má šanci se cosi dozvědět. Jenže zatím nechtěl. Nyní ovšem dostal příležitost lehce k tomu sklouznout, navíc dávno ztratil střízlivý pohled i myšlení, takže najednou nemá zábrany otírat se při hovoru o své nejstrašnější selhání.

ROBERT: Přes jednu holku. *–naznačí trochu jakoby odmítavě, ale tomu, kdo jej sleduje pozorněji, je jasné, že má zájem pokračovat.*

SLÁMA: Kterou?

ROBERT: Znáš ji dobře. *–napovídá.*

SLÁMA: Co já vím.

ROBERT: Teda znals ji dobře.

Blondákovi chvíli trvá, než se mu všechno v mozku pospojuje, poté mu však ve všech pórech na těle zajiskří.

SLÁMA: Jitku?

Vrah přikývne a usmívá se přitom trochu ztuhle.

SLÁMA: Odkud tys ji znal?

ROBERT: Tak. *–krčí rameny–* Trochu.

SLÁMA: Ale odkud? –*probodává ho očima, jež se úporně snaží zaostřit. Je přio opilý, ale protože je na pítí zvyklý, zmáhá a ovládá jej alkohol mnohem méně než vraha, který sice poslední dobou přímo chlastá, jenže jeho organismus si neumí a nikdy nebude umět s alkoholem dobře poradit. Sláma tedy má výhodu rychlejšího a správnějšího myšlení, kterou za chvíli bude moci náležitě uplatnit.*

ROBERT: Párkrát jsme se viděli.

SLÁMA: Že tě neznám.

ROBERT: Já tebe jo.

SLÁMA: Od ní?

Robert přikývne.

SLÁMA: Ona s tebou o mně mluvila?

ROBERT: Trochu.

SLÁMA: A co říkala?

ROBERT: Nic. Že seš hodnej. Ona to byla docela potvora, co?

Blondákovi se na tohle nechce odpovídat.

ROBERT: Byla. –*odpoví si sám, hledíc na něj*– Já nevím, jestli to víš, ale byla to mrcha.

SLÁMA: Nech ji bejt.

ROBERT: Vždyť jo.

SLÁMA: Co ti udělala?

ROBERT: Mně nic. Ale tobě, ne?

SLÁMA: Na to se vyser.

ROBERT: Tvůj problém.

SLÁMA: Ale že jsem tě nikdy neviděl. –*přemítá. Je zadumaný, ale není tomu tak, že by nutně musel najít odpověď. Pouze se k tomu vrací, aby řeč pokračovala dál, jinam, než kolem pomlouvání Jitky.*

ROBERT: Já jsem ji neznal dlouho.

SLÁMA: Jak se jmenuješ?

ROBERT: Proč?

SLÁMA: Jestli si nevzpomenu.

ROBERT: To těžko.

SLÁMA: Co děláš?! To mi nemůžeš říct, jak se jmenuješ? –*zlobí se a vrah jej nechce zbytečně dráždit a nutit do úvah, které by ho mohly odvést nežádoucím směrem.*

ROBERT: Robert. –*řekne raději poslušně. A blondák se zamyslí .. a najednou mu tváří proběhne cosi jako prozření.*

–(...a my se mu podíváme přes oči do mysli...)-

Městský park – lesík na kopci.

Jitka odchází z altánu, v němž se s blondákem scházela a byla tam i poslední den svého života. Blondák jde za ní, ale zastavuje se ve vchodu.

SLÁMA: Kam jdeš?

JITKA: Proč tě to zajímá? –*zastaví a obrátí se k němu, výraz rozhodně ne přívětivý.*

SLÁMA: Chci to vědět.

JITKA: Nejsem tvůj majetek. –*znovu se odvrací a jde pryč.*

SLÁMA: Tak mi to neřekneš? –*vykročí za ní.*

JITKA: K čemu ti to bude? –*mluví za chůze, zády k němu.*

SLÁMA: Prostě mě to zajímá.

JITKA: Mám se s někým sejít.

SLÁMA: S kým?

JITKA: S Robertem. –*zastaví a vmete mu do tváře téměř zle*– Stačí?!

SLÁMA: S jakým Robertem?

JITKA: S normálním Robertem. Neznáš ho. Mám tě s ním snad seznámit?! Chceš mi kontrolovat kamarády?

SLÁMA: Ne.

JITKA: Tak si to nech! –*pospíší si a on pomalu kráčí v jejích stopách, tak, aby viděl, ale nebyl viděn.*

–(...a my se vracíme ze vzpomínky za jeho očima do reálu...)-

Nádražní restaurace.

ROBERT: Znáš mě? –*ptá se trochu bojácně, když vidí Slámovu reakci. Sláma se beze slova oklepe, jak je svým pomyšlením zmaten a zaskočen.*

ROBERT: Mluvila o mně?

Blondák zavrtí hlavou.

ROBERT: Policajti už prej někoho maj. Slyšels? –*odvádí zmateně řeč jinam.*

SLÁMA: Koho?

ROBERT: No někoho, kdo ji měl zabít.

Blondák se na něj dívá se směsí podezřavé nedůvěry, protože slyší, že Policie má někoho, kdo ji „měl zabít“ a nikoliv kdo ji „zabil“, a to jej pouze utvrzuje ve vzniklém podezření. Tedy si ho přeměřuje zkoumavým pohledem a pak pronese s nápadným důrazem:

SLÁMA: Měl by za to dostat provaz! Škoda, že ti blbci zrušili trest smrti.

ROBERT: Za co?

SLÁMA: Za to, že ji zabil, ne?! –*upřeně si jej prohlíží a vrah, kdyby nebyl opilý, musel by se stáhnout. Jenže opilý je a tedy odmítavě kroutí hlavou a pokračuje ve při.*

ROBERT: Ale blbost.

SLÁMA: Já vůbec jako nechápu, proč to udělal. Hajzl.

ROBERT: Třeba jí vůbec nechtěl ublížit.

SLÁMA: Ale udělal to, hajzl. Do nějakýho cizího sklepa ji .. a nechá ji tam, jak...

ROBERT: No jo, ale ona...

SLÁMA: Co?

ROBERT: Neměla bejt taková... –*snaží se hájit neobhajitelné a vůbec si neuvědomuje, jak pozorně ho blondák poslouchá.*

SLÁMA: Ty to znáš v tom baráku, co ji tam .. to? –*ptá se způsobem, jemuž se nedá odporovat.*

ROBERT: Ne.

SLÁMA: Kdys ji viděl naposledy?

ROBERT: Už dávno. –*mávně ledabyle rukou v domnění, že tím od sebe odchýlí pozornost.*

SLÁMA: A víš, kdy se to mělo stát?

ROBERT: Jó... –*pokrčí rameny*– Někdy tak před třema tejdnama, ne?

SLÁMA: Šestýho. –*upřesní suše*– To ses s ní nesešel?

ROBERT: Šestýho? –*škubne to s ním, ale udrží jakýsi klid*– Ne. Já už jsem ji neviděl dávno.

SLÁMA: Ani jste se neměli sejít?

ROBERT: Ne, proč? Proč bych se s ní měl někde slejzat? Vždyť víš, co byla zač.

SLÁMA: Co?! –*vyhrkne upjatě*– Akorát byla moc velkej dobrák.

ROBERT: Pche! –*vyprskne.*

SLÁMA: To jo, to byla. Ona vždycky každému naletěla a pak... –*odmlčí se, pohroužen do vzpomínek.*

ROBERT: Jo. –*vrtí hlavou*– Sama si za to mohla.

SLÁMA: Chudák holka. Musela potkat takový prase. Zatáhnul ji tam a...

ROBERT: Ale hovno! –*utrhne se, protože je mu strašlivě nepříjemné poslouchat takové řeči*– Přišla tam úplně sama a kdyby... –*vyhrkne rozhořčeně, ale hned zmlkne a následuje chvíle ticha. Blondáka tato odpověď (a vlastně nejen tato odpověď, ale i celek jeho chování i všech odpovědí a reakcí) přesvědčila a nyní už bezvýhradně věří svému podezření. Teď potřebuje jen v klidu zmizet – a vlastně ještě zjistit, s kým se to bavit. A Robert by se najednou také nejraději vzdálil od tohoto tématu; co nejrychleji a co nejdál.*

ROBERT: Tu přece nemusel nikdo nikam tahat. –*dodá jakoby mimochodem, opatrně, aby zahladil svůj předchozí výbuch. Ale Sláma ho již neposlouchá, tedy se nápadně rozhlédne po hospodě a poté se chopí püllitru a zírá do něj.*

SLÁMA: Úplněs mi zkazil náladu. –*řekne náhle mnohem uvolněněji.*

ROBERT: Proč?

SLÁMA: Já na to nemůžu myslet.

ROBERT: Tak na to nemysli. Popojedem! –*zdvihne pivo, ale Sláma nikoliv.*

SLÁMA: Tady v tej hospodě mám vždycky po náladě. –*mračí se dál.*

ROBERT: Proč?

SLÁMA: Nevím. Ale vždycky.

ROBERT: Asi nějaký špatný zóny.

SLÁMA: Asi. Ale pivo tady maj dobrý. –*zasměje se a teprve nyní si přituknou a napijí se.*

ROBERT: Dáme ještě jedno?

SLÁMA: Už ne.

ROBERT: Neblázni!

SLÁMA: Mě to prostě sere.

ROBERT: Co?

SLÁMA: Co se jí stalo.

ROBERT: Nojo, no. *–přítakává, ovšem chce od toho pryč–* Ale koledovala si o to, ne, tak co?

SLÁMA: Tak dáme ještě panáka? *–navrhuje nečekaně, ovšem k tomu se pro změnu moc nemá vrah. Ale nedokáže odmítnout.*

ROBERT: Ale posledního.

SLÁMA: Zase vodku? *–zvedá se od stolu.*

ROBERT: Jo. *–přítaká. Blondák jde k pultu.*

SLÁMA: Vodku a fernet. *–objedná a pak, když má výčepní ve své práci maličko volněji, pokračuje–* Poslouchej!

Výčepní se na něj podívá.

SLÁMA: Hele. *–osloví jej–* Ty znáš toho kluka, co se mnou je u stolu?

VÝČEPNÍ: Kterého?

SLÁMA: Tam vzadu, v tom žlutým. *–ukazuje nenápadným natočením hlavy a výčepní chvíli bloudí pohledem, až stane na správném místě a poté zavrtí hlavou.*

VÝČEPNÍ: Ne.

SLÁMA: A nevíš, kdo by ho znal?

VÝČEPNÍ: To nevím. *–usměje se a právě v té chvíli za pult vpluje obsluhující číšník.*

VÝČEPNÍ: Pavle, ty znáš toho v tom žlutým, támhle, jak sedí sám?

ČÍŠNÍK: Roberta?

SLÁMA: Jo. *–vmísí se blondák–* Jak se jmenuje dál?

ČÍŠNÍK: Vorlíček. Proč?

SLÁMA: Jen tak. Mám s ním takovej problém. *–sebere alkohol i účtenku a vrací se ke stolu.*

U vyšetřovatele doma.

Je tam o poznání lépe uklizeno, věci jsou úhledně srovnány a dokonce přibylo několik květináčů s roztomilými květinami. Vyšetřovatel a Karolína právě přicházejí; hezký, spořádaný a spokojený párek. Zouvají se, oba dva se tu chovají jako doma, on si odkládá koženou bundu a tašku, ona ve svlékání pokračuje a míří přímo do koupelny.

KAROLÍNA: Já se musím vysprchovat.

On to ani nijak nekomentuje, jde do kuchyně, otevře si pivo a pak na ni volá:

VYŠETŘOVATEL: Máš tam ručník?

KAROLÍNA: Hoď mi sem čistej.

VYŠETŘOVATEL: A je tam nějaký?

KAROLÍNA: Je.

VYŠETŘOVATEL: Já nevím, jestli to nebyl poslední.

KAROLÍNA: Ty nemáš ručníky, ty čuně? *–směje se.*

VYŠETŘOVATEL: Mám. Ale ne tolik.

KAROLÍNA: Já sem nějaký přinesu.

Vyšetřovatel se zatváří zvláště, ale nikoliv odmítavě. Napil se a jde prohledat do ložnice skříň, jestli tam ještě nějaký ručník zbyl.

VYŠETŘOVATEL: Ten byt je tvůj? *–volá přítom.*

KAROLÍNA: Kterej?

VYŠETŘOVATEL: Ten, co tam bydlíš.

KAROLÍNA: Ne.

VYŠETŘOVATEL: Tak cí?

KAROLÍNA: Města.

VYŠETŘOVATEL: A máš dekret? *–vstává od skříň, jelikož právě našel kdesi zastrčený jeden ručník, a odnáší jej do koupelny. Karolína mezitím zřejmě odpověděla, ale on ji přeslechl, tedy svou otázku opakuje.*

VYŠETŘOVATEL: Máš na něj dekret?

KAROLÍNA: Nemám.

VYŠETŘOVATEL: Tak jakto, že tam bydlíš? –*zůstává stát mezi dveřmi.*

KAROLÍNA: To je jedný holky, co je teď pryč.

VYŠETŘOVATEL: Aha. –*ručník odložil, ale zůstává na místě a dívá se zalíbeně na její mokré tělo.*

KAROLÍNA: Proč se ptáš? –*krátká pauza*– A nekoukej tak na mě. –*napomíná jej a on trochu uhne očima, ale neodchází a rozhodně pořád vidí dosti dobře.*

VYŠETŘOVATEL: No myslel jsem, že bys ho pronajala, když tam stejně nejseš.

KAROLÍNA: Nene. –*odmítá*– Já nechci bejt na nikom závislá.

VYŠETŘOVATEL: Ani na mně ne?

KAROLÍNA: Ani na tobě. –*odmítá, ale poté upřesní, sama překvapená tím, jaká se jí povedla hezká věta*– Nebo jo, ale jenom citově.

VYŠETŘOVATEL: To seš?

KAROLÍNA: To jsem.

VYŠETŘOVATEL: Moc?

KAROLÍNA: Pojď se přesvědčit.

VYŠETŘOVATEL: K tobě?

KAROLÍNA: Proč ne? Ty se nechceš osprchovat?

VYŠETŘOVATEL: Ani ne.

KAROLÍNA: Jenom pojď.

VYŠETŘOVATEL: Myslíš? –*pořád se jen dívá a zdá se, že mu to bohatě stačí.*

KAROLÍNA: Ale pospěš si. –*cákne po něm.*

Vyšetřovatel stojí, moc se mu do sprchy nechce, ale zase ho láká její blízkost, když vtom zazvoní telefon a on ho musí jít zvednout.

KAROLÍNA: Aha, policajti přece dělaj pořád. –*volá vědoucně, kroutic přitom smutně hlavou; několik podobných situací asi již prodělala a tuší, co bude následovat*– A máme po večeri. –*dodá suše.*

Kamera sleduje vyšetřovatele už hovořícího:

VYŠETŘOVATEL: A co chtěl? .. To říkal? –*vrtí hlavou*– Jak na to přišel? .. A ten, co ji podle něj měl zabít, to má bejt kdo? .. Nojo, a sám se má přiznat, ne? Ne. .. Je vůbec někdo takovej? .. Aha. .. To je snad... Co to na nás hraje? .. Nojo. Jo. .. Tak já se tam přijedu podívat. .. Jo, jo. Zdržte ho. Hned jedu. –*přejde do chodby, popadne bundu a do koupelny se jde rozloučit polibkem.*

VYŠETŘOVATEL: Hned jsem tady. Příště si k tobě vlezou, jo. –*laškuje, poplácá ji po boku, zatímco ona přeruší utírání a nechápavě na něj zírá, protože sice tušila, co bude následovat, ale nehodlá se s tím jen tak smířit.*

KAROLÍNA: Co je?

VYŠETŘOVATEL: Ten tvůj kámoš nám za sebe našel náhradníka.

KAROLÍNA: Cože?

VYŠETŘOVATEL: Přišel nám říct, že objevil skutečného vraha. –*přednáší téměř pobaveně.*

Karolína kroucí odmítavě hlavou a tváří se zarputile, ale není jí to nic platné. A víc se už nedozví, protože on nemá čas něco vysvětlovat a odchází.

Tamtéž, po jeho návratu.

Vyšetřovatel sedí v kuchyni u večere, ona stojí opřená o linku a pozoruje ho. Kdoví, na co přitom myslí. Pak náhle zatřeše hlavou, jako by se vzpamatovala, a honem hledí dát vědět, že už jí nic špatného v mysli nestraší.

KAROLÍNA: A co teda ten Sláma říkal?

VYŠETŘOVATEL: Je to dobrý. –*polkne sousto a nejprve chválí*– To si dám líbit, takovou péči. –*usmívá se, ale Karolína to úplně přeslechne, on tedy odpoví na otázku*– Že ji zabil nějaký kluk, za kterým tenkrát šla.

KAROLÍNA: On ho zná?

VYŠETŘOVATEL: Ne. Teď ho náhodou potkal. –*zavrtává se natolik výmluvně, že je hned patrné, jak málo tomu věří.*

KAROLÍNA: To je trochu divný, ne?

VYŠETŘOVATEL: Vymejšlí si. Kalí vodu.

KAROLÍNA: A co to má bejt zač?

VYŠETŘOVATEL: Neví. Zná jenom jméno. Prej o něm tenkrát mluvila.

KAROLÍNA: A ty sis ho nějak zjistil?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Asi jo, jeden takovej by byl.

KAROLÍNA: Půjdeš za ním?

VYŠETŘOVATEL: Zkusím to. *–mračí se, protože mu připadá úplně zbytečné dát se od hlavního podezřelého tahat za nos.*

KAROLÍNA: Ale proč by si to vymejšlel? *–přemítá, pohroužena do vlastních úvah.*

VYŠETŘOVATEL: Kdybys ho viděla. *–směje se–* Takovej batoh, prej že chtěl utýct.

KAROLÍNA: Kam?

VYŠETŘOVATEL: Jen tak. *–podívá se na ni pobaveně–* Asi před spravedlností.

KAROLÍNA: A proč neutekl?

VYŠETŘOVATEL: Právě! Protože potkal toho kluka. Že to prej určitě byl on.

KAROLÍNA: Ale když chtěl utýct, tak proč neutekl?

VYŠETŘOVATEL: No aby nám o něm mohl říct. *–vysvětluje–* Ale měl zdrhnout. Už by seděl ve vazbě.

KAROLÍNA: Takhle to nejde?

VYŠETŘOVATEL: Půjde to. *–dojí poslední sousto, odnese talíř do dřezu a políbí ji. Ona mu však nejprve otře ze rtů jakousi šmouhu.*

VYŠETŘOVATEL: Nemáme nic lepšího na řešení?

KAROLÍNA: To máme. Ale musíš vyvěsit telefon.

VYŠETŘOVATEL: Tak teď se osprchuju já a potom budeme řešit, jo? *–odejde do koupelny, odkud se vzápětí ozve–* Co to je?

KAROLÍNA: Co?

VYŠETŘOVATEL: Tady na umyvadle. Ten .. ta nádobka.

KAROLÍNA: Koupelnovej deodorant.

VYŠETŘOVATEL: Na co?

KAROLÍNA: To je vůně. *–pronese tónem, který jakoby dodával: ...ty hlupáčku!*

VYŠETŘOVATEL: Tos koupila?

KAROLÍNA: Nó.

VYŠETŘOVATEL: Teda teda, nejsem ještě zvyklej nacházet doma takový překvapení.

KAROLÍNA: Vůně do koupelny, viď, to je překvapení. *–přitakává s úsměvně ironickým nádechem.*

VYŠETŘOVATEL: To teda je.

Zahrada u domu, kde bydlí vrah.

Vrzne branka a cestičkou kráčí k domovním dveřím Robert. Je strážlivý, (jde totiž přímo z práce, což by mělo vyplynout z následujícího) ale náladu nemá nijak dobrou. Na schůdcích vedoucích ke dveřím se zastaví, nakloní se a vidí, že matka je vzadu na zahradě. Odloží tašku na schod a jde za ní. Ona zrovna zbavuje záhonky plevele, který hází na hromadu. Je zabraná do práce, takže si jej všimne až teprve tehdy, když je docela blízko.

VORLÍČKOVÁ: Jdeš mi pomoct? *–řekne místo pozdravu, ale není v tom výčitka. Ona ví, že její syn na takové práce není, a nemá mu to za zlé; bere ho takového, jaký je. Jenom mu naznačila, že by třeba eventuálně mohl být jiný. Kdyby chtěl.*

ROBERT: Dneska taky? *–usměje se–* Nic se nemá přehánět. *–dodá tónem, který napovídá, že podobně odpovídá vždy. Poté vkročí mezi záhonky a utrhne si kedlubnu.*

VORLÍČKOVÁ: Nešlapej po tom, dávej pozor!

ROBERT: Dávám. *–odbude ji.*

VORLÍČKOVÁ: Máš hlad?

ROBERT: Ani ne.

VORLÍČKOVÁ: Něco si tam vezmi.

ROBERT: Co?

VORLÍČKOVÁ: Jsou tam karbanátky, nebo si něco namaž na chleba.

ROBERT: Já nemám hlad.

VORLÍČKOVÁ: Tak chceš něco připravit? *–protáhne se, aby si narounala záda. Její syn však odmítavě mávne rukou, prohlédne si kedlubnu a odchází.*

VORLÍČKOVÁ: Ty někam jdeš? *–tón hlasu se změní, je v něm víc zájmu a také nesouhlasu.*

ROBERT: Nevím.

VORLÍČKOVÁ: Neměl bys tolik pít.

ROBERT: Nepiju tolik.

VORLÍČKOVÁ: Piješ moc.

Syn neodpoví a ona si náhle vzpomene:

VORLÍČKOVÁ: Jo, sháněl tě tady nějaký chlap.

ROBERT: Jakej? –zarazí se– Co chtěl?

VORLÍČKOVÁ: Jenom se po tobě ptal. –*vysvětluje nevzrušeně, protože to nebere jako něco podstatného*– Říkal, že je od Policie, ale byl v civilu. Tys něco provedl? –*zeptá se, ale snad ani nepředpokládá, že by mohla dostat kladnou odpověď. Zřejmě si myslí, že jde o nějakou formalitu, omyl nebo nejpravděpodobněji, že jsou se synem třeba kamarádi; vlastně i policista se tak nějak choval.*

ROBERT: Cos mu řekla? –*ptá se místo odpovědi; a ptá se hlasem plným rozechvělé tísně, jež ho naprosto opanovala při předešlé matčině promluvě. Avšak matka je natolik zaneprázdněna přemýšlením o pustnoucím synovi, že si ho ani nestačí všimnout.*

VORLÍČKOVÁ: Že přijdeš teď, nebo až v noci. –*podívá se na něj vyčítavě*– Neměl bys chodit tak pozdě. Syn prudce uhne pohledem a spěchá do domu. Asi by raději utekl, ale tuší, že tím by ničeho nedosáhl.

Uvnitř domu.

Robert hodí v chodbě tašku na věšák, přezuje se a hned zamíří k ledničce, do níž dlouze nahlíží a potom ji zavře, aniž by si něco vzal. Kouká do zdi a letmo i z oken, ale jeho oči prozrazují, že nic nevnímá. A venku, kde by snad mohl něco spatřit, roztržitý pohled vůbec neudrží a uhýbá s ním pryč; někam, kde to zná, kde je klid a nic se tam nehýbá a nikdo nebezpečný se tam nemůže objevit; kde se mu oči opět rozpustí v prázdnotě.

Velké nákupní středisko.

Vyšetřovatel a –jak jinak – Karolína stojí před vstupem. Rozlehlé parkoviště i zastřešené boxy s obrovitými nákupními košíky už mají za sebou a přesto nepokračují dovnitř, ale odstupují ke straně, aby ve své nerozhodnosti nepřekáželi.

VYŠETŘOVATEL: Tak víš co, já tam teda ještě jednou zajedu, jestli náhodou nepřišel, a ty si to zatím vyber sama, jo? –*navrhuje, ovšem Karolína není s takovým nápadem spokojená; jenže vzhledem k tomu, že v debatách na toto téma strávili celou dobu přibližování sem a přesto znovu slyší takový návrh, ani nic neříká.*

VYŠETŘOVATEL: Já jsem tady hned, tak si to prohlídni vyber a ukážeš mi to. –*couvá a obrací se, aby si pospíšil, takže Karolíně nezbyvá, než vejít sama.*

Pokoj domu, kde bydlí vrah.

Robert se zatím přesunul do pokoje a usadil se s malou elektronickou hrou v křesle. Ale nedaří se mu na ni soustředit, tedy ji zanedlouho odloží a běhá sem a tam, jako by něco hledal. Nato odejde do koupelny.

Zahrada u tohoto domu.

Jeho matka stojí na okraji zahrádky, narovnává si bolavá záda, protahuje se a přitom vzhlíží nahoru na dům, k oknům, za nimiž se ukrývá její syn, o něhož má poslední dobou velkou starost, protože nějak pustne a kazí se. Potom se vydá k vodovodu, na němž je napojena hadice, a tou začne zahrádku kropit, všechny záhony, všechny keříky, pečlivě a vydatně.

Dům.

Vrah je v přízemí, v hale nebo pokoji nebo co to je za místnost. Je převlečen do županu, také je oholený a vlasy má ulízané.

–*(...prostě vypadá úplně jinak než při prvním setkání s vyšetřovatelem v hospodě; přičemž si možná ani sám neuvědomuje, proč se takhle upravil...)*–

Co chvíli, vlastně už téměř neustále vyhlíží z okna ven. Pak náhle zazní zvonek. Škubne to s ním a hned opatrně kouká ven, jak matka vede chlapa k domu. Zmateně se rozhlíží a když už jejich hlasy slyší dole ve dveřích, uteče nahoru do patra, do svého pokoje.

VORLÍČKOVÁ: Pojďte dál, sedněte si tady. Já vám ho hnedka zavolám. –*zve hosta*– A co mu chcete?

Něco provedl? –*naznačuje s úsměvem možnost, kterou si doopravdy vůbec nepřipouští.*

VYŠETŘOVATEL: Jenom kvůli vysvětlení. –*uklidňuje ji*– Potřebuju se ho jenom na něco zeptat.

VORLÍČKOVÁ: Já ho zavolám, posaďte se. –*vybízí jej úslužně, stoupajíc po schodech do patra. Vyšetřovatel si zatím prohlíží z okna zahradu.*

VORLÍČKOVÁ: Roberte! –*je slyšet volání a potom ještě nějaký šepot. Vzápětí sbíhá vrah dolů, na sobě župan, holá lýtka a v rozhalení pod krkem prosvítá i nahá hrud.*

VYŠETŘOVATEL: Nevzbudil jsem vás? –*omlouvá se.*

ROBERT: Ne. Já si teprve půjdu lehnout.

Vyšetřovatel na něj upře profesionálně zpytavý pohled, co že chodí spát takhle brzy odpoledne, a on takový pohled neunese a odpoví i na nevyslovenou otázku.

ROBERT: Nějak mi není dobře.

VYŠETŘOVATEL: Já vás nebudu zdržovat. –*přítakává, potěšen tím, že oba chtějí mít toto setkání co nejdříve z krku*– Je to spíš taková formalita.

ROBERT: Co se děje? –*zastaví u stolu a nervózně si pohrává s prsty. Policista vytáhne fotografii zavražděné a podá mu ji.*

VYŠETŘOVATEL: Jenom mám na vás pár otázek. Znáte tuhle dívku?

Vrah na ni ztuhle civí a snaží se vypadat co nejlhostejněji. Hlavou se mu však honí zoufalé úvahy o tom, jak se zachovat. Má přiznat, že ji zná? – ptá se sám sebe – Nebo to mám zapřít? Co všechno asi vědí? Abych se zbytečně nezamotal. Třeba mě ještě nepřišli zatknout, třeba to je omyl, nějaká hloupost, slepá náhoda, třeba je to opravdu jen formalita. – namlouvá si – Tohle je přece ten policajt, co si ke mně přisedl tenkrát v hospodě. To jsem byl opilej a kdoví, co jsem mu navykládal! Určitě jsme se o tom bavili a jestli si mě pamatuje?! – víří jeho myslí.

ROBERT: Jo. –*přítaká*– Párkrát jsem ji viděl.

Vyšetřovatel je tím docela překvapen, což vrah vidí a viditelně jej to potěší.

VYŠETŘOVATEL: Kde?

ROBERT: A co mi jako chcete? –*zkouší opatrně, co si může dovolit, protože se mu vůbec nelíbí, že jej takhle „pro nic za nic“ otravuje kdosi od Policie. Pokud je to z pohledu vyšetřovatele skutečně „jen formalita“, asi bych si to neměl dát líbit. – říká si v duchu – A vůbec, nechal bych se takhle vyslýchat, nemít ten šrám ve svědomí? Nebo jsem naopak díky tomu podrážděnější a nemít ve svědomí šrám, bral bych to docela vlašně a klidně bych odpovídal? – tápe.*

VYŠETŘOVATEL: To bude hned. –*dává jasně najevo, že spěchá*– Rád bych si něco ověřil. –*zahledí se na něj zpřímá a tím pohledem jako by dodával, že by ve vlastním zájmu měl spolupracovat.*

ROBERT: To je ta mrtvá, že? –*řekne místo odpovědi a teprve poté mluví k věci*– Já ji znám jenom od vidění. My jsme se jednou v hospodě nějak dali do řeči a pak jsem s ní ještě asi dvakrát mluvil.

VYŠETŘOVATEL: Kdy naposledy?

ROBERT: To si nevzpomínám, ale už dost dlouho.

VYŠETŘOVATEL: Jak jste se o té vraždě dozvěděl?

ROBERT: To jsem jako podezřelej? –*snaží se hovořit ležerně, ale při troše pozornosti je znát, jak mu v hlasu skřípe tíseň.*

VYŠETŘOVATEL: Ne. Jenom vám musím položit pár otázek. –*chvíli se zamyslí, podívá se na hodinky a pak mluví dál*– Vlastně .. jste podezřelej. Kdybych měl dát na všechno, co slyším, tak jste hodně podezřelej. –*mírně se usmívá, když tohle vrahovi oznamuje*– Ale ten zdroj... –*zatápe a poté dokončí*– ...je třeba ještě prověřit.

ROBERT: Takže mám naději? –*odvětlí ironicky.*

VYŠETŘOVATEL: Na vás mám zatím jenom těch pár otázek. –*řekne a z toho, jak mluví, je patrné, že téhle návštěvě skutečně nepřikládá žádný význam. Vypadá to dokonce, že myslí úplně na něco jiného, neskonale příjemnějšího, a raději by se bavil o tom, což ovšem nemůže, tak se alespoň snaží nebýt příliš protivný.*

ROBERT: Posadíte se? –*nabídne mu židli, ale vyšetřovatel zavrtí hlavou a znovu se podívá na hodinky, aby pak spěšně pokračoval.*

VYŠETŘOVATEL: Od koho jste o tom slyšel?

ROBERT: Různě. Ona měla spoustu známých. –*ušklíbne se*– Ale já myslel, že už někoho máte. –*dodá.*

VYŠETŘOVATEL: To jste taky slyšel?

ROBERT: Jo.

VYŠETŘOVATEL: Máme. –*pokyvuje hlavou*– Ale teď jsme dostali takovou informaci, že jste se s ní krátce před smrtí sešel.

ROBERT: Od koho?

VYŠETŘOVATEL: Od jednoho mladíka. *–odvětlí ledabyle, jako by to bylo málo důležité; spíš jen proto, aby se zbytečně nezdržovali kličováním a utajováním.*

ROBERT: Asi má bujnou fantazii. *–mračí se, ale vyšetřovatel jeho poznámku přejde.*

VYŠETŘOVATEL: Podle něj jste se v tom sklepe se zavražděnou sešel. *–pokračuje.*

ROBERT: Já?

VYŠETŘOVATEL: Ano.

ROBERT: To je nesmysl. *–vrtí rozhodně hlavou–* Viděl mě tam snad někdo? Ještě někdo jinej, kromě toho kluka? *–upřesní.*

VYŠETŘOVATEL: A viděl vás někdo jinde? Máte nějaké alibi?

ROBERT: A kdy to jako mělo bejt? *–ptá se po krátkém přemýšlení.*

VYŠETŘOVATEL: Šestýho srpna odpoledne.

ROBERT: Šestýho srpna... *–uvažuje–* To si takhle nepamatuju. Ale já to zjistím.

VYŠETŘOVATEL: A byl jste tam s ní někdy? Jindy, to je jedno.

ROBERT: Ne. *–hlas mu opět zní stísněně, sevřený obavou, jestli snad někdo někde v okolí třeba nemohl... Ale ne! –uklidňuje se – Vždyť jsem tam s ní opravdu nikdy jindy nebyl. A za tu chvíli... Jenom aby ten zatracenej kluk něco... –připomene si opět a raději pak mluví o něčem jiném.*

ROBERT: Já jsem se s ní viděl párkrát, ale jinak jsme se vůbec nescházeli. Ona byla... Víte co. Víte, jak to myslím?

VYŠETŘOVATEL: Nevím. Ale to není podstatné. *–probere se, jako by si vzpomněl, že je očekáván; mrkne na hodinky a znovu spěchá–* Vy jste se s ní teda šestýho srpna nesešel?

ROBERT: Ne. myslím, že ne. Určitě ne v žádným sklepe.

VYŠETŘOVATEL: A nic jste s ní neměl?

ROBERT: S ní?! *–zhnuseně–* S takovou... To snad ani ne.

Vyšetřovatel si ho prohlíží. Žádná další otázka ho nenapadá.

VYŠETŘOVATEL: Tak jo. Tak já vám teda zatím děkuju. Omlouvám se za vyrušení. *–shlédne na jeho „domácký“ oděv–* A když budu něco potřebovat, tak se ozvu. *–vstává spěšně, duchem už docela jinde.*

ROBERT: Jo. *–zvedá se s ním a přetlak myšlenek z něj vyrazí ještě otázku–* A co vám říkal ten kluk? Že jsem ji zabil?

VYŠETŘOVATEL: Něco v tom smyslu. *–usměje se–* Ale to je zatím jenom... *–odmlčí se, protože se mu nezdá vhodné svěřovat mu svoje pocity. Neodpustí si však útešnou poznámku–* Zatím nemusíte mít strach.

ROBERT: A to s tím za váma přišel sám? *–zajímá se a to už policistu poněkud zaráží, ale on přece pospíchá a tedy se tím podvědomě odmítá zabývat a zlehčuje to.*

VYŠETŘOVATEL: Jo. Asi měl pocit, že něco děláme špatně. *–znovu se usměje.*

ROBERT: Ale proč? *–kroutlí odmítavě hlavou–* To spíš chce bejt jenom zajímavěj, ne? *–naznačuje nenápadně dětinskou motivaci.*

VYŠETŘOVATEL: To já nevím. *–pokrčí rameny a mizí venku. A z vrahova pohledu je zřejmé, že se právě s konečnou platností rozhodl udělat další hrozný skutek, protože nemá na vybranou.*

VORLÍČKOVÁ: Co to je za holku? *–ptá se matka, scházející ze schodů. Syn se probere a beze slova chvátá kolem ní vzhůru do svého pokoje.*

VORLÍČKOVÁ: Slyšíš? Na koho se to ptal? *–zastaví se.*

ROBERT: Na nikoho. *–odsekne a zavře za sebou dveře. Matka zahlíží ke stolu, jako by tam mohlo zůstat něco z rozhovoru, který shora vyslechla. Ale k ničemu jí to není.*

Nákupní středisko.

Vyšetřovatel s Karolínou stojí ve frontě k pokladnám. V košíku mají kromě několika drobností .. třeba kuchyňský robot. Karolína se ještě různě rozhlíží a ohlíží, zda ji něco nepraští do oka, aby to přihodila k nákupu, a on hledí na krabici a pak ji z koše vyjme a pročítá na ní cosi zblízka a podrobněji.

KAROLÍNA: Co je?

VYŠETŘOVATEL: Budeš s tím umět zacházet?

KAROLÍNA: Se to naučím. *–odvětlí bezstarostně. A on si odpověď nechal proklouznout ušima, aby stejně nedůvěřivým pohledem počastoval chvíli ji a chvíli stroj.*

KAROLÍNA: Tak to nechceš?

VYŠETŘOVATEL: Jo! –brání se takovému podezření– Uvidíme, jak si s tím poradíš. –vrátí krabici do košíku a podívá se na Karolínu– Protože já se s tím dělat nenaučím.

KAROLÍNA: Já to zvládnu. –řekne tiše, hledíc na krabici s robotem. Chvíli tak setrvá a vzápětí se jaksí vážně zahledí na něj.

VYŠETŘOVATEL: To musíš, protože tohle je vlastně první naše společná věc.

KAROLÍNA: No právě.

VYŠETŘOVATEL: Tobě to vadí? –ptá se, když vidí její zamýšlený výraz.

KAROLÍNA: Ale vůbec ne. –zavrtí hlavou a znovu sklopí zrak na ten přístroj, jako by znamenal mnohem víc než jen pomocníka do kuchyně; vzápětí opět zvedne oči a rozpačitě se usměje, jako by sama sobě nerozuměla– Ale je to na mě nějak moc rychlý.

VYŠETŘOVATEL: Co?

KAROLÍNA: Všechno.

VYŠETŘOVATEL: S náma?

Karolína pokrčí rameny a poté k němu vyše opatrně souhlasný pohled, který je však možná víc otázkou po tom, jak on to cítí.

VYŠETŘOVATEL: Na mě taky, to bys koukala. –usměje se povzbudivě, ale to již jsou u pokladen a ona začne nákup vykládat na pás.

VYŠETŘOVATEL: Nezapomněli jsme něco? –přejde do běžnějšího hovoru a teprve se začne rozhlížet, což už má Karolína dávno za sebou.

KAROLÍNA: Snad ne.

Vykládajíc nákup a vyšetřovatel ji sleduje a když se jejich pohledy setkají, ptá se:

VYŠETŘOVATEL: Tak přibrzdíme?

KAROLÍNA: Přidáme. –vyřkne po velmi krátkém zaváhání a nakloní se, aby ho přes koš oblažila polibkem, tady, před všemi, kde ho možná právě sleduje nějaký kolega. Ale to je mu jedno.

Hospoda na rohu blízko domu, kde se stala vražda.

Vrah sedí a kouká oknem ven tak zaujatě, že až zapomíná pít. Před sebou má položené noviny s rozkládacím držákem. Zavře je, zvedne se a jde je zavěsit mezi ostatní na stěnu. Ty zbývající jen přejede pohledem, protože už všechny četl.

ROBERT: Nic jinýho na čtení nemáš? –osloví číšníka.

ČÍŠNÍK: Tady se chlastá.

ROBERT: Třeba telefonní seznam. –řekne spíš pro sebe a vrátí se ke stolu.

Ulice před hospodou.

Pohled na vraha skrze okno, jak civí do hladiny piva, pak mrkne ven, oči vytřeštěně, výraz velice zarputilý, a opět se skloní zpátky k pivu. Ke vchodu do hospody přichází rodinka: obyčejný tatík mezi třicátým a čtyřicátým rokem, od pohledu zmatkař a navíc jaksí ušlápnutý, ovládaný manželkou zhruba téhož věku, energickou a sebevědomou, přestože nemá nic, na čem by své sebevědomí mohla stavět, a energii také neumí racionálně využít. Právě proto si připadá nedoceněná a svou nespokojenost vybíjí na manželovi. Doplnuje je asi desetiletá dcera, již ani jeden z rodičů očividně nijak zvlášť k srdci nepřirotl, ale protože je matka průbojnější, zůstává obvykle na její straně. Všichni tři se zastaví pod schůdky, paní nahlédne dovnitř, ale není spokojená.

ŽENA: Tam nejdu, takovej pajzl.

MUŽ: Tak jste si chtěly něco dát... –namítá nešťastně.

DCERKA: Já mám žízeň.

ŽENA: Já tam nejdu. –řekne rozhodně a všichni tři stojí a nevědí, co dělat. A vrah úporně kouká oknem ven.

Dům, jehož vchod vrah sleduje.

Klid, jen po chodníku před ním pobíhá pes a z protější strany silnice ho k sobě volá důchodce. Zlobí se, ale pes stejně nechce poslechnout, kouká na pána a pak popoběhne. Muž jde po své straně za ním, takže snad alespoň směr zvolil pes správný. Kamera pak pokračuje svižně (možná v prostřizích, aby to bylo rychlejší) do průchodu a dál, přes dvůr do sklepa a chodbou kolem místnosti, kde se stala vražda, směrem k druhému východu, jímž tenkrát přišla zavražděná.

Odsud přichází vyšetřovatel. Jde pomalu, pozorně se rozhlíží, tu a tam se i dotkne stěny či pohlédne zblízka na nějaký bezvýznamný detail, ohlíží se a třepe očima, jako by si v duchu dával dohromady různé možnosti, kdo odkud mohl přijít, kam je odkud vidět a tak podobně. Vstoupí i do oné místnosti, projede ji pozorně očima, avšak dlouho se tu nezdrží, protože navzdory očekávání, se kterým sem zamířil, tu nic nového, zvláštního ani nápadného nenachází. Možná se natáhne k okénku, možná přistoupí ještě k něčemu zajímavému, co k sobě poutá pozornost, ale brzy pokračuje chodbou dál, k opačnému východu, než jakým přišel. Opět si všechno pozorně prohlíží, na ploše pod schody se dokonce zastaví a nakrátko tu strne v rozjímání, jeho zrak sklouzne i po tyči – vražedném nástroji, trčícímu stále pod bednou, kam ji umístil vrah. Ale nezdrží se na ní a jede dál a pak vykročí po schodišti vzhůru na dvorek.

Hospoda.

Vrah si pohrává s püllitrem, škrábe se na rukách, stírá ze skla nasráženou vlhkost a vůbec je viditelně nervózní. Muž, který předtím zastavil s rodinou před vchodem, stojí u pultu a objednává. Před ním je postaveno jedno pivo a žlutá limonáda ve skleničce; on dál očima vybírá cosi z poličky, kde jsou vystaveny pochutiny, ale nějak se nemůže rozhodnout.

ŽENA: Co tam děláš tak dlouho? –popohání jej zlobně zvenku.

DCERKA: Já chci kolu.

MUŽ: Kola není. A co teda chceš? Tatrunku?

DCERKA: Ne.

MUŽ: Tak co?

ŽENA: Vezmi něco a už pojď.

MUŽ: Tak ty tyčky. Dvoje. –vybere konečně a když mu je číšník podá, honem hledá peněženku, aby zaplatil. Přehrabuje se v ní, trouští drobné a pořád nemůže dát požadovaný obnos dohromady v mincích, tak nakonec po dlouhém pátrání zaplatí bankovkou. Potom zase nemůže všechno pobrat.

MUŽ: Pojď mi pomoci. –volá, ale žena přece jasně řekla, že dovnitř nepůjde, tak ani neodpovídá, a dcerka asi chce být jako maminka, takže mu nezbyvá než si poradit sám. Posbívá všechno a opatrně kráčí ven, ovšem samozřejmě se mu pivo nakloní a jak jde, rozlévá ho.

ŽENA: Co děláš?! –sykne, ale naproti mu nejde– Tos koupil na jídlo? To snad ne?! –zlobí se, ale to už je muž venku a jejich další hovor není slyšet.

–(...toto celé se odehrává opět ve druhém plánu, na pozadí vrahova čekání...)

Najednou z domu vyjde vyšetřovatel. Vrah se příkrčí, ale hned se zase narovná, aby nebudil pozornost. Je připraven odsud zmizet, ale hned se zase uklidní, protože policista se pustí opačným směrem. A když ho sleduje, z tváře by mu mělo prosvítat, jak v něm sílí odhodlání provést to, co si předsevzal a co se mu sice příčí, ale dávno už ne nepřekonatelně.

Sedí dál a čeká, hospoda žije obvyklým ruchem, číšník udržuje stálý přísun a hosté plkají, obrazy a obrázky na stěnách se nemění, ani dekorativní předměty nepřinášejí žádný vzruch, z nudy či z potřeby se vrah náhle u stolu vztyčí a zamíří k toaletám, když cestou prohodí pár slov s kýmsi u nedalekého stolu, aby jej posléze při zpáteční cestě oblažil dokončením rozhovoru, které vymyslel na toaletě, rozhodně k popukání veselým, protože se smějí i ostatní, kdož sedí u toho stolu. Venku ani uvnitř se však i nadále nic neděje a nemění, vrah tedy unyle sedí a čeká, až se nakonec dočká – z domu vychází kluk. Okamžitě dopije a spěchá zaplatit, aby mohl za ním.

Městská ulice.

Kluk jde asi nakoupit; nese igelitovou tašku, v níž na dně leží cosi jako peněženka. Ulice je vcelku tichá a prázdná. Vrah jde za ním, už blízko, pak se naposledy opatrně rozhlédne, přidá a dostihne ho.

ROBERT: Nazdar. –řekne.

Kluk se otočí a očima ho sjede od hlavy k patě, aby objevil, co od něj může očekávat.

KLUK: Ahoj. –špitne.

ROBERT: Kam jdeš? –mluví přátelsky a vcelku rozverně, jako by mezi nimi nevisel přízrak vraždy.

KLUK: Do obchodu. Máma si vzpomněla... –škaredí se.

ROBERT: A co je nového?

KLUK: Nic. Co by? –pokračuje bez zpomalení v chůzi, což se vrahovi nezamlouvá. Je očividně tísněn časem, chce jít s klukem co nejméně a už vůbec netouží jej doprovodit až k obchodu, kde bude určitě spousta lidí.

ROBERT: Tobě se tenkrát líbila ta motorka, co na ní jezdil Vojta, vid' –*nadhazuje udičku.*
 KLUK: Ta terénní? –*rozjasní se mu obličej.*
 ROBERT: No.
 KLUK: Ta byla perfektní. –*tváří se uznale.*
 ROBERT: Chtěl by ses na ní svýzt?
 KLUK: Já? –*nevěří tomu, co slyší.*
 ROBERT: Ty. Něco ti dlužím, ne? –*snaží se vypadat co možná nejlhostejněji*– Tak kdybys chtěl...
 KLUK: Za co?
 ROBERT: O tom radši nebudeme mluvit. –*řekne a zatváří se přitom skoro až žertovně. Pak ještě dodá*– Ale jestli nechceš...?
 KLUK: Chci! Určitě!
 ROBERT: Tak zejtra?
 KLUK: Ale kde? –*ptá se už raději věcně, aby zbytečnými otázkami nezapudil takovou příležitost.*
 ROBERT: Přijď... –*přemýšlí*– Víš co, sejdem se za mostem, u mola, u toho stánku, jo?
 KLUK: Proč tam?
 ROBERT: Ale nikomu nic neříkej! –*nabádá ho důrazně*– Kdyby nás tam někdo chytil, že jezdíš, tak víš co..? Nikomu ani slovo.
 KLUK: Neboj. Tak za mostem?
 ROBERT: Jo. –*chystá se oddělit.*
 KLUK: Ale proč tam? –*diví se ještě jednou.*
 ROBERT: A kde bys chtěl jezdit? Po silnici? Musíme někde stranou, do lesa. Ale stejně o tom nikomu nesmíš nic říct! –*klade mu opětovně na srdce.*
 KLUK: Tak jo. A on ti ji půjčí?
 ROBERT: Tak zejtra ve tři. Ale přesně! –*vypustí jeho otázku, zastavuje a obrací se ke zpáteční cestě.*
 KLUK: Ve tři. –*přítakává spokojeně.*

Veřejná jídelna.

Restaurace (nikoliv hospoda), kam chodí slušní lidé na oběd. Mimo obědvajících (úředníků a podobných existencí) tu snad nikdo jiný není. A přichází sem i vyšetřovatel se svým kolegou. Jdou přímo k jednomu ze stolů, zřejmě jejich obvyklému místu; kolega bere z odkládacího pultu automaticky jídelní lístek, ani nečeká na obsluhu. Usedají, on otevírá desky a vyšetřovatel pokračuje v dříve načatém hovoru.

VYŠETŘOVATEL: Mně se nezdál od začátku, pamatuješ? Já jsem tušil, že v tom má prsty. A pořádně hluboko!

KOLEGA: Co si dáš? –*opáčí, zahleděný do nabídky.*

VYŠETŘOVATEL: Maj..? –*chce si objednat po paměti, ale nic ho nenapadá*– Co maj?

KOLEGA: Svíčkovou.

VYŠETŘOVATEL: Něco lehčího. –*vysloví a hned nato se jaksi zasní a z toho zasnění se mu po tváři mihne úsměv, který však raději rychle zažene.*

KOLEGA: Smaženej květák s bramborama a tatarkou.

VYŠETŘOVATEL: Maj guláš?

KOLEGA: Guláš? –*překvapeně se na něj podívá*– Ty pořád jíš guláše?

VYŠETŘOVATEL: Proč bych je neměl jíst?

KOLEGA: A pořád večeríš párky, ne?

VYŠETŘOVATEL: To už ne. –*pochopí narážku a opět mu tváří proběhne blažený výraz.*

KOLEGA: Tak aspoň k něčemu ti... –*nedopoví.*

VYŠETŘOVATEL: Co proti ní všichni máte?! –*ohradí se.*

KOLEGA: Nic.

VYŠETŘOVATEL: Počkej. Já vás asi seznámím.

KOLEGA: Chceš ji otestovat? –*zašklebí se a vyšetřovatel ho sjede velice tvrdým pohledem, aby poté ovšem dodal:*

VYŠETŘOVATEL: Pro mě za mě. To záleží na ní. –*upřesní raději.*

KOLEGA: Aha.

VYŠETŘOVATEL: A maj ten guláš? –*vrátí se k bezpečnějšímu hovoru.*

KOLEGA: Počkej... Jo, zabijačkovej a maďarskej.

VYŠETŘOVATEL: Tak já si dám maďarskej a pivo. *–uzavře, zatímco kolega ještě vybírá.*

VYŠETŘOVATEL: A ještě si vymyslí takovej nesmysl. Chápeš to? *–rozdává svůj případ–* Už neví, jak dál, tak kolem sebe kope. Kdoví, kde na toho kluka přišel.

KOLEGA: Já si dám špagety po uhlířsku.

VYŠETŘOVATEL: Co to je?

KOLEGA: Se sýrem.

VYŠETŘOVATEL: Že bych...? *–přemýšlí, avšak to už u nich stojí servírka a čeká, co si objednají.*

KOLEGA: Jednou špagety po uhlířsku a jednou... *–nadiktuje a zarazí se, aby dal vyšetřovateli možnost pronést své konečné rozhodnutí.*

VYŠETŘOVATEL: Ne, já si dám ten guláš a malé pivo.

SERVÍRKA: Guláš zabijačkový nebo maďarský?

VYŠETŘOVATEL: Maďarskej.

KOLEGA: A já taky to malé pivo. *–přidá se ještě a servírka si vše poznamená a odchází.*

VYŠETŘOVATEL: Špagety po uhlířsku. *–opakuje pro sebe–* To jsem ještě neslyšel.

KOLEGA: Zeptej se tej tvojí holky, co to je? *–zatváří se provokativně–* Umí vařit?

VYŠETŘOVATEL: Nestarej se. *–ucedí.*

KOLEGA: A nějaký stopy po něm už se v tom sklepe nebo někde kolem našli? *–přidává se konečně k tématu.*

VYŠETŘOVATEL: Já jsem si možná měl dát ten kvěťák. *–zamýšlí se, ale vzápětí od takových úvah prchá zpátky ke své práci–* Ne. Právě že nic.

KOLEGA: A jak myslíš, že to udělal? Proč tam? Proč ne rovnou v tom altánu? Mně to pořád nějak neseďí.

VYŠETŘOVATEL: Sledoval ji... *–spustí okamžitě vyprávění, které předtím nejméně stokrát protáhl myšlenkami–* ...a když se přesvědčil, že se tam s někým sešla, a když viděl, co tam s ním dělala, počkal si na ni a pak se pohádali a přitom ji zabil.

KOLEGA: Ale s kým se tam sešla?

VYŠETŘOVATEL: To nevím.

KOLEGA: A proč neodešla s ním?

VYŠETŘOVATEL: Ani s ním nepřišla.

KOLEGA: Ten, co ho teď obvinil, to bejt nemohl?

VYŠETŘOVATEL: Těžko, nevím. Možná. Nikdo ho tam s ní neviděl. Ale lidi ho tam znaj.

KOLEGA: A on tvrdí, že tam nebyl.

VYŠETŘOVATEL: Jo. *–přitaká odevzdaně.*

KOLEGA: Třeba ti lže on, jenom to líp umí.

VYŠETŘOVATEL: Možná lže, ale ten blondák, ten Sláma...

KOLEGA: Kdo?

VYŠETŘOVATEL: Sláma. To je jeho přezdívka. To jsem ti ještě neříkal?

KOLEGA: Sláma? *–neodpoví a jen chce to přízvisko slyšet znovu, aby se ujistil, že slyšel správně.*

VYŠETŘOVATEL: No.

Kolega kroutí nad takovým přízviskem hlavou a vyšetřovatel pokračuje:

VYŠETŘOVATEL: Já mám prostě takový tušení...

KOLEGA: Sláma. *–zopakuje si pro sebe–* To je zajímavá přezdívka.

VYŠETŘOVATEL: Ona byla potvora a on ji měl rád, rozumíš? *–vysvětluje zaníceně–* To pak chlapovi přeskočí ani nevíš.

Kolega si jej prohlíží; možná by chtěl něco podotknout, ale raději zůstane zticha.

VYŠETŘOVATEL: Já mám něco tady, rozumíš...? *–poklepe si na lebku–* Nějaký tušení, intuici, že v tom má prsty. A já ho donutím říkat pravdu. Teď ho hlídáme a on se prozradí, uvidíš.

KOLEGA: Mně se zdá, že ses na něj nějak upnul. *–pronese po chvíli varovně.*

Servírka přináší dvě malá piva a spolu s nimi položí na stůl účtenku. Kolega se maličko napije, vyšetřovatel pouze pootočí sklenicí, aby nápis na ní (značka pivovaru) směřovala k němu.

VYŠETŘOVATEL: Já jsem se na něj ptal a nikdo, kdo ho zná, mu nevěří. *–odvěti poté.*

KOLEGA: Proč?

VYŠETŘOVATEL: Nikdo. Ani ti, co ho znaj dlouho a dobře.

KOLEGA: Asi ho nemaj rádi.

VYŠETŘOVATEL: To nemaj.

KOLEGA: To je ale něco jinýho.

VYŠETŘOVATEL: To je jedno. *–chopí se piva a upije–* Já z něj musím ještě něco dostat, protože mi lže a to já nemám rád. *–dodá, když sklenku odloží.*

KOLEGA: To bys měl moc jednoduchý, kdyby ji zabil milenec.

VYŠETŘOVATEL: On nebyl milenec.

KOLEGA: No tak tím hůř. Partner, nebo jak si říkali.

VYŠETŘOVATEL: A co když je skutečnost taková?

KOLEGA: Tak máš štěstí.

VYŠETŘOVATEL: Spíš smůlu.

KOLEGA: Štěstí. Jestli se ti od začátku nezdál...

VYŠETŘOVATEL: To teda nezdál. Hned mi na něm něco nesedělo. Je to takovej...

KOLEGA: Jenom aby to pak nebylo úplně jinak.

VYŠETŘOVATEL: Nestraš.

KOLEGA: To se klidně může stát.

VYŠETŘOVATEL: Možná, ale on v tom jede taky, určitě. To mi nikdo nevymluví.

Servírka se dvěma talíři míří k jejich stolu a kolega jej vidí.

KOLEGA: Možná. Snad máš pravdu.

VYŠETŘOVATEL: To mám.

Servírka pokládá jídlo před ně a oni zvědavě nahlíží do talířů. Vyšetřovatel samozřejmě kontroluje i kolegovu porci.

VYŠETŘOVATEL: Nevypadá to špatně. *–řekne a svému guláši věnuje jakýsi nepřilíš líbezný pohled.*

Byt chlapcových rodičů.

Kluk ve svém pokoji. Obléká na sebe oděv, který v rámci možností jeho šatníku co možná nejlépe napodobuje oblečení motocyklových závodníků. Dokonce si něco vypůjčil ze sestřiny výbavy – červený šátek, který si váže kolem krku, ale nedaří se mu to, tedy si jej upevní spínacím špendlíkem. Prohlíží se v zrcadle na vnitřní straně dveří sestřiny šatní skříně, porovnává se s obrázkem v motoristickém časopise, obrátí stránku a pokochá se pohledem na další motocyklové závodníky, poté vrhne pohled na svou vizáž, na hodiny (je čtvrt na tři) a vyrazí z pokoje ven. Na chodbě se téměř srazí s matkou.

MATKA: Kam letíš? *–brzdí ho–* A co to máš na sobě? *–prohlíží si ho zaraženě.*

KLUK: Nic. *–brání se vysvětlování, ovšem matka se nemíní vzdát.*

MATKA: Kam v tom jdeš? *–vyhrkne nekompromisně.*

KLUK: Ven.

MATKA: V tomhle?

KLUK: No a co?

MATKA: Co v tom chceš dělat venku?

KLUK: Mamí... *–zvedne k ní nešťastné oči–* Ty mi to zakážeš.

MATKA: To se uvidí.

Kluk je skleslý, má po náladě.

KLUK: Mamíí. *–škemrá.*

MATKA: No tak mi řekni, kam jdeš?

KLUK: Za Robertem.

MATKA: Za tím..? *–nedopoví, ale z tónu je zřejmé, že ví, o kom je řeč.*

KLUK: Jo.

MATKA: A co budete dělat?

Kluk zakoučí očima.

KLUK: Chce mi ukázat motorku.

MATKA: Jakou motorku?

KLUK: Terénní. *–vyhrkne se špatně skrývaným nadšením.*

MATKA: On má motorku?

KLUK: Půjčil si ji.

MATKA: Na co? *–vyzvidá nedůvěřivě.*

KLUK: Aby mě svezl. *–prozradí v návalu nadšení.*

MATKA: On tě bude jen tak vozit na motorce, jo?

KLUK: No.
MATKA: Nelži.
KLUK: Nelžu.
MATKA: Řekni mi pravdu, jinak nikam nejdeš.
KLUK: Říkám pravdu.
MATKA: A kdo tam ještě bude?
KLUK: Nikdo. *–řekne, ale pak si uvědomí, že takhle to v matčinych očích vypadá ještě nepravděpodobněji, tedy začne vysvětlovat–* On .. mi něco dluží. Já jsem mu s něčím pomohl, tak asi za to.
MATKA: S čím tys mu pomohl?
KLUK: S takovým .. něco jsem na něj neprozradil. *–souká ze sebe obtížně.*
MATKA: Co?
KLUK: To ti nemůžu říct.
MATKA: Tak nikam nejdeš.
KLUK: To fakt nemůžu, mami. To je hrozně tajný.
MATKA: Aha. *–přítaká v předtuše dětinských tajností.*
KLUK: Kdybych to prozradil, tak bych mu asi zničil život. Na hodně roků. *–pronáší vážně, čímž matku jen ujistí o tom, že své tajemství vnímá příliš nadsazeně.*
MATKA: Nojo. *–kýve hlavou–* A kam jdete?
KLUK: K molu, někam za most.
MATKA: Ale nebudeš jezdit sám.
KLUK: Nebudu, neboj. On mě jenom svezí.
MATKA: No tak mazej. Ale dávej na sebe pozor, ty kašpare.
KLUK: Dík. *–vystřelí ze dveří.*

Městská ulice, nábřeží.

Kluk chvátá po chodnicích podél výloh, vyhýbá se popelnicím, autům, stromům i dalším překážkám, zahýbá na nároží, přeskakuje zábradlí a napřimuje si cestu přes trávník, aby byl na smluveném místě co nejdříve. Tam se pak postaví a čeká, protože má ještě spoustu času. (Blízké hodiny nebo hodinky na jeho ruce ukazují asi třičtvrtě na tři.)

Tržnice.

Karolína volá z telefonní budky, jedné z mnoha v řadě, stojící na okraji tržnice. Vytáčí číslo, usmívá se, je vidět, že má k povězení cosi potěšujícího a že se nemůže dočkat, až dostane příležitost to vyslovit. Najednou se jí výraz promění – volaný se ozval.
KAROLÍNA: Ahoj. *–spustí–* Karolína. Máš chvíli? – ... – Chci ti něco říct. – ... – Ne, do telefonu to nejde. Ale uvidíš, že budeš mít radost. – ... – Ani na chvíli? Na chvíli... *–zaprosí–* Ne, ne. Já ti to chci říct do očí, já tě u toho chci vidět. – ... – Tak to zkus, jo? Já tady počkám. – ... – Na tržnici, u telefonů. – ... – No, jo, tak jo. Já počkám. Ale určitě. – ... – Ahoj, čau čau.

Nábřeží.

Kluk bloumá pohledem, odkud se přiřítí Robert s motorkou. Vtom se ozve hvízdnutí. Nějakých sto metrů daleko se objeví postava Roberta, který na něj mává, aby šel za ním. Kluk okamžitě vystartuje.
ROBERT: Nikdo tě neviděl? *–stará se, sotva k němu kluk dorazí.*
KLUK: Ne.
ROBERT: A nikomus neřekl, kam jdeš?
KLUK: Ne. *–lže.*
ROBERT: Tak jdem.
KLUK: Kam?
ROBERT: Pro motorku, ty zvědavče. Kam asi? *–mluví, jako by se opravdu sešli k nejobyčejnějšímu setkání. A tak spolu zamíří přes haldy hlíny k lesíku nebo hájku, nebo co to tam v povzdálí je. (Tam, kde už kdysi dříve byl Robert sám a klackem zkoušel hloubku vody v betonové nádrži.)*

Byt chlapcových rodičů.

Sestra právě dorazila domů a matka, sotva ji zaslechla v chodbě, přichází do chodby naproti.

MATKA: Tak co?

SESTRA: Taky to nemá.

MATKA: Takžes tam jela zbytečně? –*zamračí se a dcera jen pokrčí rameny.*

MATKA: A seženeš to?

SESTRA: Snad jo.

MATKA: Ty si taky se vším musíš dávat tak na čas. –*zlobí se.*

SESTRA: Kde je brácha? Je tady nějak podezřelej klid. –*ptá se zatím bez valného zájmu, vstupujíc do kuchyně, kde má matka na stole rozevřený časopis, v němž luštila křížovku. Sleduje tím spíš toliko odvedení hovoru jinam – a matka se kupodivu chytí.*

MATKA: Ty, co on má s tím Robertem? –*upře na ni zvědavý pohled.*

SESTRA: S jakým Robertem? –*táže se přesto, že okamžitě ví, o koho jde. Asi je to takový její zvyk, kterým získává čas; nebo se pokládáním nadbytečných otázek jen ujišťuje, že chápe správně, aby se třeba zbrklou reakcí nezesměšnila.*

MATKA: No s tím, co jste spolu chodili.

SESTRA: Já nevím.

MATKA: Teď šel taky za ním. Že ho prej svezel na motorce.

SESTRA: Robert? –*už se v ní jakási zvláště neurčitá pochybnost či obava začíná probouzet; zatím ještě bez jasnějších obrysů, o to však znepokojivější.*

MATKA: Nó. Maj prej spolu nějaký strašný tajemství. – *vysvětluje pobaveně – Že na něj prej něco neprozradil, tak za to.*

SESTRA: A co na něj neprozradil.

MATKA: Co já vím. Že by mu tím zkazil život. Na spoustu roků. –*zopakuje s téměř posměšným výrazem.*

SESTRA: Já taky nevím.

MATKA: Já jenom, že se s ním teď nějak hodně kamarádí, ne? –*kroutí hlavou a opět se skládá ke křížovce. Sestra je zamyšlená, ale zatím jí nic nedochází. Nakoukne do ledničky, nic si nevezme, zabouchne ji a odebere se do pokojíčku.*

SESTRA: Já se jdu učít. –*řekne a matka pouze kývne hlavou.*

Tržnice.

U telefonních budek, kde stojí Karolína, prudce zastaví vyšetřovatelovo auto. Ona hned naskakuje dovnitř, zcela samozřejmě a bezprostředně, jako by pro ni bylo naprosto přirozené nastupovat do objednaného policejního vozu.

KAROLÍNA: Tak kolik máme času? –*zeptá se, utiskne mu políbek a pohodlněji se usadí.*

VYŠETŘOVATEL: A co máš?

KAROLÍNA: Počkej, všechno se dozvíš. Jeď.

VYŠETŘOVATEL: Kam?

KAROLÍNA: Někam, kde budeme sami.

VYŠETŘOVATEL: Nenapínej, tolik času zase nemám. –*kárá ji, ale takovou výzvu odmítnout nedokáže a vyrazí – Tak mluv. Co máš? –vybídne ji opět po chvíli.*

KAROLÍNA: Jednu takovou novinu... –*řekne hravě, aby svým liknavým projevem schválně oddálila prozrazení.*

VYŠETŘOVATEL: Jakou?

KAROLÍNA: Zkus hádat.

VYŠETŘOVATEL: Seš těhotná?

Karolína ani neodpoví, jen pohoršeně zakoučí očima, jako že střelil úplně, ale úplně vedle.

VYŠETŘOVATEL: Ale slíbilas, že mi nebudeš volat do práce. –*obrací řeč jinam.*

KAROLÍNA: Jenomže tohle je důležitý. –*nedává se – A vlastně už ti nebudu moct tolik volat.*

VYŠETŘOVATEL: Proč?

KAROLÍNA: Budu mít jiný starosti. –*zatváří se laškovně.*

VYŠETŘOVATEL: Ale. –*poněkud se zarazí, jaké to jiné starosti může mít, než myslet na něj a toužit uslyšet jeho hlas.*

KAROLÍNA: Tak hádej! –*vyzve ho opět důrazněji, aby se konečně mohla vyjádřit.*

VYŠETŘOVATEL: Co budeš dělat? –*ptá se on na příčinu jejích jiných starostí, protože chce vědět, co je přednější než on.*

KAROLÍNA: Přihořívá.

VYŠETŘOVATEL: Nevím. –*tápe a ona napovídá:*

KAROLÍNA: Budu dělat.

VYŠETŘOVATEL: Máš práci?! –*zapálí mu konečně.*

KAROLÍNA: Nó.

VYŠETŘOVATEL: Ne?

KAROLÍNA: No jo.

VYŠETŘOVATEL: To je dobrý! –*raduje se a ona září a přitom se pyšně nadýmá.*

Nábřeží.

Auto jede nedaleko místa, kde se sešel kluk s Robertem. Je-li kdesi nablízku přejezd řeky (od města k pustině – a měl by tam být most, jenom jestli není pouze pro pěší), mohou jet přímo přes něj, ale klidně mohou projet i někde v povzdálí; stačí, když budou na dohled – a především, když budou alespoň přibližně směřovat k témuž prostoru, jako oni. Auto se tedy vzdaluje městské zástavbě a uhání polní cestou tam, kde tihle dva budou sami, pryč od světa i ostatních lidí, a jeho pasažéři nemají tušení, jak blízko jsou hlavním postavám vyšetřovatelova případu.

Zpustlá oblast za městem, lesík někde opodál.

Kluk s vrahem šlapou zřejmě už dosti dlouho. Přešli louku plnou kopců hlíny a suti, výmolů a porostů kopřiv a bodláčů. Jsou v lesíku a pořád kráčeji vpřed.

KLUK: Tak kde to je? –*dotírá netrpělivě.*

ROBERT: Počkej, už tam budem.

Chlapce putování unavuje, ale na druhé straně se mu líbí prostředí, v jakém se nacházejí, a už se vidí, jak tu prohání motorku, takže svou nespokojenost zatím zvládá.

KLUK: To je terén! –*řekne nadšeně, aby si dodal energie– Tady budem jezdit?*

ROBERT: Třeba. –*odvětlí suše, protože jeho myšlenky jsou docela jinde. Ale kluk je natolik stržen tušeným dobrodružstvím, že nevnímá.*

KLUK: On sem taky chodí jezdit?

ROBERT: Kdo?

KLUK: Vojta.

ROBERT: Jo. Asi jo. –*šlape úporně kupředu, jako by tak mohl chlapcovu dotírání uniknout. Nechce se s ním bavit, vlastně nechce vůbec mluvit ani myslet, protože má před sebou strašný úkol. Nechce hoča ani vidět ani slyšet, avšak tomu se nelze vyhnout a proto se v něm hromadí nervozita, již se nedokáže zbavit.*

KLUK: A kde je?

ROBERT: Buď ticho! –*téměř se na chlapce utrhne– Už tam budem. –dodá mírněji a kluk se na něj překvapeně podívá, ale nedá si zkazit náladu.*

KLUK: A tys na ní jezdil? –*pokračuje ve vyzvídání.*

ROBERT: Na čem?

KLUK: No na tej motorce.

ROBERT: Ne.

KLUK: Vůbec? –*diví se– Ty ses na ní nikdy nesvezl? Ani jednou? Proč ne? –rozvádí nevěřičně.*

ROBERT: Nevím. –*odvětlí a přitom se po chlapci ohlédne, náhle stržen jeho zaujetím, a na okamžik dokonce zapomene na to, proč tu jsou a co by mělo zanedlouho následovat. Dívá se na něj pobaveně a kdesi v koutcích mu snad zašubává i úsměv, vyvolaný jeho dětinským zapálením. Kluk si jeho pohledu všimne a protože už dlouho neměl příležitost hovořit s ním takhle bezprostředně z očí do očí, hodlá jí hned využít.*

KLUK: Já bych na tom jezdil pořád. –*vyznává se– Myslíš, že mě nechá svýzt ještě někdy? Já bych mu ji za to třeba umejval. Nebo bych mu ji chodil hlídat, když si ji nechá někde zaparkovanou. –vymýšlí nesmyslné nápady a vrah se tomu zpočátku téměř nepokrytě usmívá, ale netrvá to dlouho, protože si vzápětí uvědomí obsah jeho plánů .. plánů! Do budoucna!! Jenže jeho o budoucnosti je rozhodnuto a dopadne-li tento výlet tak, jak si naplánoval, tak jeho kamarád přece už žádnou budoucnost nemá. Při tomto vědomí rázem jeho výraz zhrubne a ztuhne.*

ROBERT: Pojd! –*obrátlí se a vykročí dál, chlapec však je do mluvení o motorkách úplný blázen.*

KLUK: A ty ses fakt nikdy nesvezl. Ani jednou?

ROBERT: Ale jo. *–opravuje se lživě, aby nedával chlapci důvod rozvádět o tom řeč–* Párkrát jo.

KLUK: A jaký to je?

ROBERT: Uvidíš. *–pospíš si dopředu.*

KLUK: Síla, vid' *–kroučí natěšeně hlavou a poté je chvíli sledujeme z větší vzdálenosti, z několika různých úhlů a směrů, a následně pak již z místa, kde jejich pouť má končit; od studny či jímky, u níž jsme vraha již dříve viděli, jak zkoumá její hloubku – a do které zřejmě míní chlapce shodit.*

ROBERT: Tak jsme tady. *–řekne, když dorazí na okraj. Kluk se rozhlíží, motorka nikde, terén také nijak ideální, nejde mu to do hlavy. Podívá se tázavě na Roberta, který uhne pohledem.*

ROBERT: Každou chvíli tady musí bejt. *–prohodí a sedne si na okraj srázu. Hoch se posadí vedle a čekají.*

Byt chlapcových rodičů.

Matka sedí v kuchyni a luští. Najednou se otevrou dveře, vstoupí do nich nesmírně vážně a starostlivě vyhlížející dcera a přisedne si.

SESTRA: Mami. *–pronese stísněným hlasem. Matka k ní zvedne oči.*

SESTRA: Mně se to nějak nelíbí.

MATKA: Co?

SESTRA: S tím Robertem.

Matka zavrtí nechápavě hlavou. Jí se přece také nepozdává, že se ti dva tak skamarádili, ale to není důvod, aby přerušila luštění křížovky.

SESTRA: No, víš, jak brácha pořád mluvil o tý holce, co ji tady ve sklepě našli? *–objasňuje příčinu svých obav.*

Matka přikývne, ale zatím nevidí souvislost.

SESTRA: Já nevím, ale on byl teďka fakt takovej divnej. Jako by .. něco chtěl říct. Pořád se mě ptal, jestli mi Robert někdy nechtěl ublížit, pořád o tom tak divně mluvil a taky mi říkal, že na něj ví něco strašného. Chápeš? Jako by to mělo něco společného! *–dodá a upře na matku svůj ustrašený pohled–* Tys teď taky říkala, že na něj něco neprozradil. Co když..? *–utne větu před dokončením a matka se na ni vyděšeně zahledí.*

MATKA: Co? *–hlesne.*

SESTRA: Když si na to vzpomenu... On o tom chtěl pořád tak nějak mluvit...

MATKA: Snad si... Přece..! *–nedopoví jedno ani druhé.*

SESTRA: Já nevím, ale nějak se mi to nezdá. Aby náhodou...

MATKA: Ty si myslíš..? *–opět nedopoví.*

SESTRA: Nevím. *–vrtí hlavou–* Ale jak pořád mluvil o Robertovi a o tom .. ve sklepě... Však si vzpomeň. Mě to nikdy nenapadlo, ale teď se mi nějak...

A matka vzpomíná, úporně, horečně, až se jí čelo orosí.

MATKA: Ale co teď..? *–je zviklaná.*

SESTRA: Kam šli?

MATKA: Někam k molu, za řeku. *–řekne a sama se přitom zatváří vyděšeně, když si představí, na jakém místě se nachází její syn ve společnosti... Ani v duchu si nedokáže připustit, jaké mu možná hrozí nebezpečí.*

SESTRA: Já bych zavolala policajty.

MATKA: Myslíš? *–ptá se, ale již vstává.*

SESTRA: Já nevím, ale radši asi jo. *–vstává rovněž a jdou společně k telefonu.*

Lesík za městem.

Hoch s vrahem sedí na okraji jámy. Vrah nervózně téká pohledem, jak se nedokáže odhodlat k činu, jemuž se však nemůže ani vyhnout. A kluk je stále nedočkavější.

KLUK: Tak kde je? *–dotírá.*

ROBERT: Já nevím. *–vstane, předkloní se a hledí dolů do jámy–* Už tady měl dávno bejt.

KLUK: Třeba na to zapomněl.

ROBERT: Ne.

KLUK: A slíbil ti to? Určitě?

ROBERT: Jo.

KLUK: Tak kde je? –rozhlíží se po okolí.

ROBERT: Podívej, co je to tam? –ukazuje dolů, kamsi na špinavou hladinu plnou trávy a listí, porostlou jakýmsi žabincem. Kluk se obrátí.

KLUK: Kde?

ROBERT: Táhle. –ukazuje tak, aby jej přiměl co nejuvic se nahnout. Kluk se naklání, vrah ho jakoby mimochodem vezme přes ramena a přitom do něj strčí, takže kluk málem přepadne. Ale stačí se zachytit.

KLUK: Co blbneš!? –odskočí dozadu. A je docela vyděšený.

ROBERT: Co ty blbneš?! –utrhne se, jak mu hraje nervy.

KLUK: Vždyťs mě tam málem shodil. –prohlíží si ho nevěřičně, jak se vzpírá přijmout možnost, že by Robert něco takového mohl udělat schválně.

ROBERT: Já jsem tě chytal.

KLUK: Jo. –řekne vzdorně. Jakási nedůvěra v tento výlet v něm konečně již zakořenila. Tenhle člověk přece už jednou dokázal .. zabít. –vtrhává se mu do mysli – Tak proč by..? Neví, čemu má věřit a co má dělat, ale odejít nehodlá. Aby však vyhověl svému strachu, alespoň se rozhodne, že blízko srázu už se nepřiblíží.

KLUK: Tak mu půjdem naproti. –navrhne, ale vrah odmítá.

ROBERT: Počkáme tady.

KLUK: Proč?

ROBERT: Proto. On přijede sem. –odvětví úsečně, jenže klukovi se tam najednou vůbec nechce líbit.

KLUK: A odkud přijede? –táže se nedůvěřivě.

ROBERT: Odsud. –ukáže náhodným směrem.

KLUK: Tak já se jdu podívat, jestli někde nezůstal.

ROBERT: Nikam nechoď! –utrhne se rozkazovačně.

KLUK: Proč ne? –couvá.

ROBERT: Počkáme tady. –dodá mírněji, ale na chlapce se podívat nedokáže.

KLUK: Už tady čekáme dost dlouho.

ROBERT: Tak ještě deset minut. –na kratičký okamžik po něm přejede očima. Hoch si jej zkoumavě prohlíží. Je na něm vidět, že by raději byl úplně jinde, jenže vidina svezení na takové motorce, jakou mu Robert slíbil, je dosud silnější než strach.

ROBERT: Pojď si sednout. –zve ho, ale k jámě by chlapce už nedostal ani za nic. Ten si raději sedne na zem tam, kde stál.

KLUK: Ale posledních deset minut. Pak se po něm půjdem podívat.

ROBERT: Tak jo. –řekne mírněji, snad aby odboural vzniklou nedůvěru. Poté se však nápadně rozhlédne kolem, co by mu mohlo pomoci uskutečnit plán, protože chápe, že s každou minutou oddálení to bude jen obtížnější. Takže se rozhodne jednat co nejrychleji.

Paseka někde na okraji tohoto lesíka.

Auto, jímž předtím jel vyšetřovatel s Karolínou, stojí na prašné cestě, odkud je vidět zpatky do míst, v nichž se kluk sešel s vrahem (molo u řeky). Vedle auta je rozložená deka; Karolína se dooblékává a on leží pouze v kalhotách, do půli těla nahý.

VYŠETŘOVATEL: Takže ty budeš pracovat. –prohodí, jak se mu do mysli vrátí ta novinka, a ona se usměje.

VYŠETŘOVATEL: To jsem zvědavěj, jak tě to bude bavit. –vzhlédne k ní. Karolína se zamyslí a chce něco odpovědět, pak si ale všimne, že právě na místo u řeky, kde se kluk s vrahem sešli, ujíždějí dvě policejní auta. Z nich vyskočí psovod se psem, několik dalších policistů a dvě ženy.

KAROLÍNA: Hele. –řekne.

VYŠETŘOVATEL: To jsou změny... –obírá se potěšeně tím, že Karolína už je zase o krůček dál od života, jaký donedávna vedla, a jeho přátelé že budou mít o důvod méně ji hanět.

KAROLÍNA: Co tam dělá tolik policajtů? –přemýšlí nahlas a on na ni chvíli kouká, než se mu rozleží, co řekla. Potom se opře o loket a hledí tím směrem, načež se postaví a o málo později už se obléká a vyráží za nimi.

KAROLÍNA: Kam jdeš? –brzdí ho– To se tě přece netýká!

VYŠETŘOVATEL: Počkej tady. –řekne– Jsem polda, tos přece věděla. –dodá, jako by tím všechno vysvětloval. A skáče nerovným terénem k místu, vzdálenému možná několik set metrů.

KAROLÍNA: Co děláš? Přece mě tady nenecháš?! –hlásí se nešťastně a on takovou výtku nedokáže jen tak přeslechnout, takže zpomaluje a po pár desítkách metrů se mu všechno rozleží a on zastaví a vrátí se zpět.

VYŠETŘOVATEL: Nebudem to přehánět. –usmívá se, když je na doslech.

KAROLÍNA: Co bys tam dělal? –obhajuje jeho rozhodnutí– To přece není tvoje věc.

VYŠETŘOVATEL: Oni si poraděj.

KAROLÍNA: Jo. I bez tebe, ale mně by tady bylo smutno. –zatváří se koketně a on ji k sobě přitiskne.

Lesík, u jámy.

Vrah ustává a blíží se ke klukovi. Z výrazu v jeho tváři je zřejmé, co má v úmyslu. I kluk již postřehne, že se blíží cosi nepříjemného, a vyděšeně se zvedá.

KLUK: Co je? –hlesne, couvajíc opatrně. Ale vrah neodpoví a pokračuje stále blíž, takže klukovi už nezbývá nic jiného, než se otočit a dát na útěk.

ROBERT: Počkej! –volá chraplavě a vystartuje za ním. Také jej brzy dožene a chytí– Kam utíkáš? –ptá se chladně a snad až jaksí hravě, když ho drží. Ze všech jeho projevů už je patrná určitá nepřičetnost.

KLUK: Co chceš? –zajíká se.

ROBERT: Svezes se přece na motorce! –táhne ho surově zpátky a v téhle větě zní bezmála výsměch.

KLUK: Já nechci! –brání se kluk téměř plačky, protože jeho tušení, že něco není v pořádku, vystřídala teď krutá jistota. Ale Robert je neoblomný a vleče ho dál.

ROBERT: Tady budeš!

KLUK: Roberte! –prosí.

ROBERT: Co je? –utrhne se chladně.

KLUK: Co chceš dělat?

ROBERT: Cos vykládal tomu policajtovi? –obrátil se k němu čelem a uchopil ho pevně za obě ramena.

KLUK: Nic!

ROBERT: Nekecej! Já jsem ti říkal, abys o tom nemluvil.

KLUK: Já jsem mu ale fakt nic neříkal!

ROBERT: To vykládej holubům. –mluví zle. Tak hrozivě zle, že chlapec sebere poslední síly, vytrhne se mu a znovu prchá. A vrah běží za ním, nejdřív se však sehne pro kámen a s ním v ruce jej pronásleduje. Chlapec kličkuje mezi stromy, skáče a vydává se ze všech svých sil, vrah se však stále přibližuje, až ho dožene a praští kamenem do hlavy.

Kluk v bezvědomí klesne k zemi.

Vrah na něj kouká podobně jako na Jitku ve sklepech, jako by mu teprve docházelo, co udělal. Zírá a z obličje mu docela mizí lidský výraz; šklebí se nepřičetně, ve tváři se mu střídá znechucení s odhodláním, úplně se mu vytrácí střízlivé vědomí a propadá se kamsi k šílenosti, do stavu, kdy člověk nevnímá ani nechápe nic, nejméně pak sám sebe, aby se nemusel zbláznit. Sehne se k chlapci, ještě chvíli na něj hledí, ale pak ho vezme pod pažemi a chce ho táhnout k jámě, když vtom uslyší štěkot psa. Pustí kluka a nechá jej spadnout na zem, vztyčí se a najednou neví, co honem dělat. Nechce ho tam jen tak nechat, ale na nic lepšího nepřichází. Několikrát zmateně přešlápne a po chvíli se rozběhne pryč. Mezi stromy se za několik vteřin objeví pes a za ním psovod, o něco dál pak další policista. Ženou se sem a když psovod míjí ležícího chlapce, zbrzdí se a ohlédne.

PSOVOD: Tady! –volá na druhého policistu a když jej spatří, spěchá dál. Nejdříve však uvolní z vodítka psa, protože nyní už vidí, že rozhodně nejde o planý poplach.

PSOVOD: Vem si ho a nepusť! –přikáže psovi.

Byt vyšetřovatele.

Večer. Karolína je doma – tedy u vyšetřovatele doma. Sedí u kuchyňského stolu a studuje nějaký módní časopis; neprohlíží si – studuje. Nebo tak alespoň vypadá. Listuje energicky tam a zase zpátky, jako by něco porovnávala. Někde ji zaujme jakýsi detail, jinde se přezíravě ušklíbne, někde dokonce přečte i pár vět průvodního textu. Potom se v chodbě ozve šramot, dveře cvaknou a ona sice ještě příchozího nevidí, ale už zdraví:

KAROLÍNA: Ahoj.

Chvilí je ticho, pouze šustění odkládaných svršků napovídá, že v chodbě někdo je. Vyšetřovatel poté ustoupí do místnosti a jaksi tiše, snad až smutně odpoví:

VYŠETŘOVATEL: Ahoj.

Karolína se na něj podívá a vidí, že se tváří přesně tak, jak mluví: zasmušile. Což ji zarazí, ale zatím to ještě přehlédne, kdyby se to snad třeba chtělo spravit samo.

KAROLÍNA: Co myslíš, pojď se podívat, koupil by sis to? –*mírně jej okamžitě zasvětit do svých plánů.*

VYŠETŘOVATEL: Co? –*ptá se, aniž by nad její otázkou vůbec přemýšlel, protože v myšlenkách je docela jinde. A to ona už nemůže přehlédnout.*

KAROLÍNA: Co se stalo?

Vyšetřovatel nasadí utrápený výraz, přizvedne obočí a pokusí se o úsměv.

VYŠETŘOVATEL: Tak nám ta tvoje práce zatím moc štěstí nepřinesla.

KAROLÍNA: Jakto?

VYŠETŘOVATEL: Ty policajti, co jsme tam viděli, chytili toho vraha.

KAROLÍNA: Jaký policajti? Jakýho vraha? –*krátká pauza*– Tam za řekou?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Přesně tam, kde jsem já byl... –*nedopoví, ale z hlasu i z jeho vzezření přímo sálá výčitka, že tam byl dělat úplně něco jiného, než co tou dobou dělat měl.*

KAROLÍNA: Jakto? –*ptá se mechanicky.*

VYŠETŘOVATEL: To je v prdeli. –*uleví si nezvykle sprostě*– Já mám takovou zkurvenou smůlu! –*pokračuje ještě hůř, ale ani vulgární mluva mu nepomáhá, navíc tak před ní nechce mluvit a tedy s omluvným výrazem dodá*– Promiň.

KAROLÍNA: Toho, co zabil Jitku? –*špitne a vyšetřovatel zlostně přikývne.*

KAROLÍNA: Ale vždyť to byl tvůj případ. –*snaží se projevit účast.*

VYŠETŘOVATEL: Nojo. –*ucedí rezignovaně, sarkasticky*– Jenomže si pro něj přijeli nějací pochůzkáři.

KAROLÍNA: Ale proč se do toho pletou? –*zlobí se, ale hned vzápětí jí dojde nesmyslnost té výtky a po chvíli uvažování pokračuje*– A jak to věděli? Jakto, že tys o tom nic nevěděl?

VYŠETŘOVATEL: Protože jsem byl s tebou. –*řekne, ale už v tom nezní výčitka, spíš je to jen povzdech.* Karolína chvíli mlčí, protože je jí nepříjemné, když se o jejich společných chvílích mluví takhle, ale překousne to.

KAROLÍNA: A jak na něj přišli? –*dodá poté.*

VYŠETŘOVATEL: To nechápu. –*kroučí hlavou*– Volali k nám rodiče nějakýho malýho kluka, že maj strach, aby mu něco neudělal. Že o něm nějak divně mluvil a teď že jsou spolu kdesi... –*opět zavrtí hlavou*– Ale zavolat mi to dřív, to je nenapadlo! –*rozčiluje se.*

KAROLÍNA: O kom mluvil?

VYŠETŘOVATEL: No právě. O tom blbovi, co mě za ním poslal ten tvůj Sláma.

KAROLÍNA: Takže to byl on?

VYŠETŘOVATEL: Jo. Ten malej kluk ho asi nějak viděl, když ji zabil v tom sklepe, ale nechtěl ho prozradit, protože byli kamarádi nebo co. Ten magor ho nejdřív chtěl nechat bejt, aspoň to tvrdí, jenomže pak už mu nějak nevěřil a potřeboval se ho zbavit, protože si myslel, že ho chce prásknout.

KAROLÍNA: A udělal mu něco?

VYŠETŘOVATEL: Přijít o chvíli pozdějc, tak asi bylo po něm. –*odpoví a zatváří se přitom opravdu zkroušeně.*

KAROLÍNA: Ublížil mu?!

VYŠETŘOVATEL: Rozbil mu hlavu. A mě sháněli. –*dodá významně.*

KAROLÍNA: A tys byl se mnou, viď.

VYŠETŘOVATEL: Jo.

KAROLÍNA: Máš průsvih?

VYŠETŘOVATEL: Určitě mě nikdo nebude chválit. –*pokrčí rameny.*

KAROLÍNA: Nosím ti smůlu?

VYŠETŘOVATEL: Ne. –*usměje se na ni, přistoupí k ní a pohladí ji*– Neboj, nějak to dopadne. Kdyžtak nás budeš živit ty, ne, když máš teď práci? –*zažertuje nepřilíš upřímně a ona se poleká:*

KAROLÍNA: Vyhoděj tě?

VYŠETŘOVATEL: To snad ne. –*dodá, když vidí, že ona nemá smysl pro takový humor.*

KAROLÍNA: A co je s tím klukem? Je v pořádku?

VYŠETŘOVATEL: Už je doma. Jenom nějaký otřes mozku. Ale... –načne, co všechno se mohlo stát, ovšem raději nepokračuje. Karolína vrtí hlavou. Když poslouchá takové zprávy, je jí trochu těžko. Pak se podívá na zkormouceného druhá a utěšuje ho:

KAROLÍNA: Neber si to tak.

On se zatváří tak, že je jasné, v jak tíživé situaci se nachází a že její rada je tudíž naprosto zbytečná, protože neuskutečnitelná.

KAROLÍNA: Chceš něco jíst? –zkouší to jinak.

VYŠETŘOVATEL: Nemám hlad.

Karolína přistoupí k němu, pohladí ho a pak obejme. Stojí tiše v chladném objetí, než ji on zlehka odstrčí.

VYŠETŘOVATEL: Ale do práce už mi nevolej.

KAROLÍNA: Nebudu! –zařekne se.

Byt chlapcových rodičů, dětský pokoj a obývací pokoj.

Kluk sedí v dětském pokoji u stolu a píše. Hlavu má obvázanou; v místě, kam byl udeřen, je silná vrstva gázy, ale jinak nevypadá špatně. Za chvíli se otevrou dveře a vstoupí sestra. On sebou trhne a hned psaní schovává a ona, když vidí, že je chce před ní ukrýt, okamžitě zamíří k němu. Má o něj totiž strach a chce jej ochraňovat; je teď schopná vidět nebezpečí úplně ve všem – a když vidí, že má před ní jakési tajemství, už ji napadá, že by mohlo vést k podobným koncům, jako to předchodí.

SESTRA: Co to píšeš? –vyhrkne.

KLUK: Nic.

SESTRA: Ukaž! –dí rozkazovačně a když se bratr nemá k tomu papír vydat, sáhne po něm sama a po krátkém boji mu ho vytrhne.

KLUK: Dej to sem! Co mi to bereš? Slyšíš?! Vrať mi to! –brání se, sestra se však k němu otočí zády, aby na ni nemohl, a čte. On chvíli doráží, ale nechce (nemůže) přitom být moc hlučný, takže boj brzy vzdává a uraženě si sedá na svou postel.

SESTRA: To píšeš Robertovi? –prohodí sestra velmi udiveným hlasem po chvíli ticha, ovšem bratr nehodlá odpovídat. A ona když dočte, obrátí se k němu s výmluvně zděšeným výrazem.

SESTRA: Vždyť tě málem zabil!

Bratr mlčí a je přitom rádně zachmuřený.

SESTRA: A ty se mu tady omlouváš. Co je mu po tom, žes ho neudal!?

KLUK: No a co!? –odsekne.

SESTRA: Seš normální?! –ujede jí, ale hned si uvědomí, že by k němu teď neměla být tak příkrá, a pokračuje znatelně vlídněji– Vždyť je to vrah! Uvědom si to, že... –marně hledá, co dodat, tak dokončí odjinud– Už se na něj vykašli, jo?

KLUK: On si myslel, že jsem tomu policajtovi něco řekl. –snaží se objasnit svůj postoj. Sestra vykulí oči. Chtěla by ještě něco říct, ale vidí, že tady jsou všechna slova zbytečná, tedy upustí od vlídnosti a opět jedná v souladu se svou přirozeností.

SESTRA: Mamí. –zvolá náhle a míří s dopisem v ruce z pokoje ven.

KLUK: Ségra, nebuď kráva! –vyskočí z postele, avšak zastavit ji nemůže, protože ona již vchází do obývacího pokoje, kde sedí oba jejich rodičové.

SESTRA: Mami, chceš si poslechnout, co napsal Robertovi? Tomu bys nevěřila, poslouchej...

OTEC: Co to je? –skočí jí do řeči dřív, než ona začne číst. Tváří se nerudně a když vidí, že těsně za dcerou z pokoje vybíhá syn a jak je, s ovázanou hlavou prchá k venkovním dveřím, ještě o poznání zvýší hlas– Dej to sem!

Matka se na něj polekaně obrátí a dcera vykuleně drží lístek v ruce a neví, má-li číst, nebo otce poslechnout. Podle zvuků, jež k nim z chodby doléhají, je zřejmé, že se kluk chystá odejít ven, což se matka nelíbí.

MATKA: Kam jdeš?! –volá na něj a přitom se přizvedne v křesle, avšak manžel ji chytí za ruku a jemně ji stáhne nazpět.

OTEC: Nech ho jít. –řekne a ona na něj nechápavě zírá, ale podřídí se.

Z chodby není slyšet žádnou odpověď.

MATKA: Slyšíš? Budeš doma! –nakazuje z křesla opět bez úspěchu– Tak řekni mu něco! –obrací se hluboce nespokojena ke svému muži.

OTEC: Co je to za papír? –osloví přísně dceru.

SESTRA: On mu píše... –blekotá, ale otec se vztyčí a papír jí vezme z ruky.

OTEC: Co je ti po tom?! –utrhne se na ni.

SESTRA: Přečti si to. –pokouší se otce přesvědčit, že to psaní je hrozné a proto je zabavila oprávněně, a tváří se přitom dotčeně, až plačtivě. Otec papír žmoulá v ruce. Cítí, že by jej měl zničit, ale neudělá to. Mezitím bouchnou domovní dveře, jimiž odsud chlapec prchnul, aby nemusel být přítomen svému ponižování. Otec se vrátí do křesla a dcera nyní už vypadá přímo smrtelně uražená.

MATKA: Ukaž mi to. –natáhne ruku pro lístek, ale manžel jí ho nedá. Velice přísným pohledem sjede dceru, ruku s lístkem zvedne k ní a řekne:

OTEC: Dej mu to zpátky do pokoje.

MATKA: Ukaž mi to! –požádá opakovaně, zmatená jeho chováním.

OTEC: Když bude chtít, tak nám to ukáže sám. –vysvětlí manželce své stanovisko a vrátí se k dceři– Neslyšelas?!

Ona se pohne, ztuhlá vztekem, sbalí papír a štítivě jej nese do pokojíčku.

MATKA: Ale... –začne, avšak on ji nekompromisně přeruší:

OTEC: Nechte ho teď bejt. –zahledí se jí do očí– Nechte ho. –odmlčí se a odvrátí– On přijde sám .. a pak si s ním promluvíme. Ale až přijde sám.

Žena na něj hledí vzdorně, ale mlčí. Pak uhne pohledem. On však ještě cítí potřebu se vyslovit.

OTEC: Předtím jsme si ho měli všimat, když se snažil. Teď už to nedohoníme. Měli jsme ho poslouchat a pomoci mu tenkrát, předtím... –promlouvá zadumaně, s výčitkou zaměřenou k sobě i k manželce– Takhle to ještě víc pokazíme, on teď potřebuje... –hledá správný výraz, ale nenachází jej, tak jen zavrtí hlavou a zahledí se manželce do očí– Mě jenom děsí, že nám nic neřekl. Proč?! –ptá se, aniž by očekával odpověď. A jeho žena už ztratila podrážděný výraz a snaží se vypadat přemýšlivě.

Dvůr domu, kde se stala vražda.

Chlapec postává ve dveřích; venku je sychravo a jemu se na ulici očividně nechce, po chvíli se však osmělí a volným krokem projde od dveří nejkratší cestou k průchodu a mizí v něm, když se předtím ještě několikrát ohlédne směrem k oknům a přitom je svědkem toho, jak v okně s klecí leží na dně této klece zdechlý papoušek a paní se k němu z různých úhlů naklání a dloube do něj špejlí.

PANÍ: Ferdo, co je? Ferdo, no tak, co je s tebou? Ferdíku, je ti něco?

Okno, z něhož tenkrát koukala stará paní Horáková.

Nyní je v něm rovněž a stejně jako tenkrát, klidně, pozorně a nevzrušeně sleduje dvorek.

Byt Horákových.

Pokoj, z jehož okna paní kouká ven. Ona sedí na stoličce, vedle sebe na trojnožce talířek a na něm nakrájené jablko, u talířku nožik a další dvě jablka, zatím ještě celá, připravená, až to první dojí. Jeden dílek nakrájeného jablka drží v ruce; pomalu, téměř rozvázně jej zvedne k ústům, ukousne si a zvolna žvýká .. a přitom neustále vyhlíží ven.

Její manžel se ztěžka sune chodbou a směřuje v jejich rozlehlém bytě přímo tam, kde se jeho paní nachází, protože ví, že jinde ji ani hledat nemusí.

HORÁK: Co tam zase máš? –ptá se nevrle, když do tohoto pokoje nahlédne dveřmi.

HORÁKOVÁ: Ale nic. Koukám. –odvětlí, aniž by se obrátila– Tomu bys nerozuměl. –dodá tišeji.

HORÁK: Nojo. –vzdychne– Já už jenom umřít, co?

HORÁKOVÁ: Potřebuješ něco? –obrátlí se k němu a je na ní znát ochota posloužit mu a učinit, co je třeba. Ovšem její muž má zrovna černé myšlenky a těch ho žena nezavírá tím, že pro něj rychle něco udělá, aby se poté honem mohla vrátit k oknu. K oknu! Pořád u okna – jak on to okno nenáviděl a právě teď by ke svému povzbuzení potřeboval, aby mu před ním dala přednost. To by mu pomohlo, protože být takhle ignorován je strašnější, než třeba být napadán zlou semetrikou .. alespoň v tuto chvíli by určitě měnil. Jenže neměl šanci toho dosáhnout.

HORÁK: Co tam vidíš? –postaví se vedle ní a vyhlédne z okna, jenže on venku nenachází vůbec nic pozoruhodného.

HORÁKOVÁ: Vezmi si. Nechceš? –nabídne mu pohybem ruky talířek s kouskem jablka, ale on se tam ani nepodívá.

HORÁKOVÁ: Ty nemáš rád jabka?

HORÁK: Ne.

HORÁKOVÁ: A odkdy?

HORÁK: Já mám hlad. *–zkouší ji dostat.*

HORÁKOVÁ: A nevydržíš to ještě chvíli? *–vzpírá se, protože ví, že on hledá pouze záminku, aby ji odsud dostal. Jenže ona ví také to, si s ním nemá co říct, a nemíní od okna odejít jen tak, pro nic za nic.*

HORÁK: Proč?

HORÁKOVÁ: Chvilku.

HORÁK: Že tě to baví. Pořád! Co tam vidíš?

HORÁKOVÁ: To by ses divil. *–prohodí zaujatě–* Někdy je to nuda, ale někdy..! *–utne větu významně před dokončením.*

HORÁK: Co tam je? *–kroutí nechápavě hlavou a vyhlédne z okna do všech stran, ale už to nezní ani jako otázka. On prostě nic nevidí. Potom se obrátí a šourá odsud pryč–* Nojo, jistě. Třeba mě nech umřít.

HORÁKOVÁ: Hlady? To si radši vezmi to jabko, ne? *–opáčí a on se zastaví a hledí na ni, jako by teprve nyní poznával, s jakým člověkem tolik let žije, načež zavrtí hlavou.*

HORÁK: To je pro tebe tak strašně důležitý, že tady musíš sedět celý den? *–řekne nechápavě, ale na odpověď už nečeká a odchází.*

HORÁKOVÁ: Někdy je to lepší, než televize. *–započne obšírnější výklad–* Někdy mám úplně chuť tam jít a něco udělat. *–téměř se zasní–* Ale to nejde, protože se mě netýká, co tam dělají. To je jejich věc, já se jenom dívám. *–ohlédne se a vidí, že manžel už je pryč, tak jen tiše dokončí–* Ale tomu ty stejně nemůžeš rozumět. To je... *–pronese opět téměř vzrušeným hlasem, ale nedopoví, protože nezná slova, jimiž by se dalo vystihnout, co cítí.*

On to možná slyšel, protože je stále kousek od dveří, ale neříká nic. Rozlítostněn pocitem, že téhle osobě, své vlastní ženě, nestojí ani za pár vět a ani za špetku účasti, již by zasluhoval, protože už je starý, nemohoucí a zesláblý – alespoň se tak cítí. Zkroušeně odchází a jeho manželka dál kouká ven, dolů na dvorek, do míst, kde se nedávno stala ta strašná .. strašně zajímavá věc, a dívá se také do protějších oken a jistě i do vzdálenějších míst, kam ještě dohlédne, aby jí ani v budoucnu vůbec nic neuteklo.

Město.

A celé město z nadhledu vypadá úhledné, spořádané a spokojené; desítky a stovky domů, dvorků, ulic, náměstíček a parků a nejrůznějších zákoutí, a vše ve vzdalujícím se pohledu splývá a ztrácí podrobnosti, až je z toho jedno velké mraveniště, plné podobných lidí a podobných osudů.

KONEC

▪Petr S c h e u e r, 1999

Polská 221/35

Trutnov

541 01